AVONTUREN VAN TOM POES





DOOR

MARTEN TOONDER

MV 19	721 - 785	De schat op de zeebodem

AVONTUREN VAN TOM POES

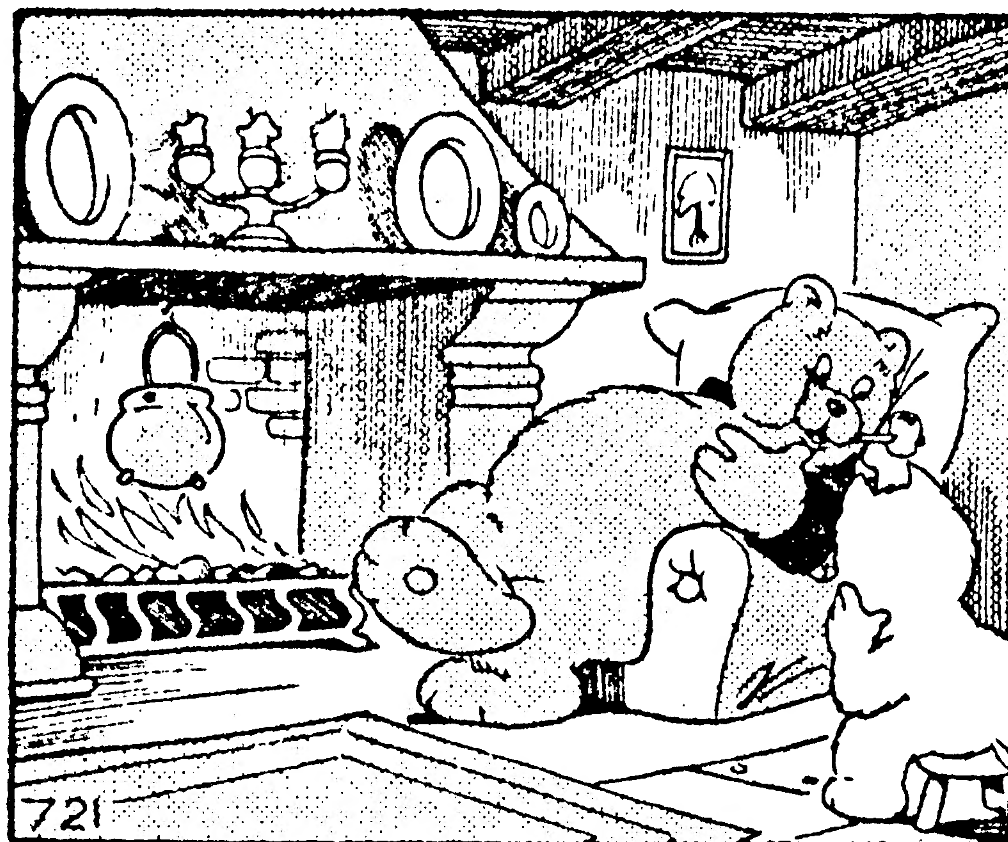
DOOR

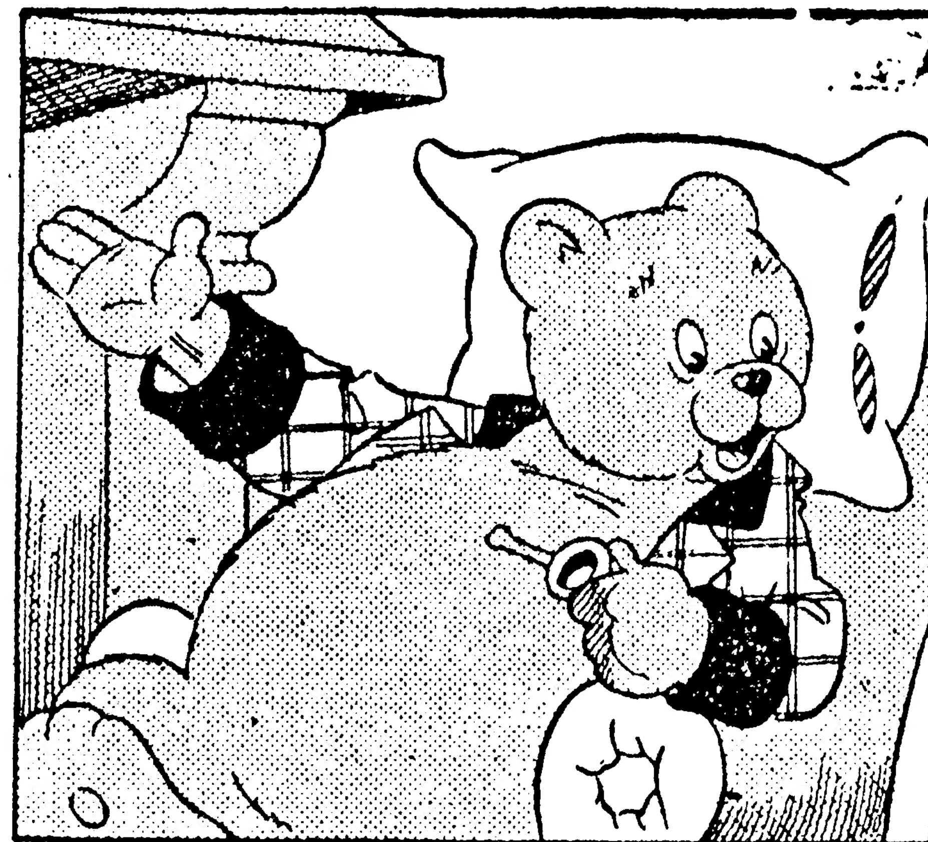
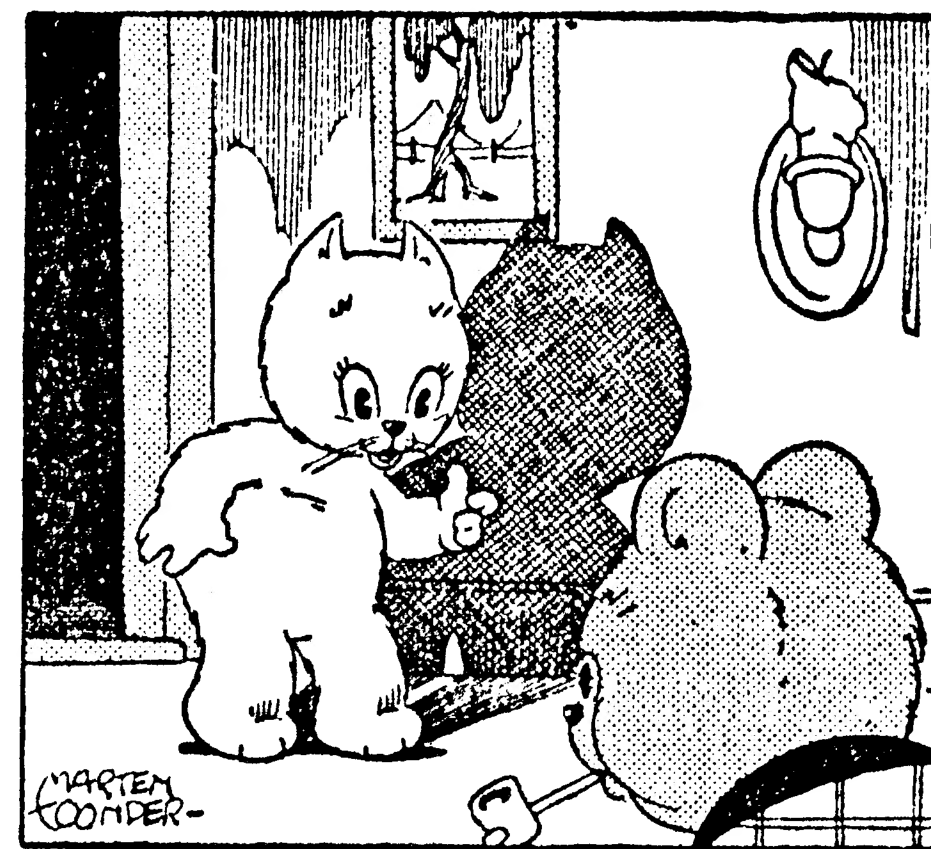
MARTEN TOONDER

MV **19**	721 - 785	De schat op de zeebodem

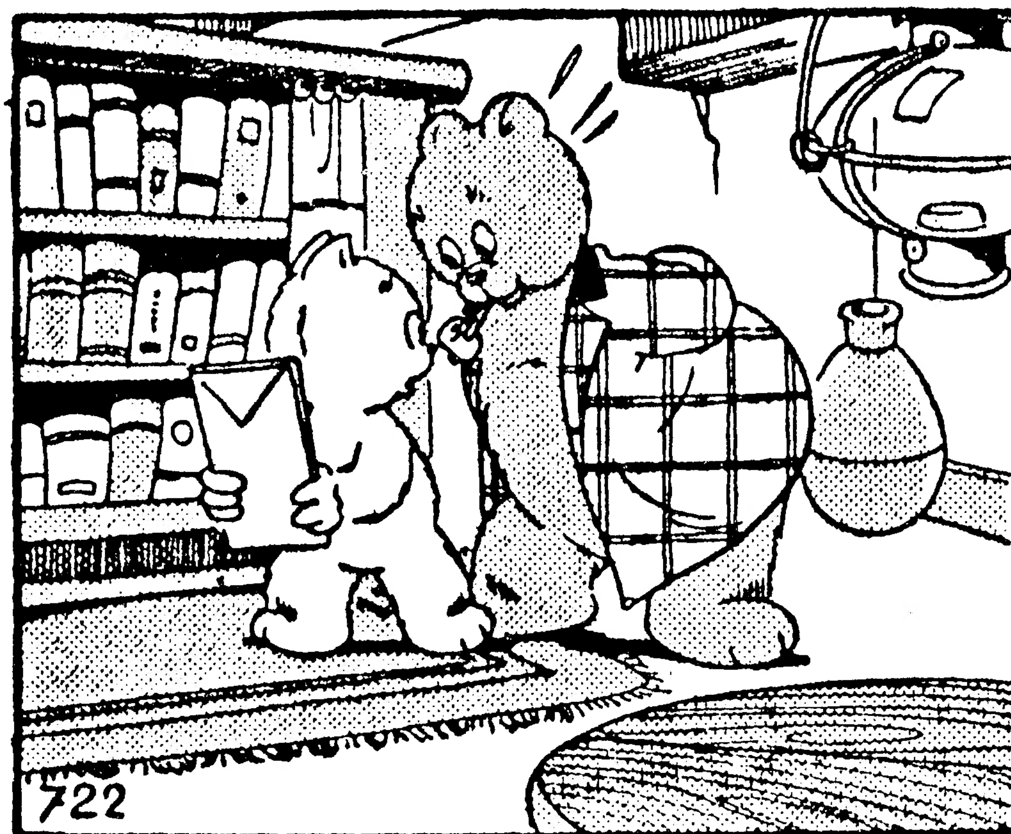
1984 Stichting De Lezer Amsterdam

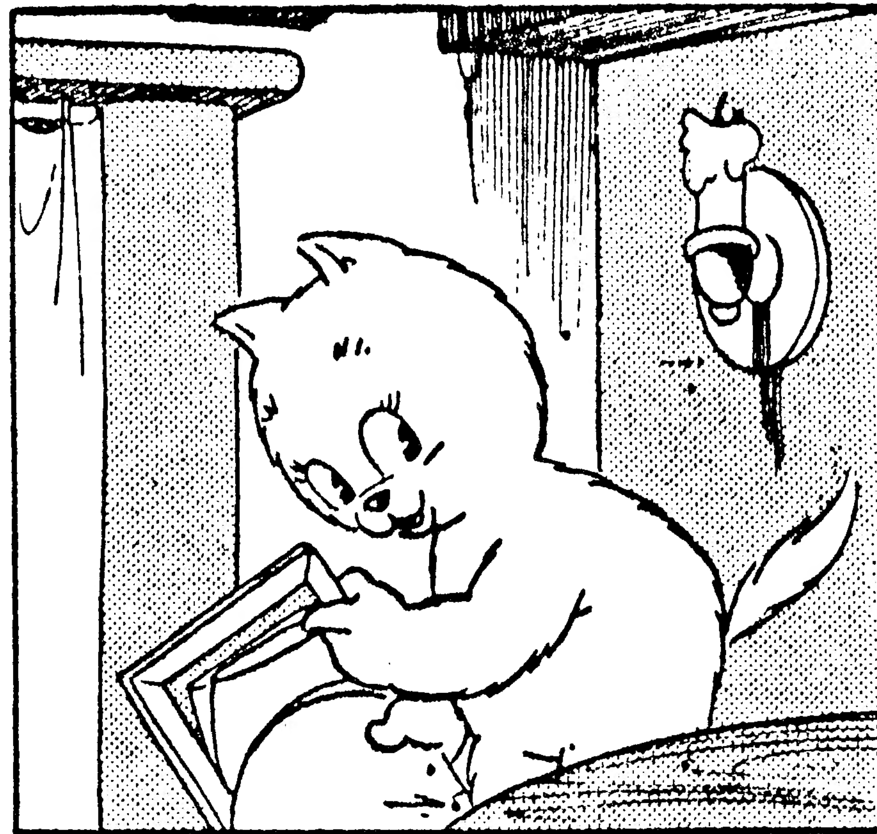
Eenmalige uitgave in een oplage van 250 boekjes

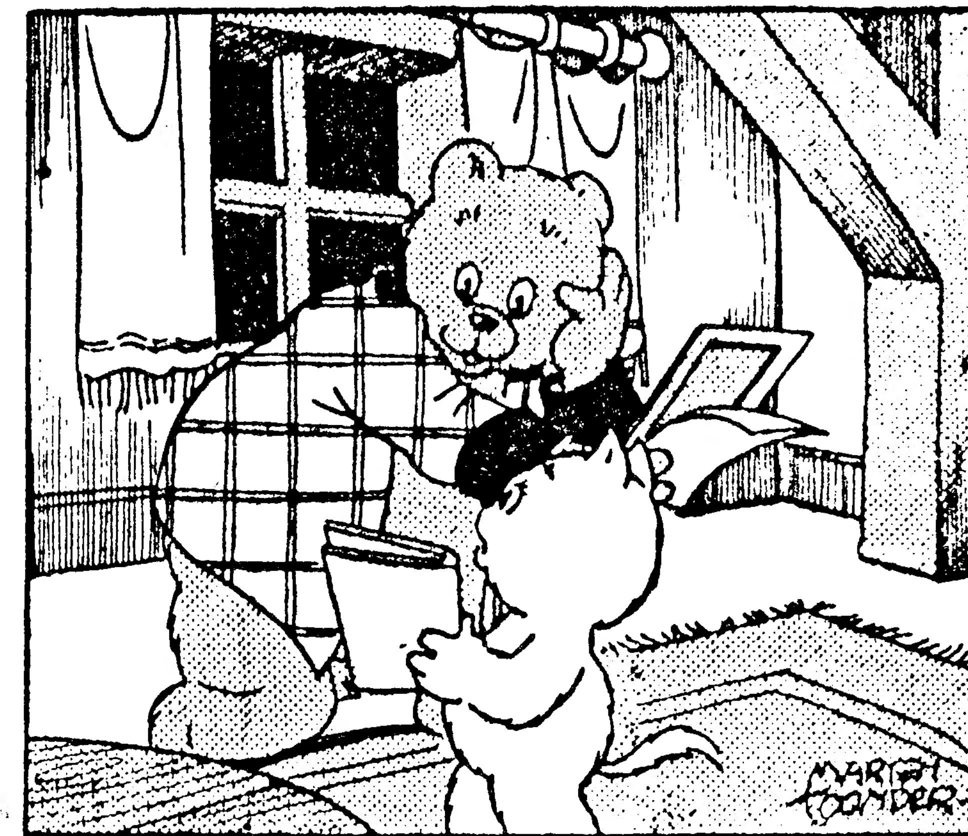


— Hoor eens, jonge vriend!, zei heer Bommel, toen hij die avond in een gemakkelijke stoel voor Tom Poes zijn haardvuurtje zat — hoor eens, jonge vriend, we zijn nu goed en wel van die schavuiten afgekomen, die het op mijn kaart hadden voorzien, maar nu moet je me toch eens vertellen, waar je die kaart werkelijk had verstopt! Je moet weten, dat ik zelf ook nieuwsgierig ben geworden, wat er eigenlijk op staat. Niet dat ik om geld verlegen zit, tjonge nee. Maar het klinkt avontuurlijk, zo'n verborgen schat, en toen Pietje en neef Elias hem wilden hebben, dacht ik zo bij mezelf: „Ollie, je hebt die kaart nu eenmaal en daarom moet je zien, dat je haar houdt. Je moet zelf die schat gaan zoeken, dat is net iets voor jou. En daar had ik gelijk in, wat jij, Tom Poes? — Ja, zei Tom Poes, — de kaart is hier, heer Bommel, ik heb haar verborgen achter dit schilderijtje.



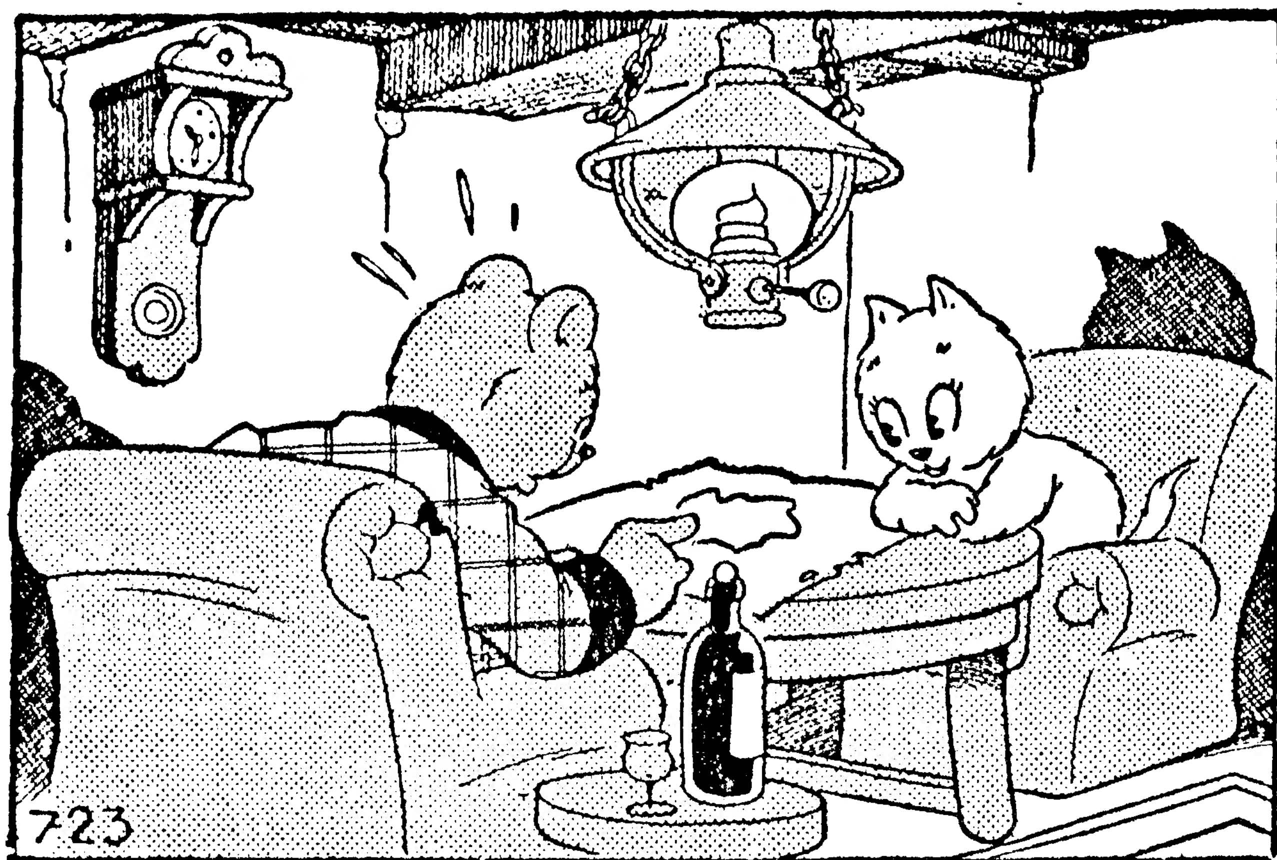


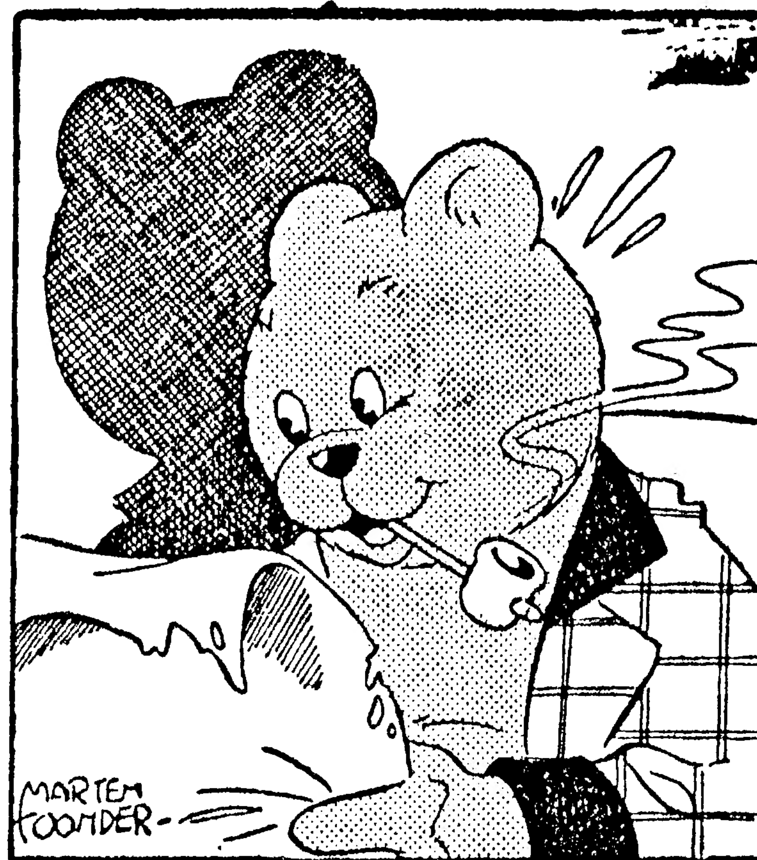


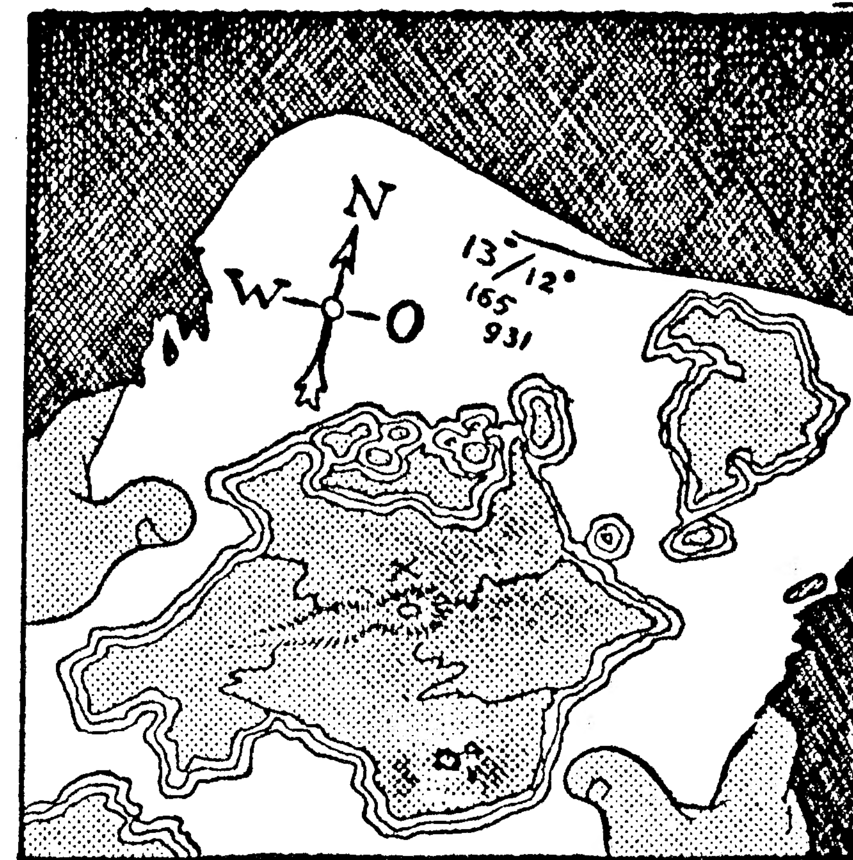
— Heb je de kaart achter dit schilderijtje verborgen?, vroeg heer Bommel verwonderd. — Nu, ik wil niets onaardigs van het ding zeggen, Tom Poes, het is een knap boompje; maar je zou niet zeggen, dat de kaart van de Bommelschat er achter zat, nee, daar ziet het niet naar uit.

— Toch is het zo, zei Tom Poes, — kijk, als ik de achterkant er af haal, kunt u de kaart zo zien. Zij zit tussen het carton en de plaat in, hier is zij.

— Wel heb ik ooit, zei heer Bommel. — Dat was handig van je bedacht, jonge vriend. Laten we eens gauw kijken, wat er op staat, daar ben ik nu toch werkelijk nieuwsgierig naar. En hang nu deze plaat maar gauw weer op, want eigenlijk is het maar een rare boom en het is niet eens een echt schilderij.





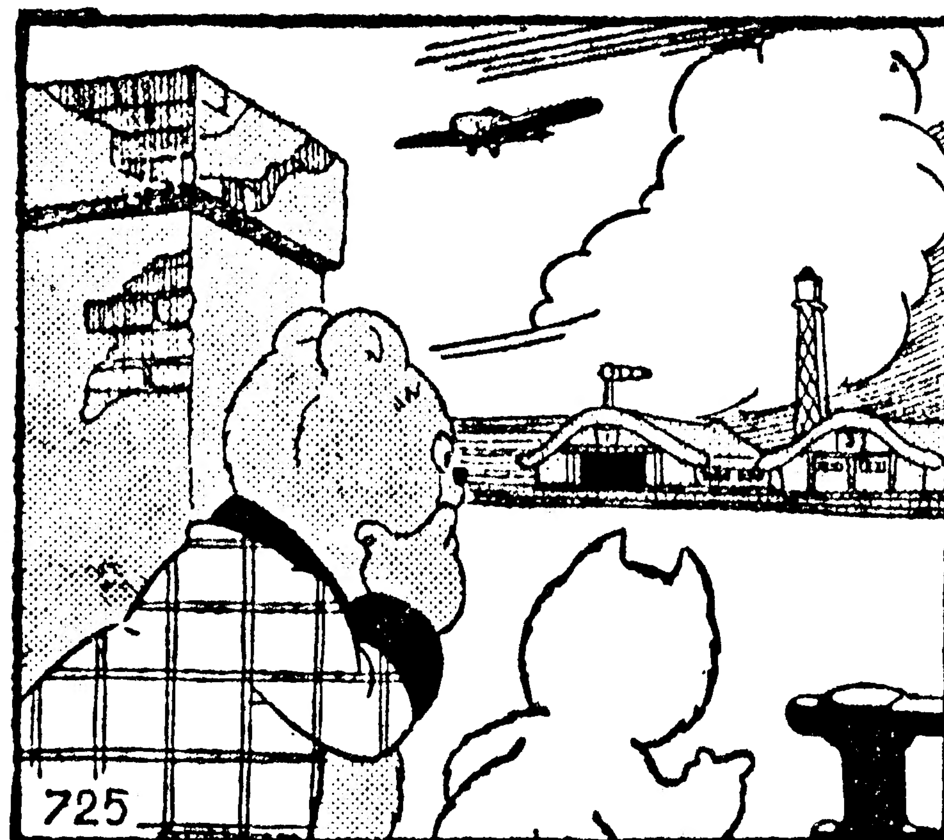


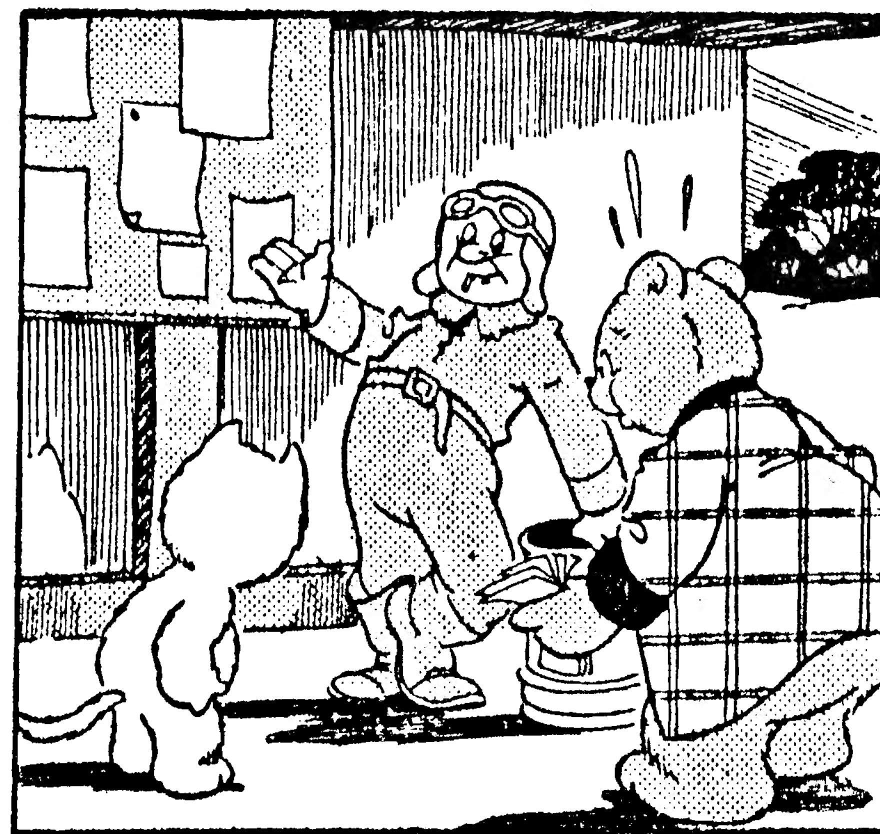
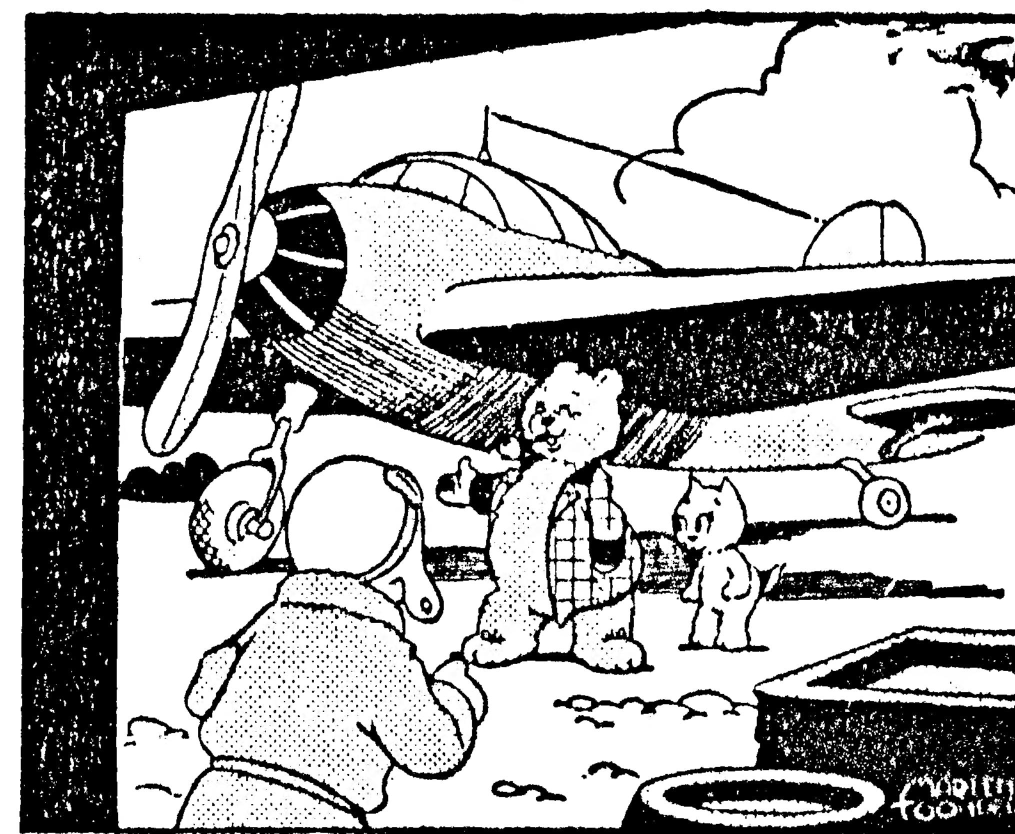
Heer Bommel spreidde de kaart voor zich uit op de tafel en begon er ernstig en ingespannen op te studeren, terwijl Tom Poes toekeek.

— Wil je nu wel geloven, dat ik nog nooit naar dit ding heb gekeken, Tom Poes?, vroeg heer Ollie. Ik had hem al heel lang in huis, al sinds de tijd, dat mijn grootvader stierf aan de kinkhoest. Toen heb ik hem in mijn geldkistje opgeborgen en er nooit meer naar omgekeken. Ach ja, zo gaat het, wanneer men geld genoeg heeft! Maar het is toch wel de moeite waard, jonge vriend! Kijk eens wat een mooi oud stuk perkament! Maar wat betekent dat nu eigenlijk allemaal? Wat is dat voor een pijl? En wat zijn dat voor lijnen?

— Wel, zei Tom Poes, — dat stelt een eiland voor; een eiland met een vulkaan er op! Bij die vulkaan staat een kruisje, daar zal dus de schat verborgen zijn...... En die pijl wijst het Noorden aan...... De cijfers daar boven betekenen waar dat eiland op de atlas te vinden is; ja, het is allemaal heel duidelijk, heer Bommel! Kijk maar, het is één van de eilanden van de Tril-Archipel in de Azuurzee! — Inderdaad, héél duidelijk, jonge vriend! — zei heer Bommel. — Wel, morgenochtend gaan we een vliegtuig huren!

Aflevering 724 komt niet voor in dit boekje



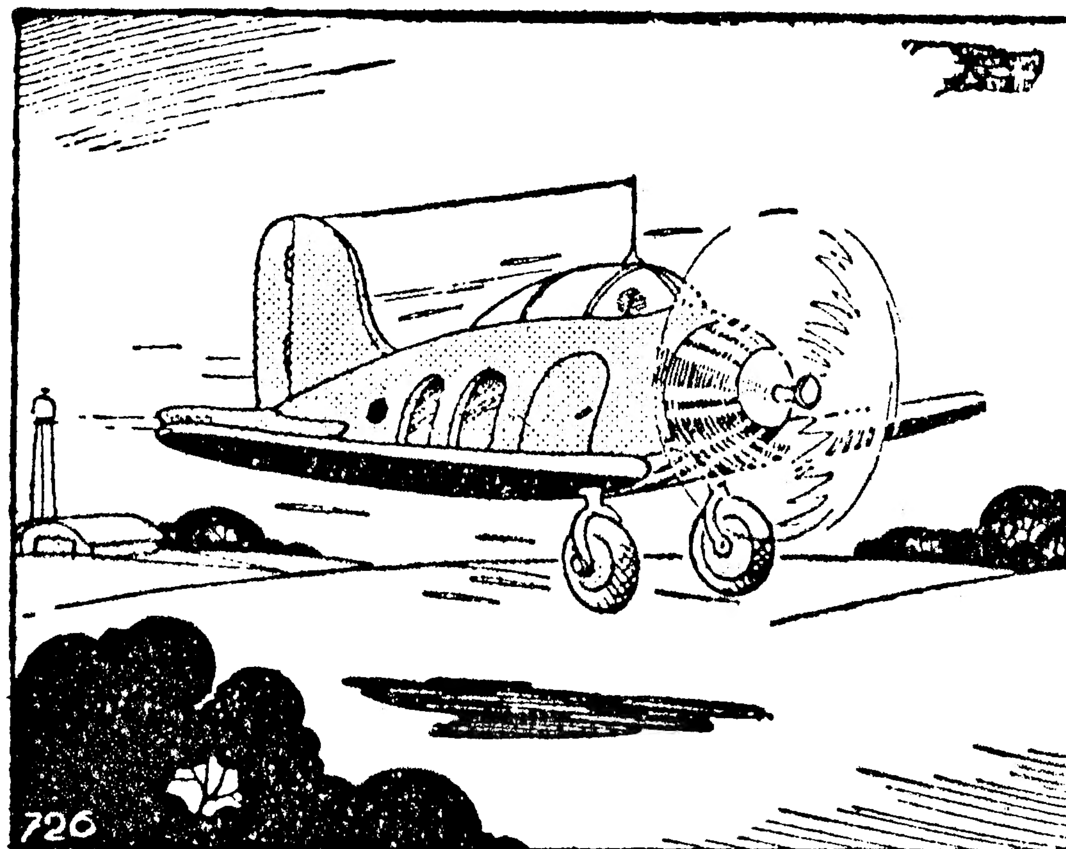
De volgende morgen waren heer Bommel en Tom Poes al vroeg bij het vliegveld van Rommeldam Zoals altijd hadden ze niet veel bagage bij zich.

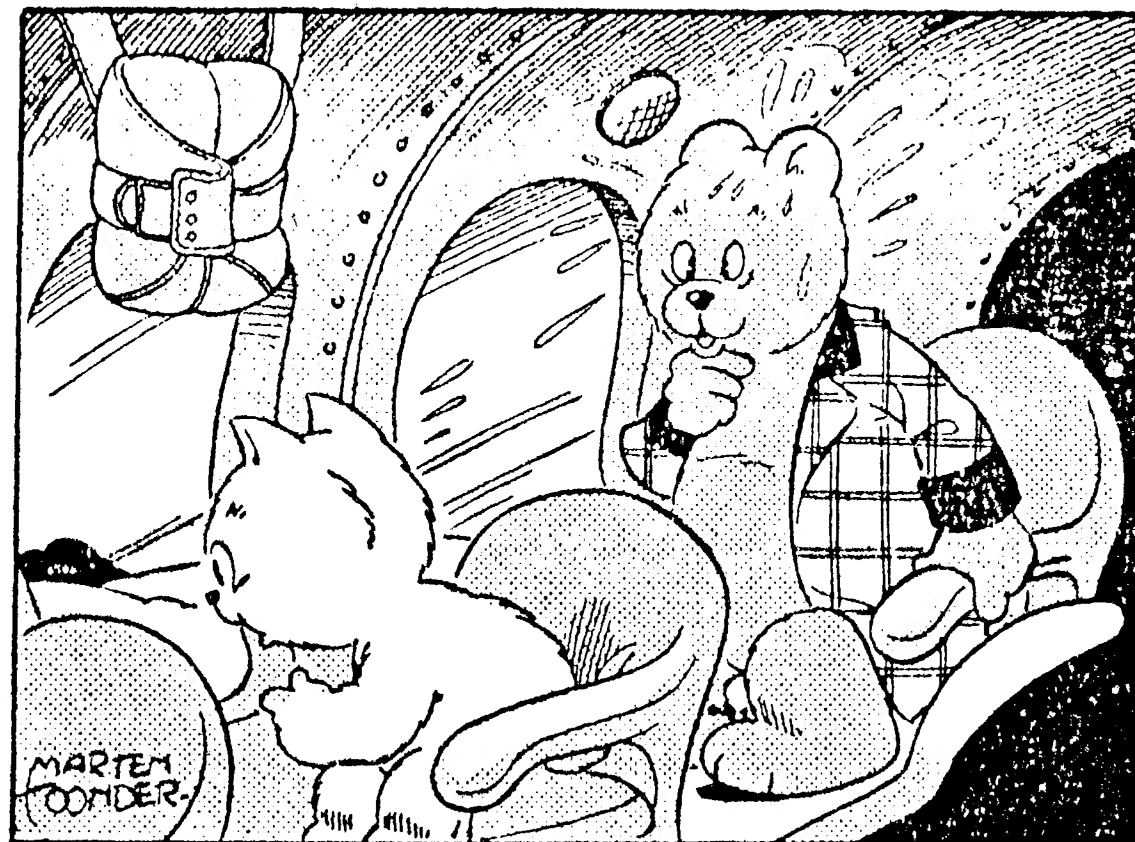
— Een heer, die een man is, kan zich met een tandenborstel overal redden!, zei heer Bommel en daar had hij gelijk aan. We zoeken een goed vliegtuig!, zei heer Ollie tegen den eersten piloot, dien ze tegenkwamen. Het moet goed en sterk zijn en vast op de weg liggen en...... eh...... en goed kunnen vliegen en dalen en zo. Geld komt er niet op aan.

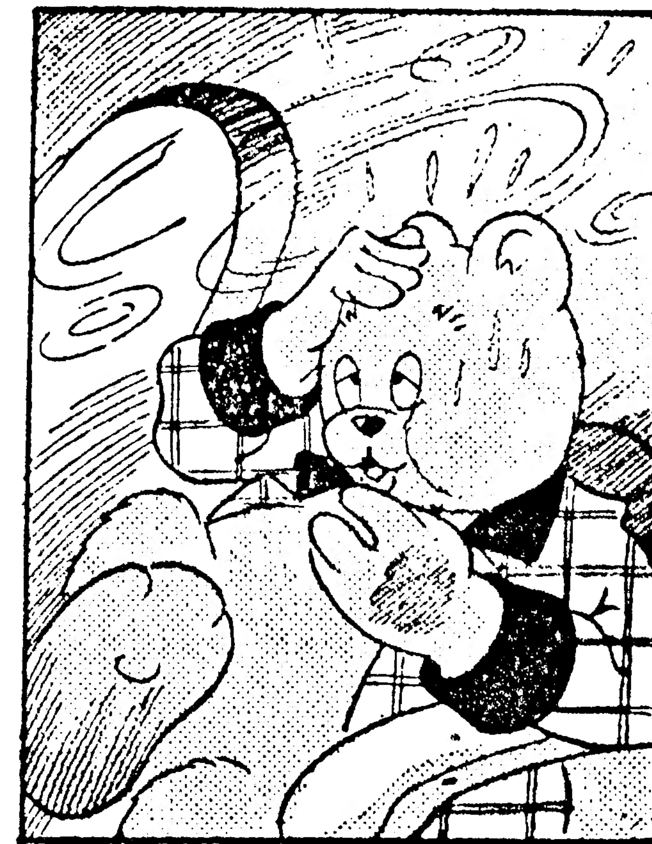
— Goed zo!, zei de piloot. Ik kan u daar aan helpen. Ik heb een eerste-klas Schokker-model met een omgebouwde motor, daar kan ik mee lezen en schrijven, om zo te zeggen! Het is mijn eigendom, dus we hoeven nergens op te wachten. Daar staat hij, kijkt u maar!

— Prachtig!, zei heer Ollie. Dat is een mooi model, Tom Poes! Kijk eens wat een prachtige wielen! Dit toestel nemen we! We gaan naar de Trileilanden, conducteur; onderweg zullen we u de route wel aangeven.

— Hm!, het is beetje raar model vliegtuig!, mompelde Tom Poes, maar er was niemand, die naar hem luisterde......







Heer Bommel en Tom Poes stapten dus in en de piloot startte. Nu, het begin was goed; de machine steeg de vroege morgenlucht in en het vliegveld bleef beneden hen liggen.

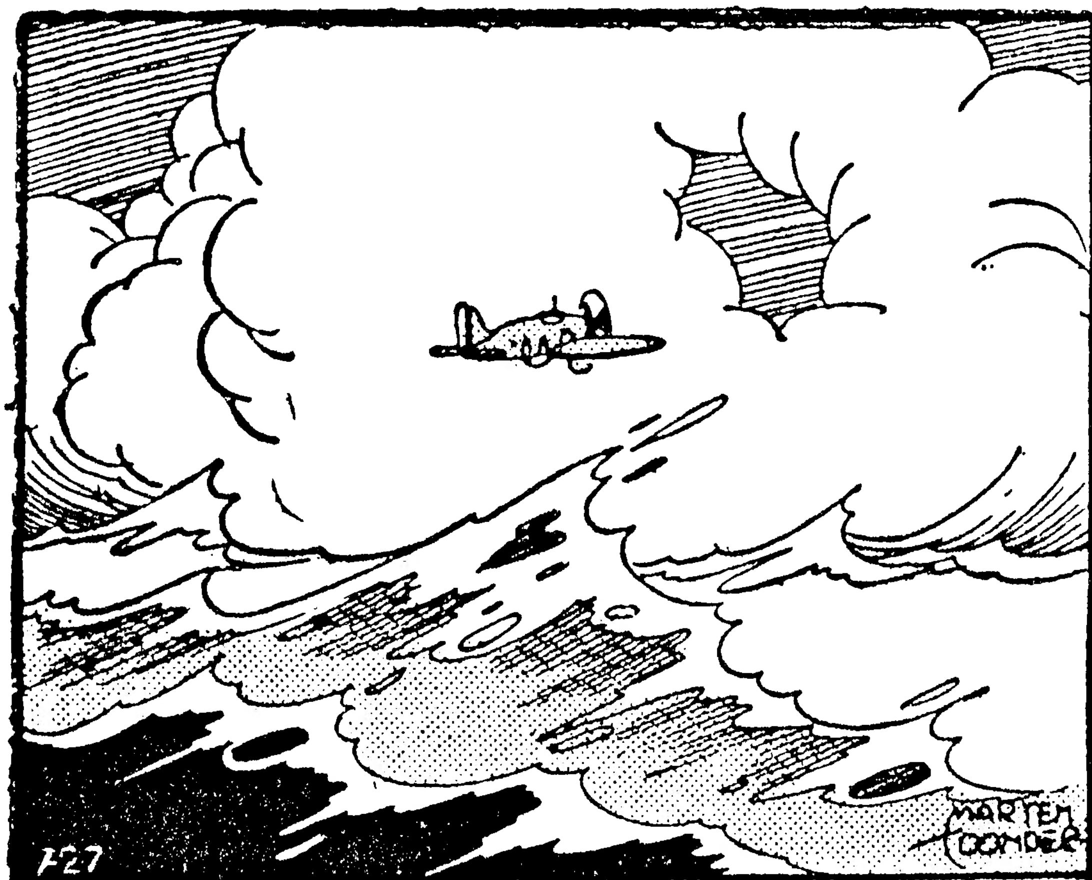
— Ik geloof, dat dit toestel meevalt!, zei Tom Poes — Het zag er uit als een oude kist, maar de motor loopt mooi. Vindt u niet, heer Bommel?

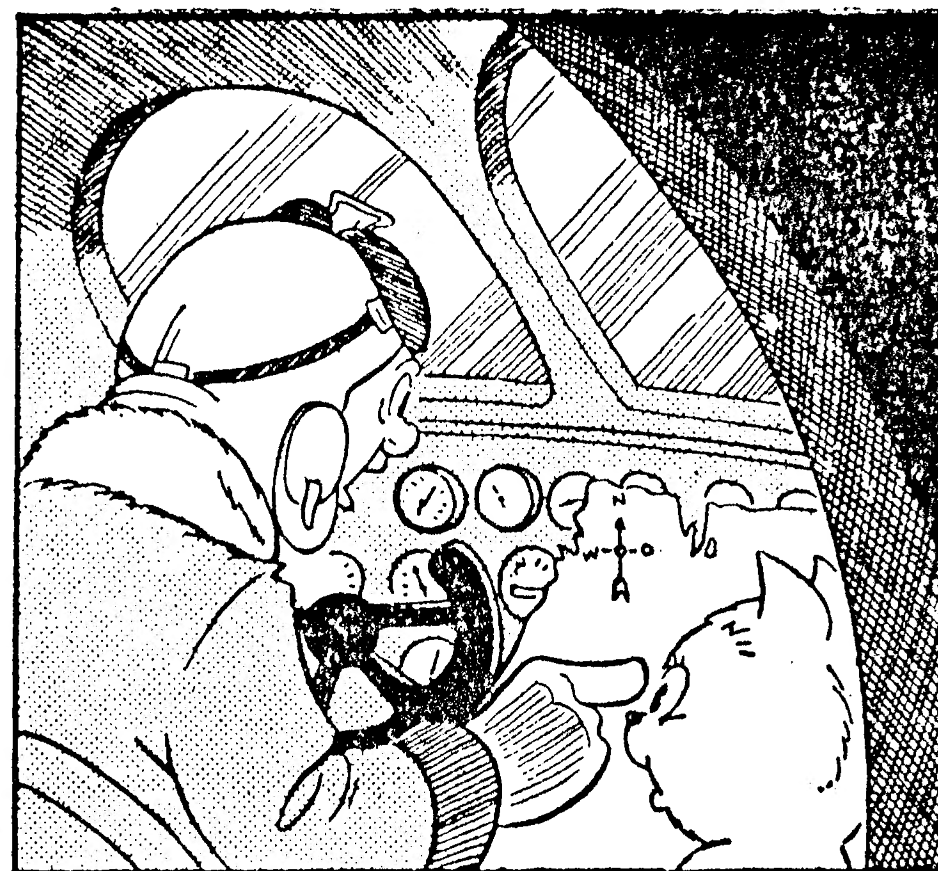
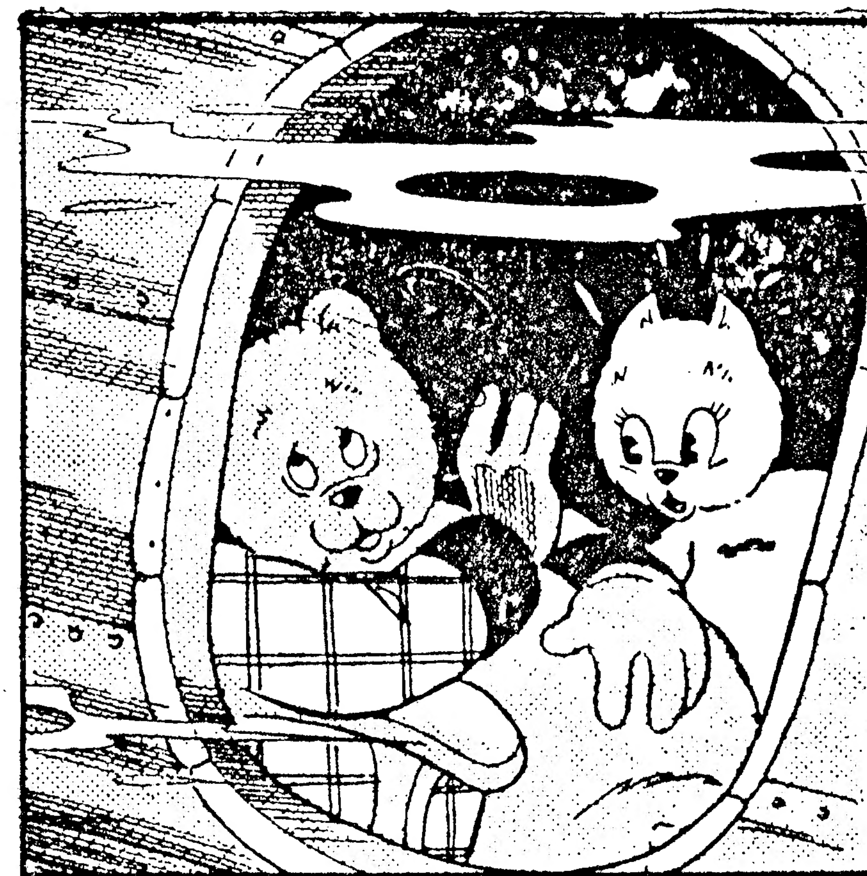
Ja, zei heer Ollie; ja...... maar eh...... hoort dat zakken en schommelen er bij, Tom Poes? Het lijkt warempel wel een lift! Een vliegmachine hoort toch te vliegen? En deze zakt steeds......... Het bevalt me niet zo...... eh...... mijn maag...... eh...... blijft steeds achter...... als je begrijpt wat ik bedoel......

— Dat doet een vliegmachine altijd!, zei Tom Poes. Dat betekent niets, daar went u wel aan. Ik dacht, dat u zo van vliegen hield?

— O ja, zei heer Bommel, ik ben dol op vliegen, ik heb eens een recordvlucht gemaakt, maar...... eh...... uch...... ik voel me...... een beetje...... naar...... uch...... — tsjtsj...... hmpf......!!

Ja, het spijt me, dat ik het zeggen moet, maar heer Ollie was luchtziek.



Het vliegtuig vloog nu al een hele tijd, het land hadden ze al ver achter zich gelaten en onder de machine was nu de zee.

De wind stak op en dikke wolken pakten zich aan de horizon samen, het scheen, dat er zwaar weer op til was. Maar Tom Poes stoorde zich daar niet aan, hij was druk met de kaart bezig.

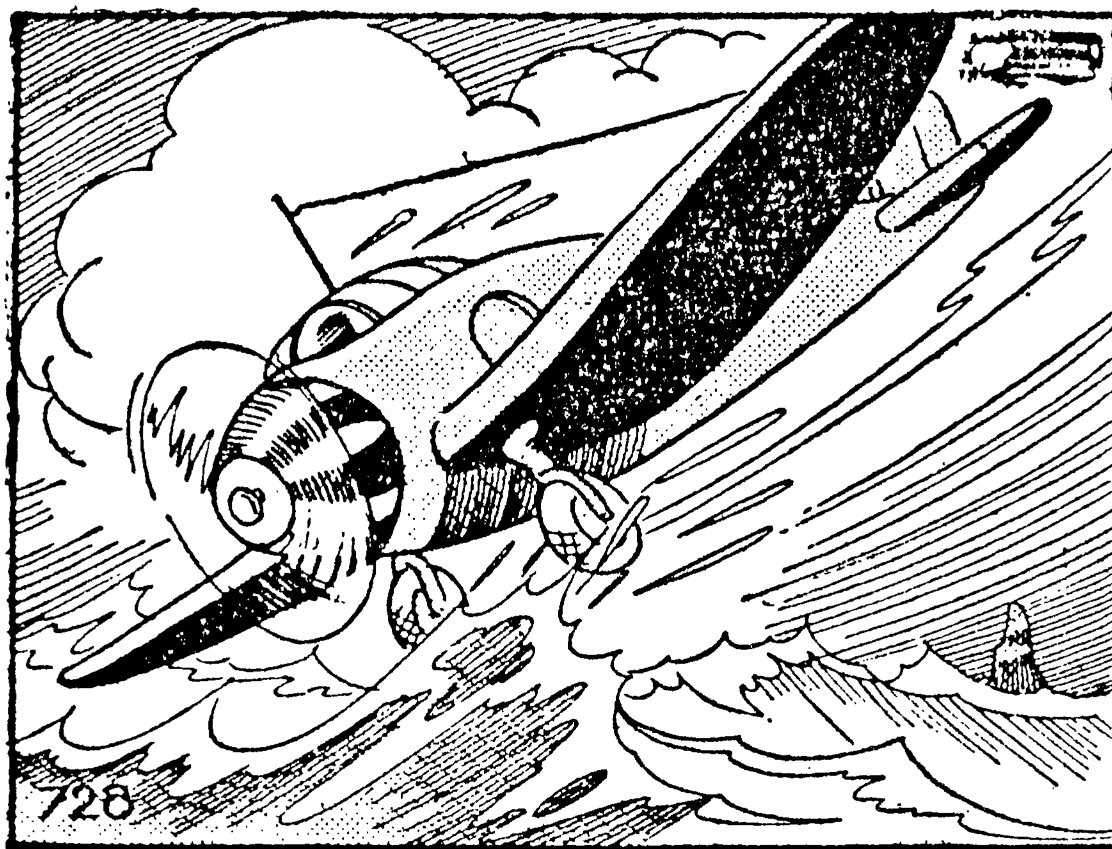
— Kijk!, zei hij tegen den piloot, we moeten naar dit eiland toe! Het ligt hier aan de Zuidrand van de Tril-Archipel en het lijkt me, dat we er tamelijk dicht bij moeten zijn!

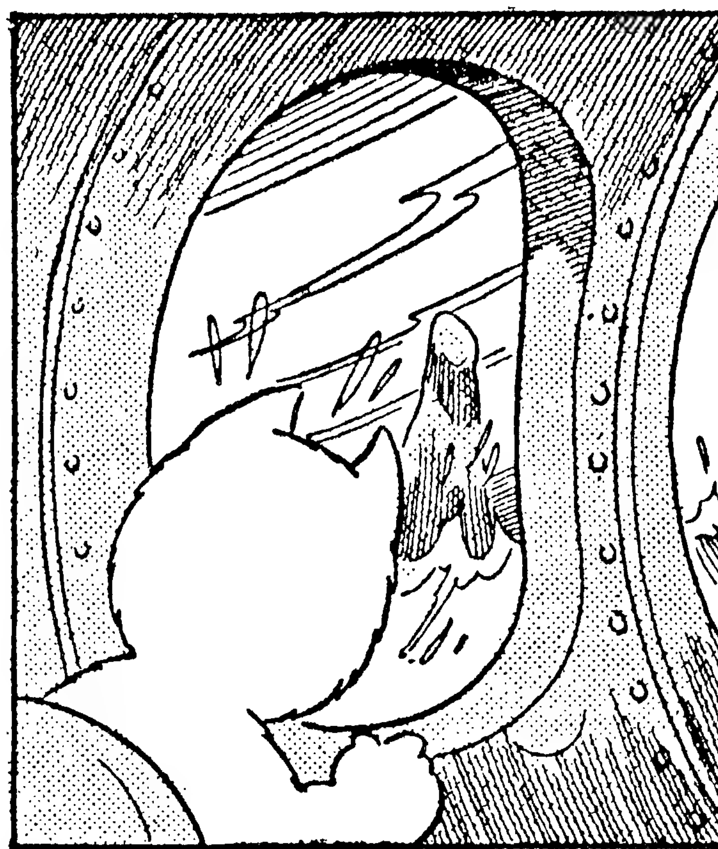
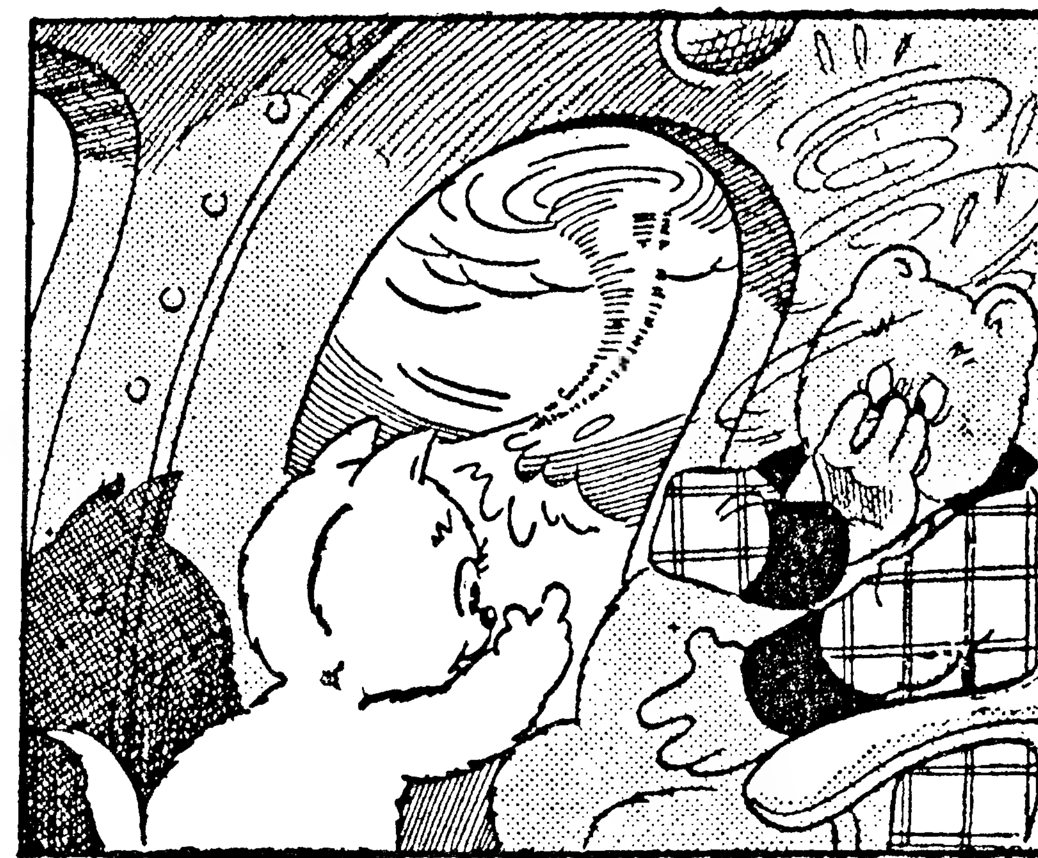
— Wacht eens even!, zei de piloot, dit eiland, zeg je?, hm, eens even kijken...... hé, dat is vreemd! Dit eiland, hm...... ja, dat klopt precies, op dit moment moeten we er pal boven vliegen! En kijk eens naar beneden! Allemaal water, mijnheer! De lengtegraad, de breedtegraad, het klopt allemaal precies, maar uw eiland is er niet. Ik denk, dat het in de zee verzonken is, dat komt in de Tril-Archipel dikwijls voor. Al deze eilanden zijn vulkanisch, en ze zakken vaak weg!

Tom Poes luisterde niet verder, maar holde naar heer Bommel.

— Heer Ollie!, riep hij, 't eiland is er niet meer!

— Stoor me niet, zei heer Bommel, ik...... ik wou, dat ik...... er ook niet...... meer was!



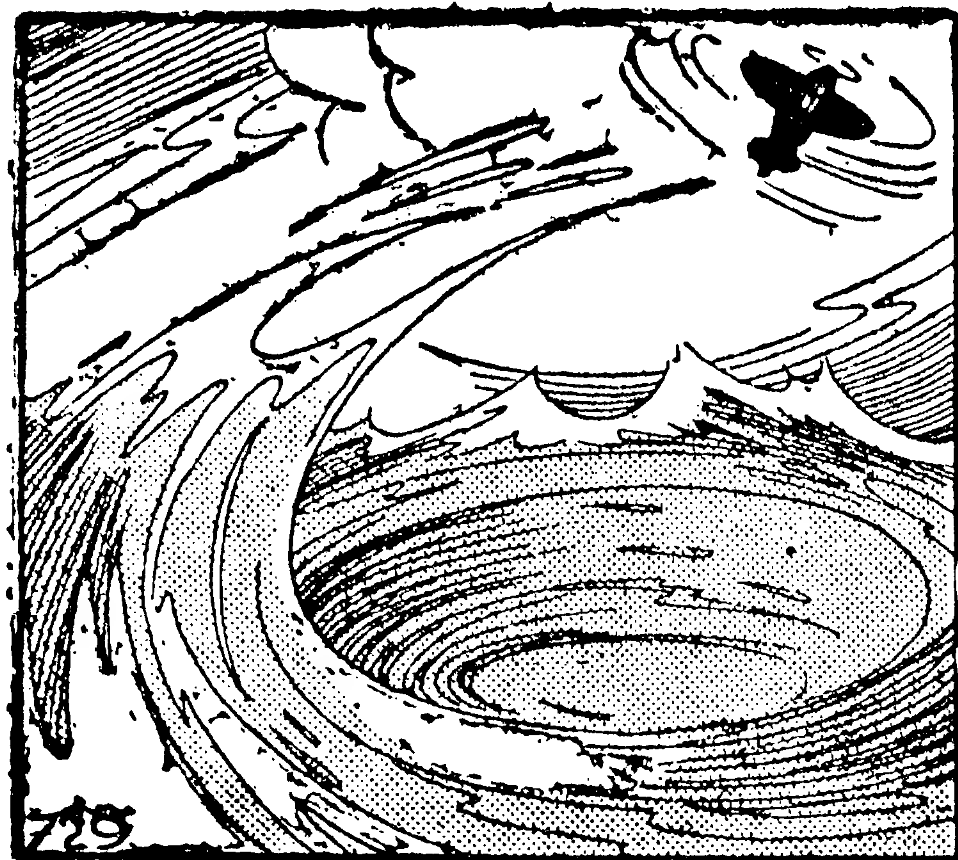
Heer Bommel was vreselijk luchtziek, niets kon hem meer schelen en dat was misschien maar goed ook, want de wind werd steeds heviger en veranderde langzamerhand in een storm. Het vliegtuig begon vreemd te doen, zo nu en dan werd het naar beneden gedrukt totdat het haast de golven raakte en dan steeg het weer recht omhoog.

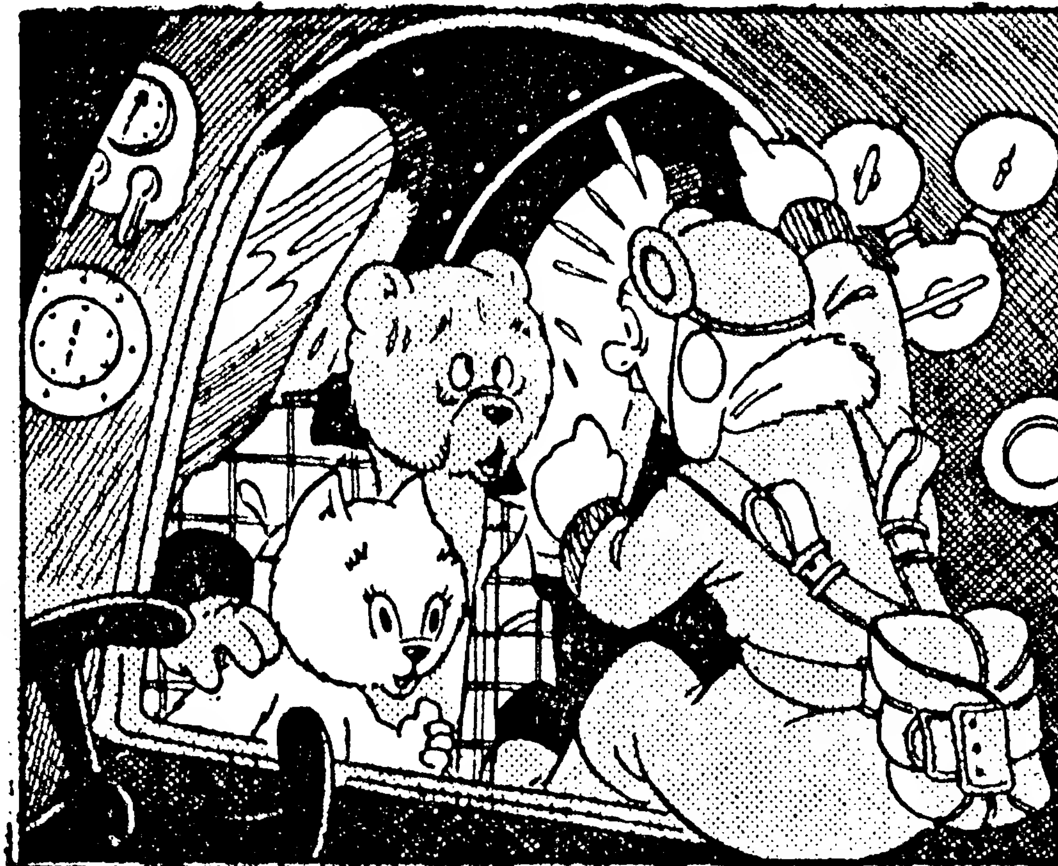
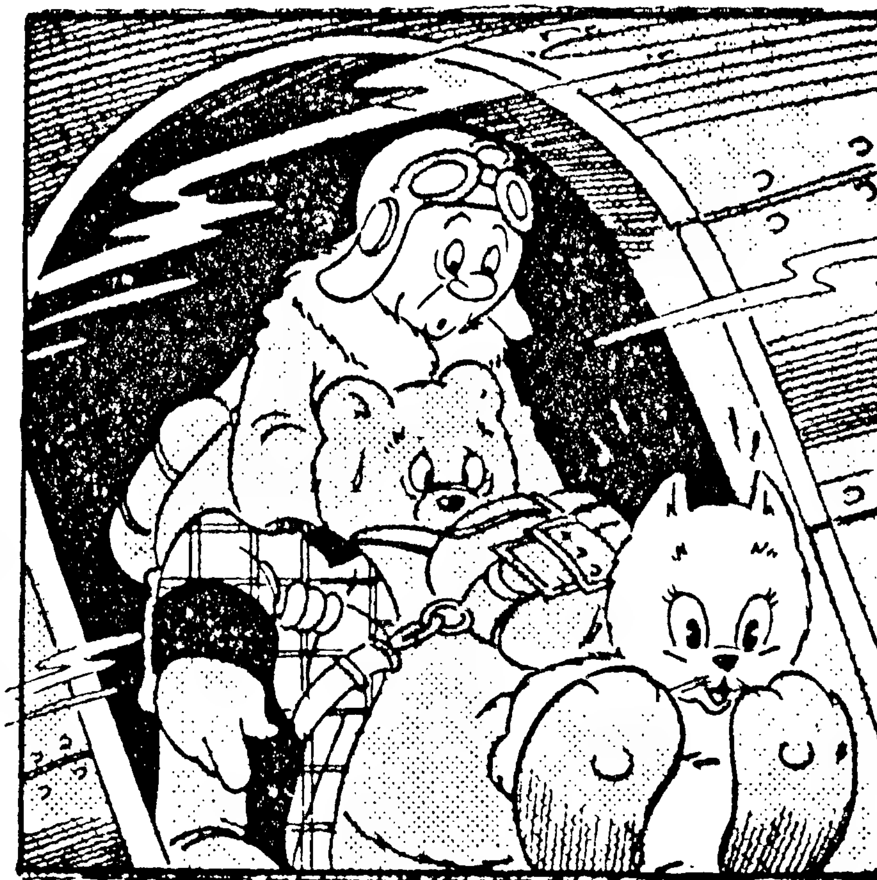
— Als dat maar goed gaat!, dacht Tom Poes, de zee zit hier vol klippen en als we daar tegen aan vliegen is het afgelopen! Het is heel erg, dat we dat eiland niet meer kunnen vinden. Misschien is het beter, dat ik tegen den piloot zeg, dat hij maar niet langer moet zoeken en dat we teruggaan. Het weer bevalt me niet en deze oude kist is niet erg stevig!

Op dat moment begonnen de wolken erg vreemd te doen; de wind, die steeds van één kant gewaaid had, begon nu uit drie richtingen tegelijk. De wolken begonnen in een kring rond te draaien, steeds vlugger en vlugger; toen veranderden ze in een lange slurf, die de zee in de verte begon te raken.

— Heer Ollie!, riep Tom Poes, een windhoos! Alles draait!

— Laat maar draaien, jonge vriend!, mompelde heer Bommel, ik heb het steeds al gevoeld...... alles draait...... draait...... mpf...... mggg......



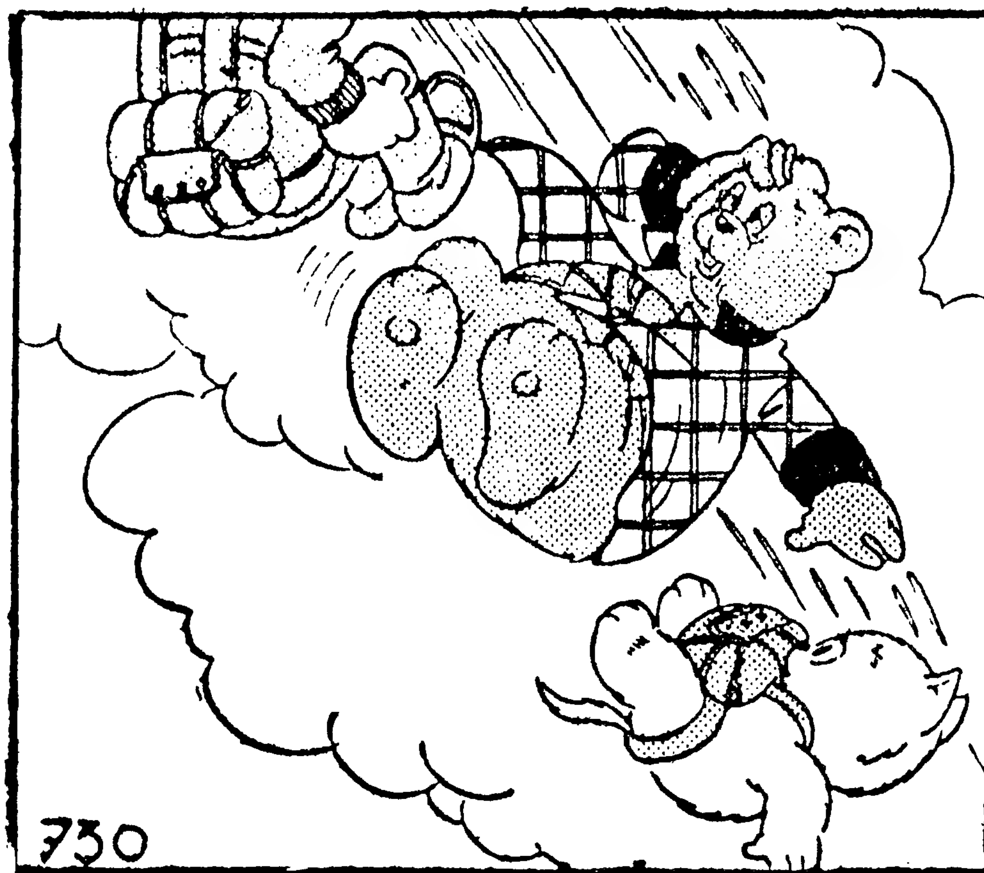
Ja, het was een windhoos, en een flinke ook! De zee werd meegezogen en het water draaide hoog in de lucht De vliegmachine was niet langer bestuurbaar en dwarrelde als een dor blad door de wolken.
— We moeten er uitspringen!, riep de piloot, we zijn verloren! Doe die parachutes aan en spring!

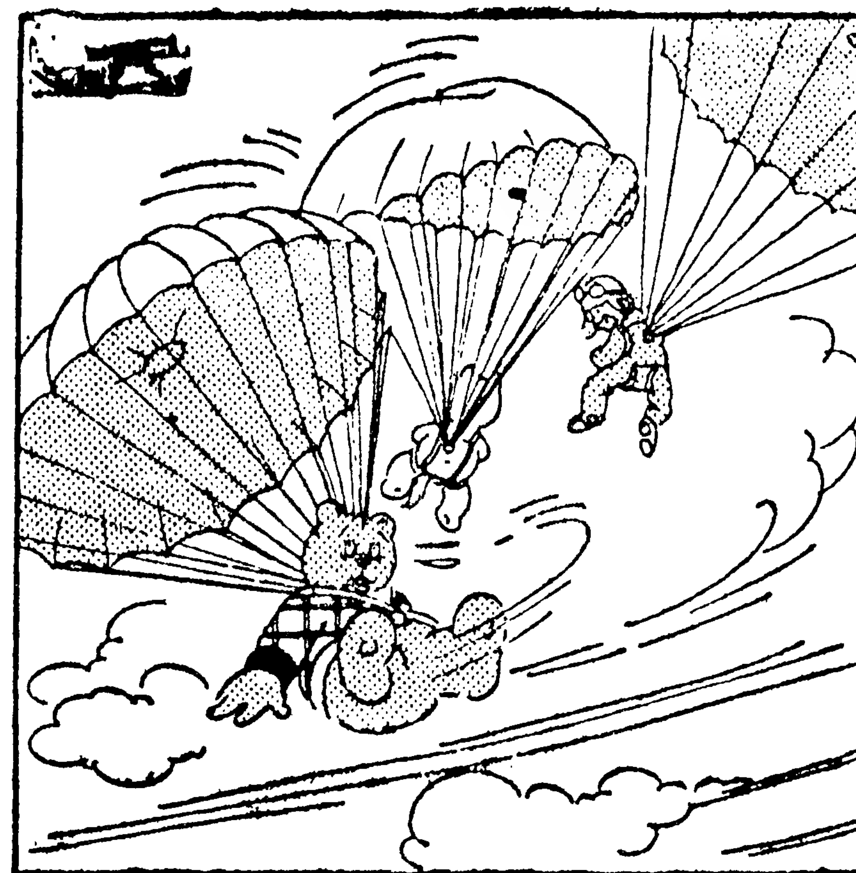
Tom Poes trok heer Bommel uit zijn stoel.
— Kom, heer Ollie!, zei hij. We gaan springen! Het is de enige kans, die we hebben! Wees een man en vergeet, dat u luchtziek bent! Bedenk, dat een Bommel altijd een held is en dat de lucht zijn element is. Doe uw parachute aan en......

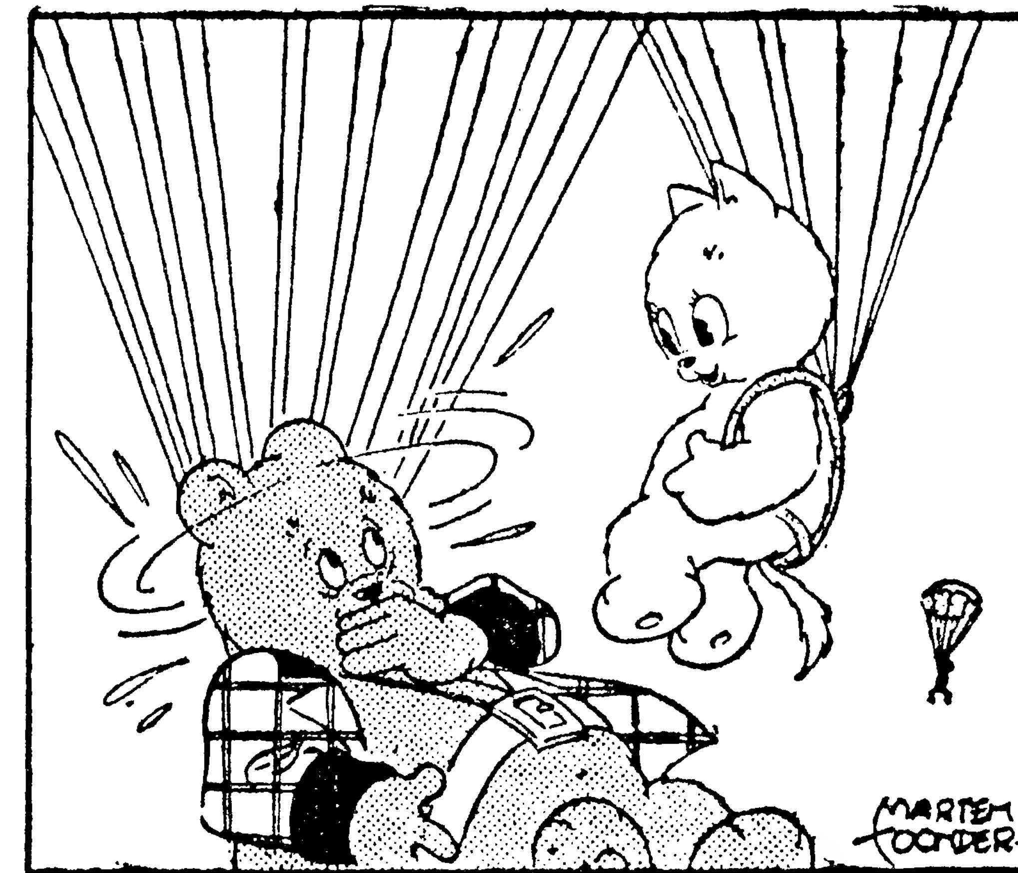
— Praat...... toch niet...... zo'n onzin!, zei heer Bommel. Bah!...... springen!...... vliegen!...... alles draait...... draait...... een Bommel kan niet draaien brrrrr!...... pfff......

Toen zakte hij door zijn knieën heen op de vloer, zodat Tom Poes en de piloot hem zijn parachute om moesten sjorren en naar het deurtje dragen.

— Nu komt het er op aan!, dacht Tom Poes, we moeten in de zee dalen...... Als dat maar goed afloopt!......



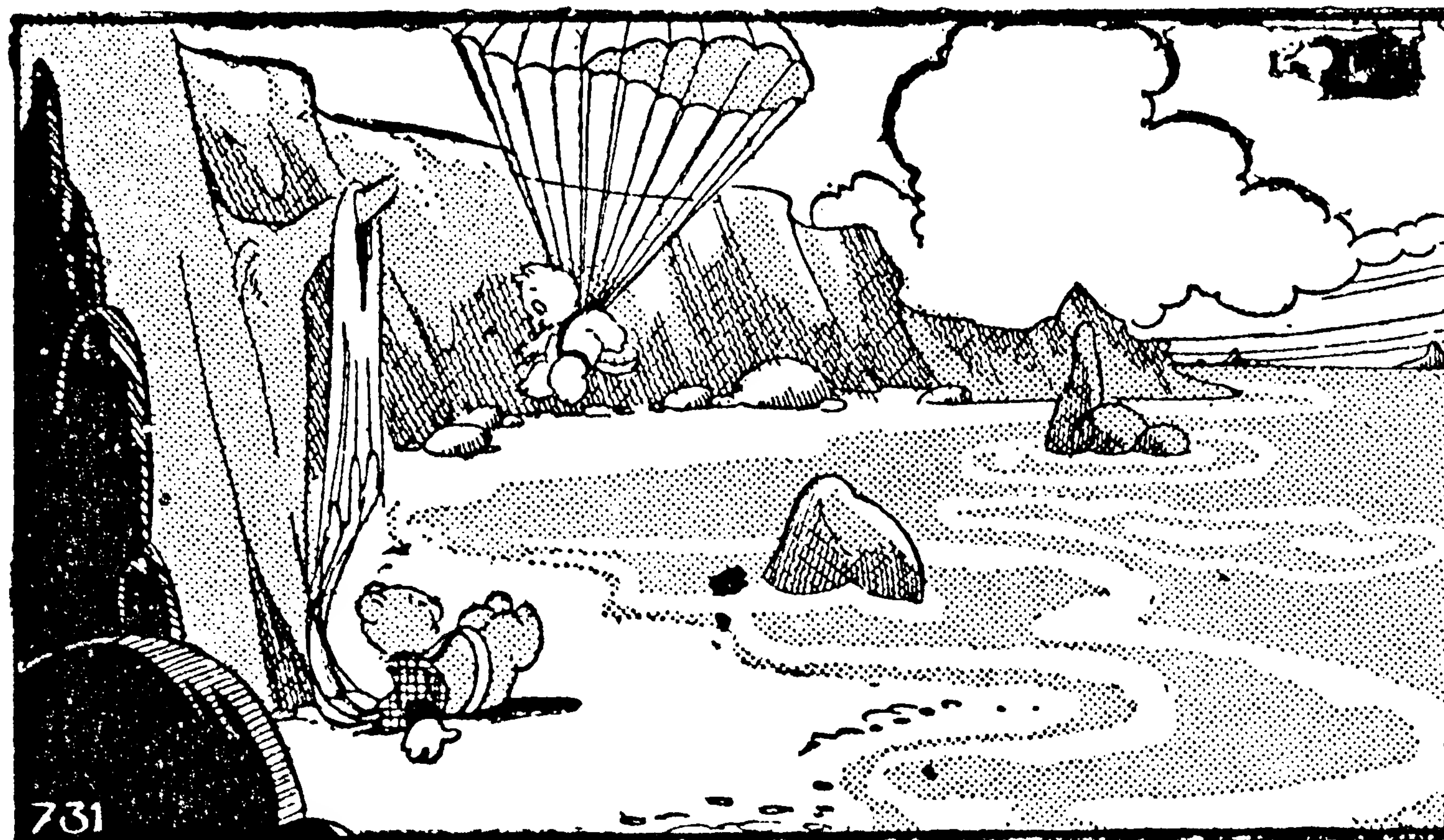


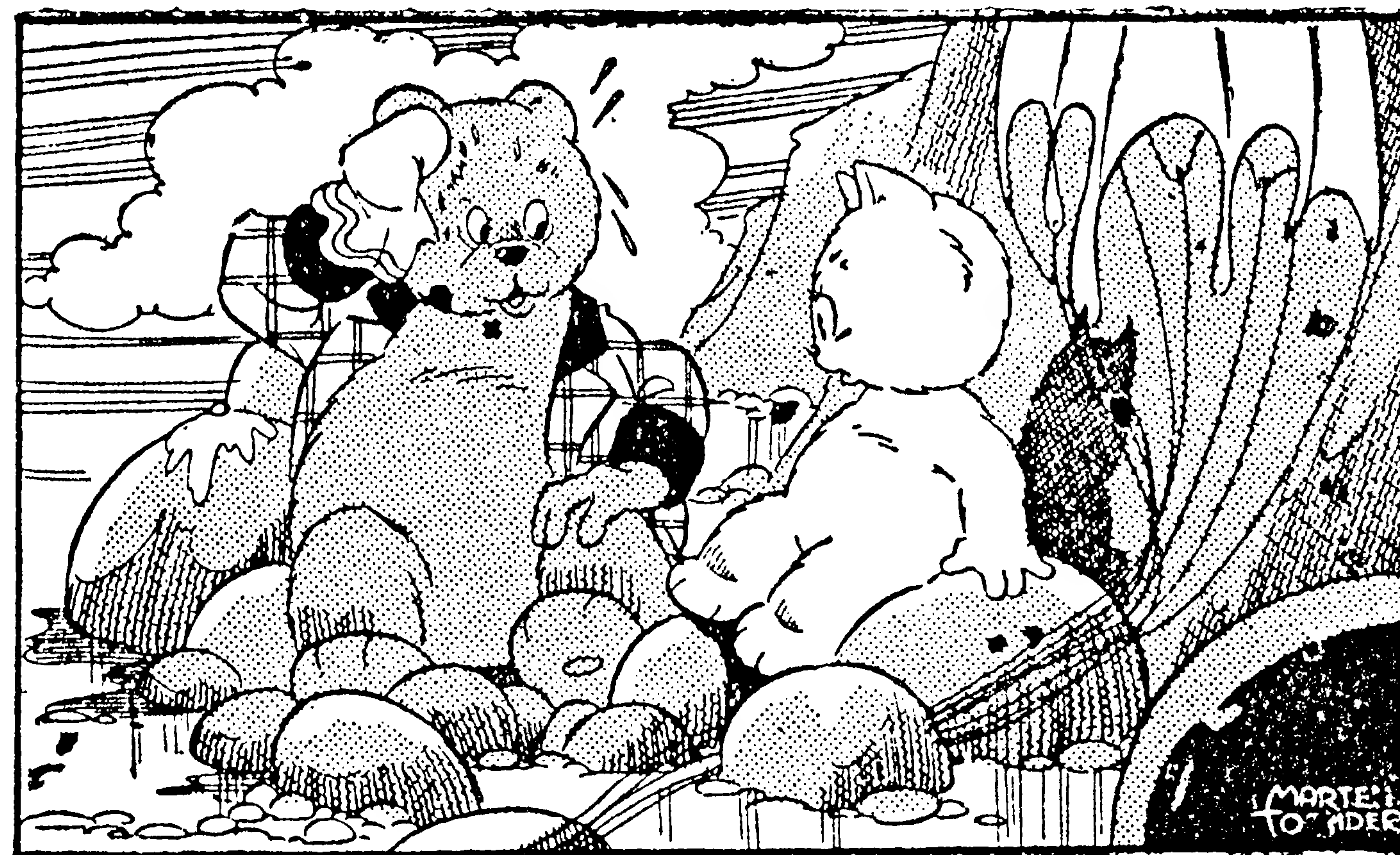


Tom Poes had zich niet bezorgd noeven te maken over dat uitspringen, want het vliegtuig kantelde helemaal om en toen vlogen ze alle drie door het deurtje het luchtruim in Ja, daar vielen ze, de wind floot gierend om hun oren en de zee schoot pijlsnel op hen toe. Maar dat duurde maar even. De parachutes openden zich, zoals dat bij nette parachutes hoort en even later schommelden ze zacht naar beneden. Maar het gevaar was nog niet geweken, onder hen bruiste de branding tussen de steile klippen, de wind dreef hen uit elkaar en heer Ollie zag er niet uit, alsof hij in staat zou zijn, vlug en handig tussen de rotsen door te zwemmen.

— Houd moed!, heer Bommel!, riep Tom Poes, die vlak boven hem dreef. Toon, dat u een Bommel bent! Direct bent u veilig als u zich flink houdt!

— Ik ben...... flink genoeg!, zei heer Ollie met een zwakke, klaaglijke stem. Maar mijn......m-maag wil niet recht m-mee, Tom Poes!

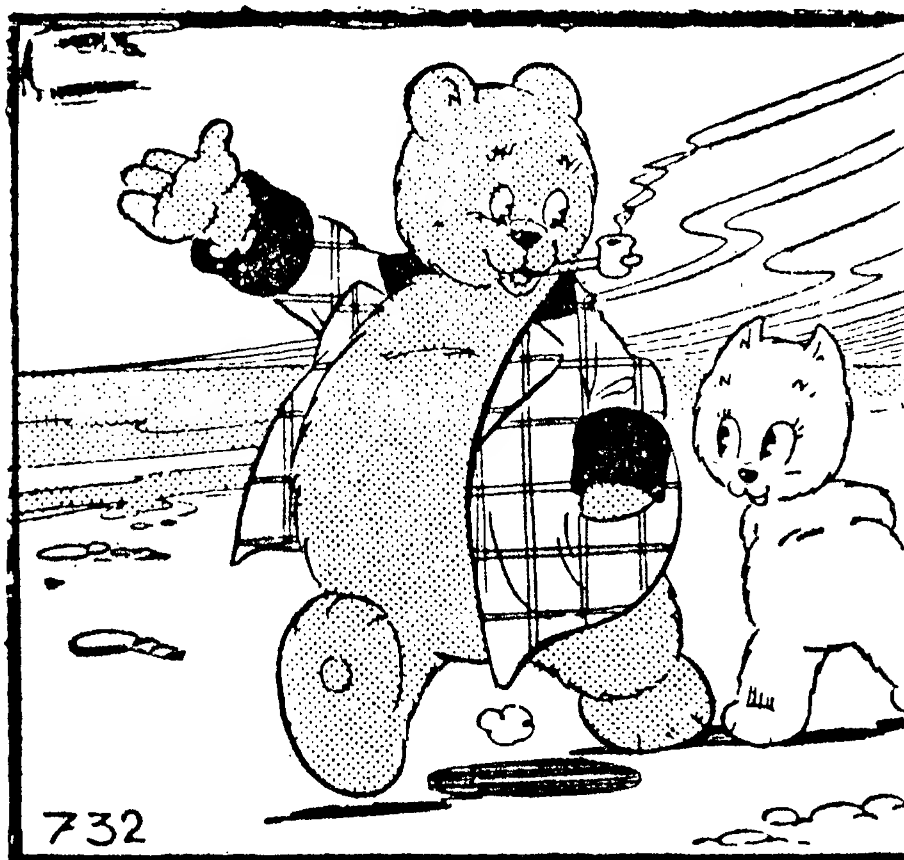


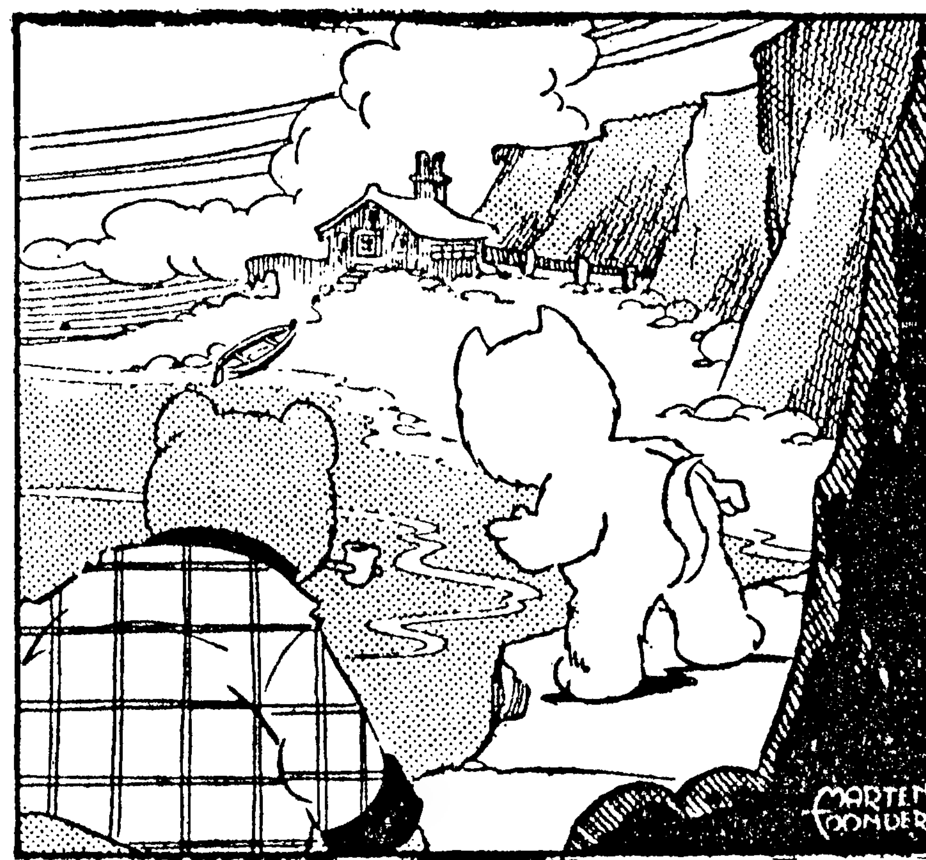


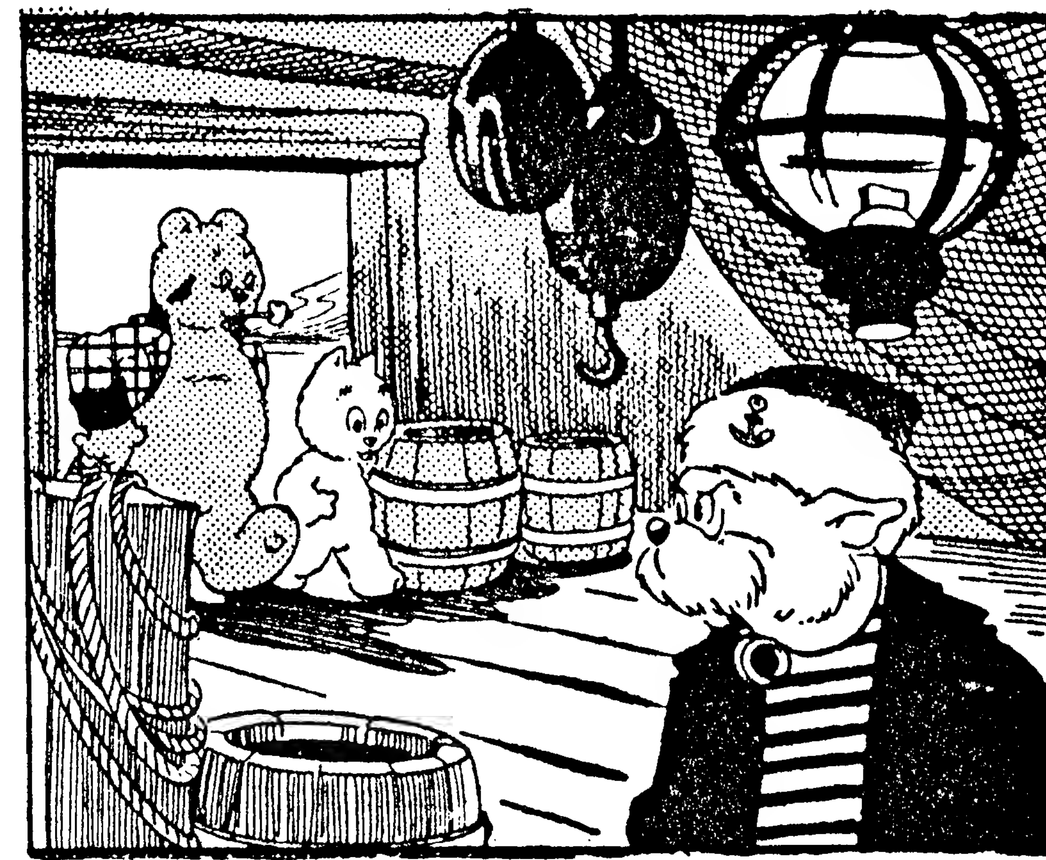
Enfin, je ziet, dat Tom Poes en heer Ollie toch nog goed terechtkwamen. Hoe het precies met den piloot is gegaan, weet ik niet, de wind had hem een heel eind afgedreven en hij was uit het gezicht geraakt! Maar Tom Poes en Ollie B. Bommel kwamen terecht op het strand van een der eilanden van de Tril-archipel. Het was wel niet het eiland, dat ze gezocht hadden, maar ze hadden geen keuze en ze waren al lang blij, dat ze niet in het water waren gevallen. Ten minste, Tom Poes was blij en heer Ollie iets minder, want die viel net met het ondereinde van zijn rug op een steen.

— Hier zitten we nu, heer Ollie!, zei Tom Poes. We zijn er goed afgekomen, zou ik denken! Waarom kijkt u niet wat vrolijker? Het had allemaal veel erger kunnen zijn!

— Zo!, zei heer Bommel, terwijl hij met een grote zakdoek zijn gezicht afdroogde, zo, nu, maar ik vind het erg genoeg! Een Bommel is niet gewend, dat hij in een vliegtuig gezet wordt, waar zijn maag niet in past! En deze manier van dalen beviel me ook niet! Nee, daar heb ik mijn goede geld niet voor gegeven, jonge vriend! Zeg nu zelf!







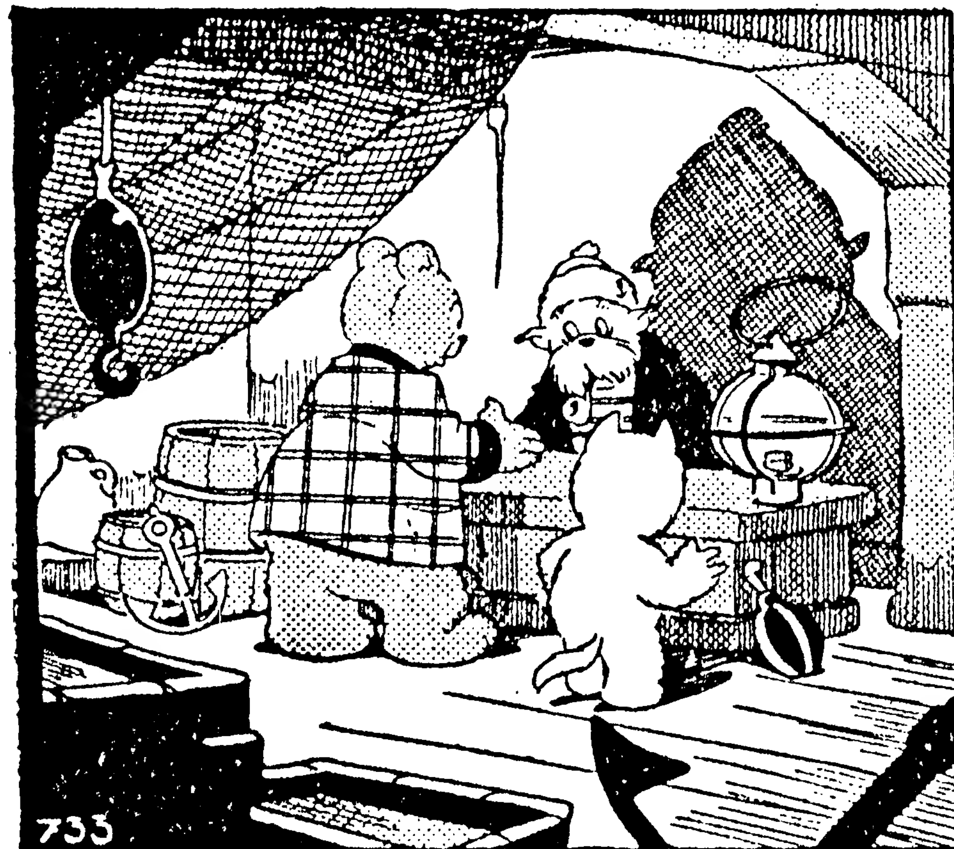
Gelukkig duurde het niet lang of heer Ollie was weer wat opgeknapt en toen ging hij met Tom Poes op stap om eens te kijken of er ook mensen op het eiland woonden.

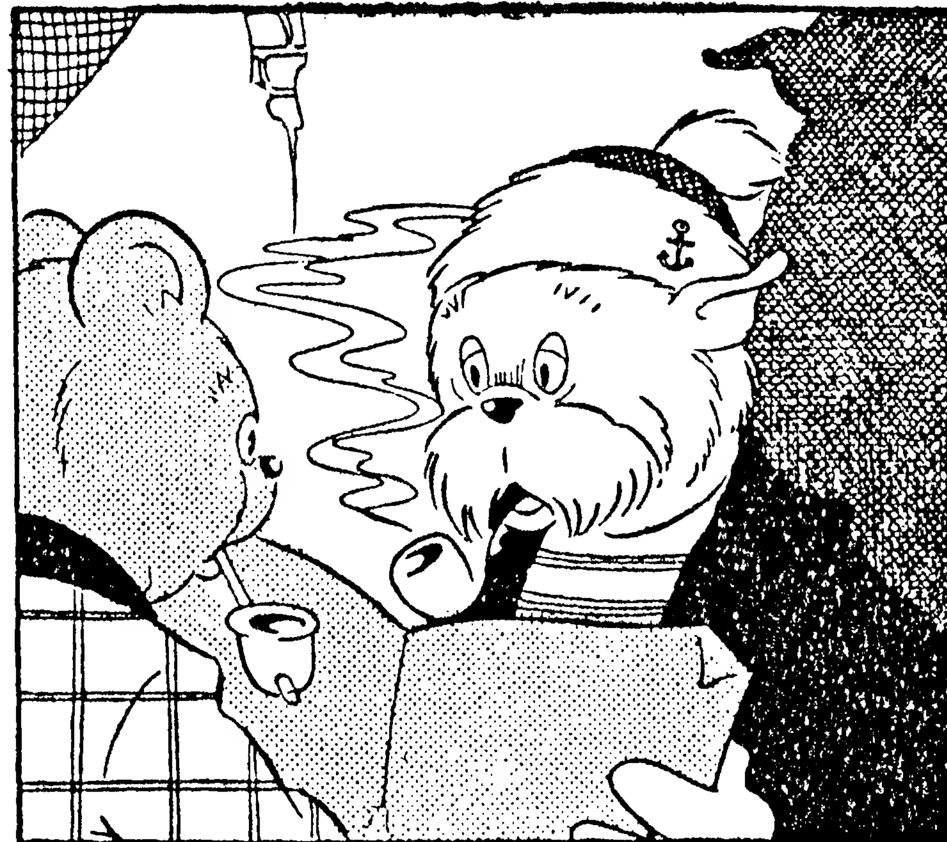
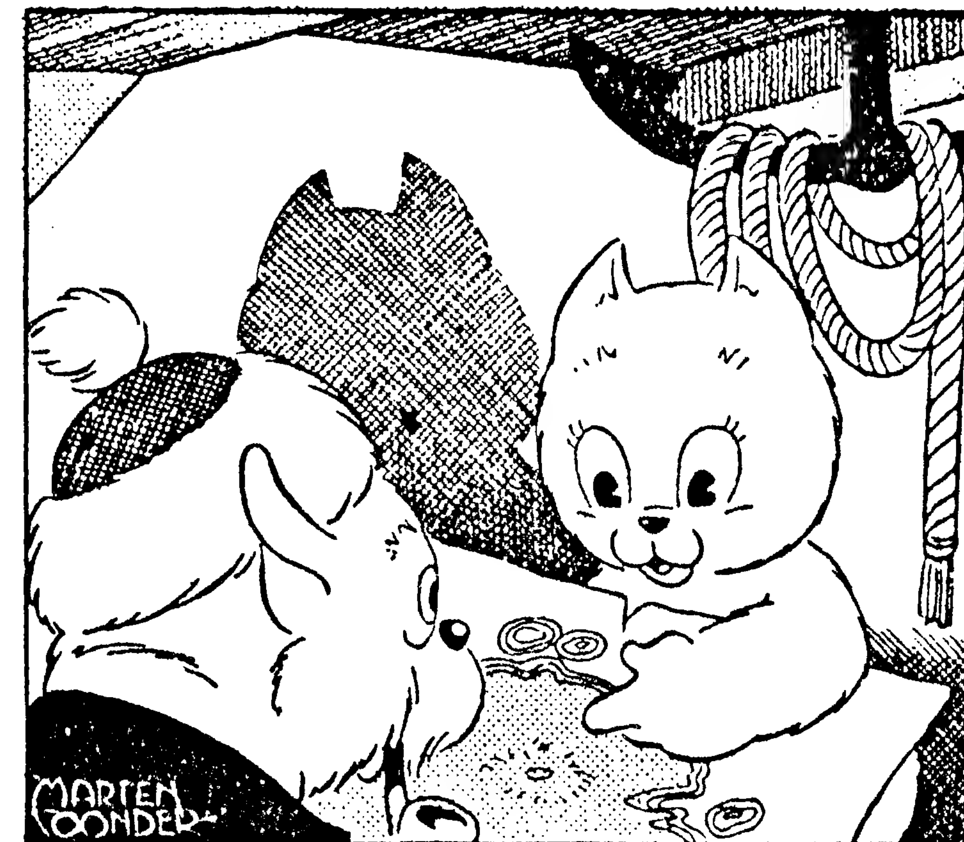
— Dit is eigenlijk wel een goed avontuur, Tom Poes!, zei heer Bommel. Een avontuur, waarin mannen mannen kunnen zijn! Zag je, hoe ik uit dat vliegtuig sprong? Dat zullen niet velen mij nadoen!

— Hm!, zei Tom Poes. Daar staat een huisje op het strand, heer Ollie! Ik hoop, dat daar een verstandig iemand in woont, die in staat is ons te vertellen, hoe wij verder kunnen komen en hoe wij ons schatten-eiland kunnen vinden!

Zij liepen dus op het huisje toe en traden binnen. Daar binnen was direct te zien, dat er een visser moest wonen. Maar dan een visser, die ook handel dreef, want langs de wanden stonden allerlei vaten en kisten.

— Wat zijn jullie voor rare snuiters?, vroeg de visser, die in een hoek van zijn winkel een kromme pijp zat te roken. Wat komen jullie hier doen? De zaak is om vijf uur gesloten!



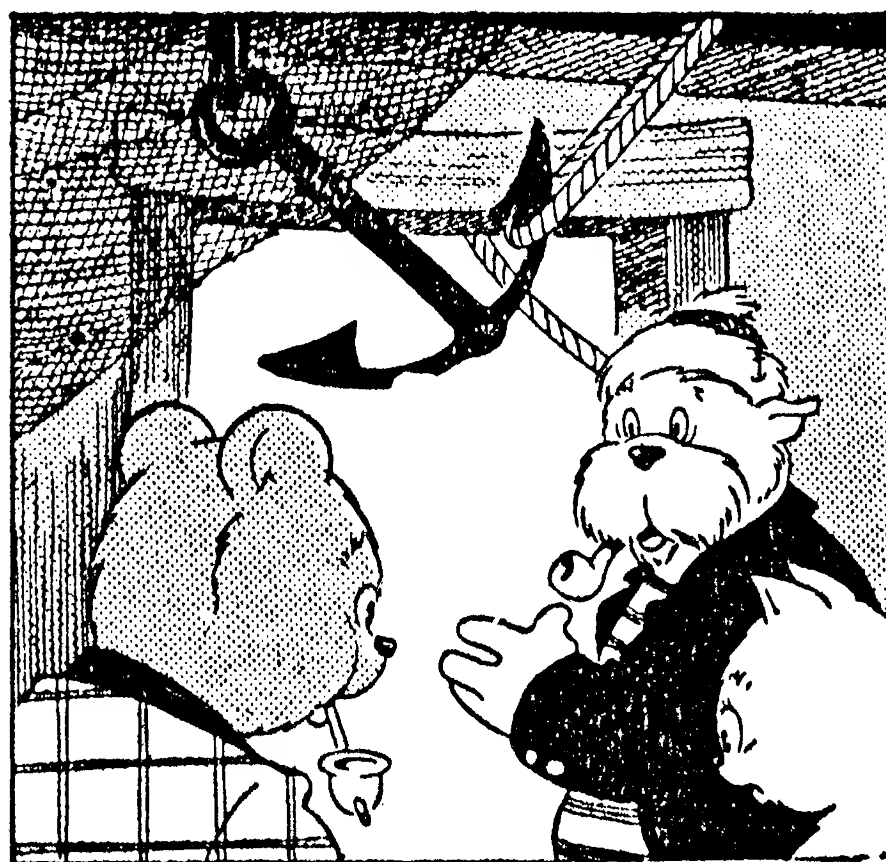
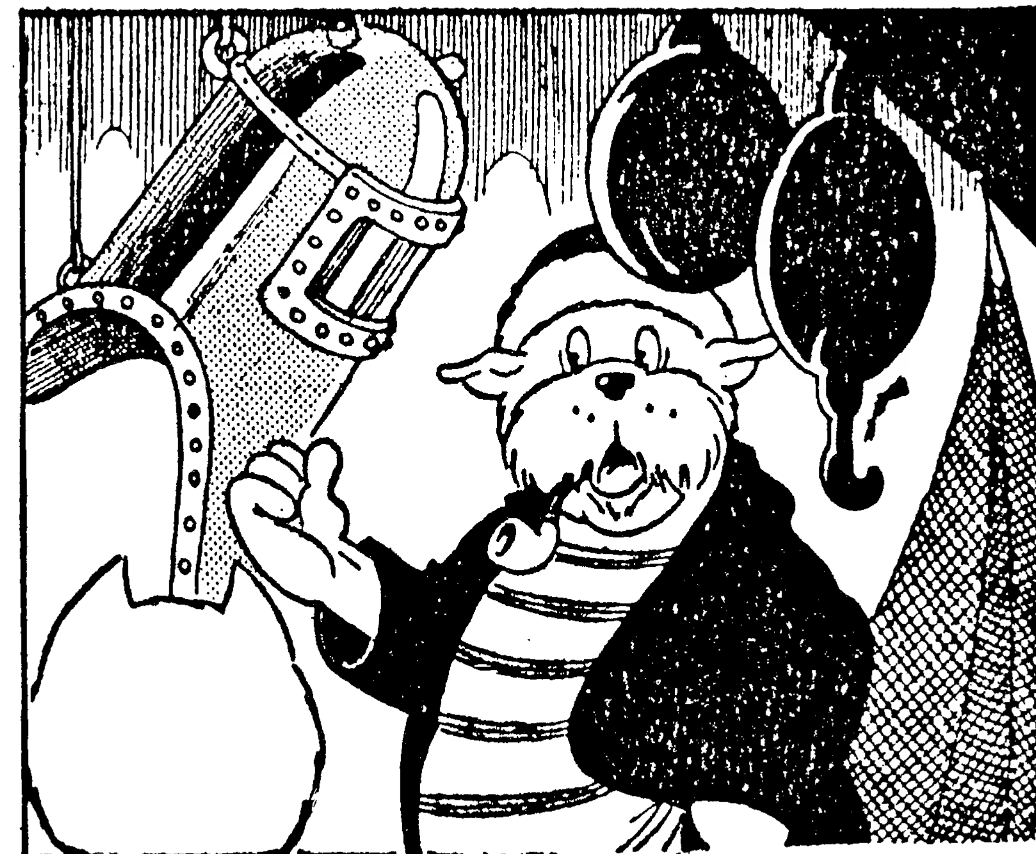
— Luister eens, goed vriend!, zei heer Bommel, ik heb...... eh...... wij hebben hier een noodlanding moeten maken met ons vliegtuig en wij zoeken naar een eiland, dat hier in de buurt moet liggen, maar dat we niet hebben kunnen vinden. Kijk, ik heb hier de kaart van dat eiland, kun je me ook zeggen wat er van geworden is?

— Ik ben je goede vriend niet!, zei de oude visser en hij zoog snurkend een grote rookwolk uit zijn pijp. Mijn naam is Wobbe Wier en ik ben een eerlijk visserman. En waar is nu die kaart? Laat maar eens zien!

— Hier!, zei heer Bommel. Dit is de kaart! We moeten dit eiland vinden, goeie vr...... h...... heer Wobbe Wier! We zoeken namelijk......

— Het doet er niet toe wat we zoeken!, zei Tom Poes haastig en hij duwde heer Bommel op zij. Het is beter, dat niemand van die schat afweet, dacht hij. — De piloot van ons vliegtuig zei, dat dit eiland verdwenen was door een vulkanische uitbarsting. Is dat zo?, vroeg Tom Poes.



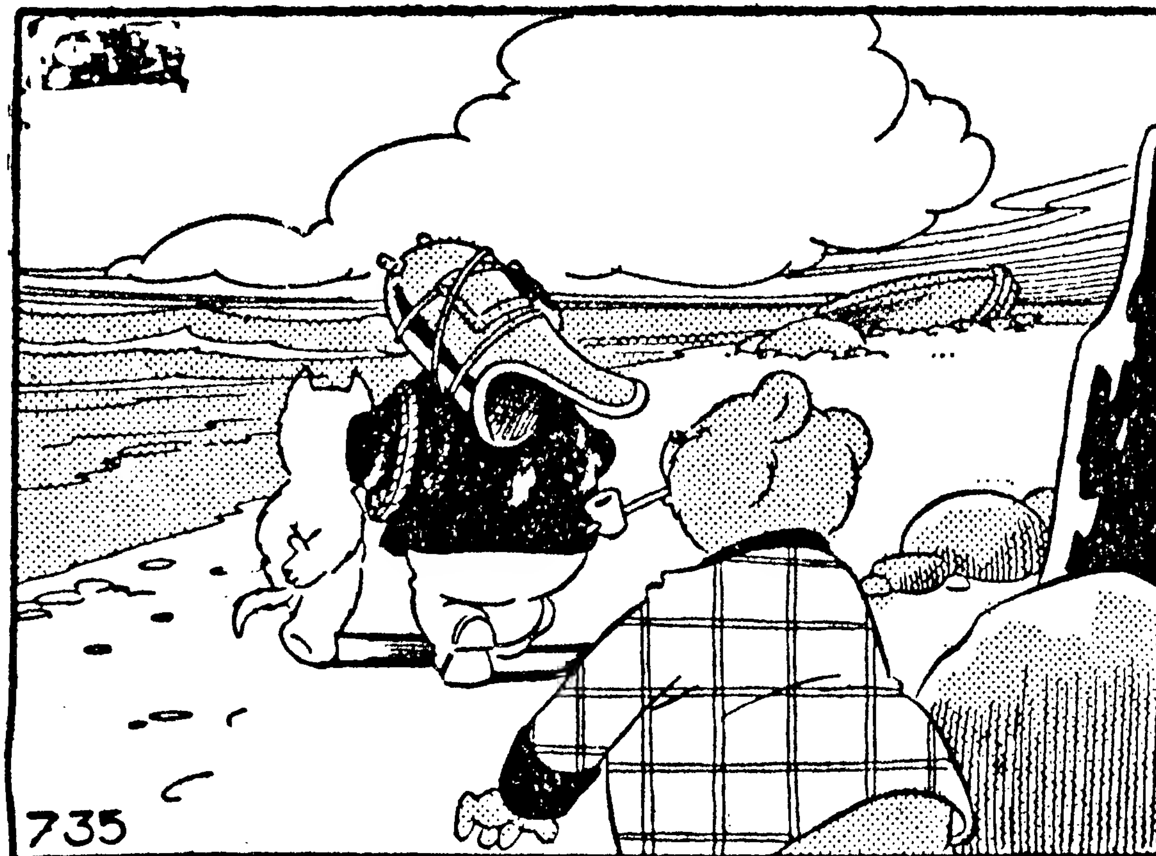
— Ja, dat klopt!, zei Wobbe Wier. — Toen mijn grootvader een kleine jongen was is hier een verschrikkelijke uitbarsting in de buurt geweest en toen is dit eiland onder de zeespiegel verdwenen! Ja, ja! Dat waren slechte tijden! En nu willen jullie dat eiland gaan zoeken? Wel, dat zal niet meevallen! Dat gaat alleen maar met een duikeruitrusting, want je zult op de bodem van de zee moeten zijn, hihihi!

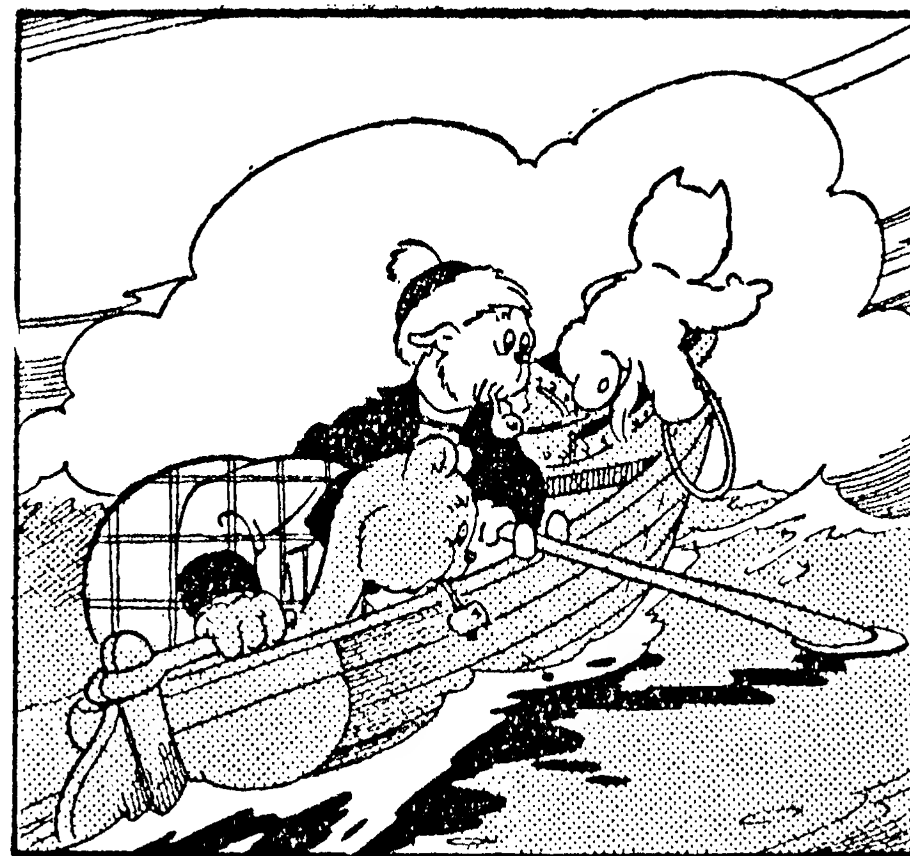
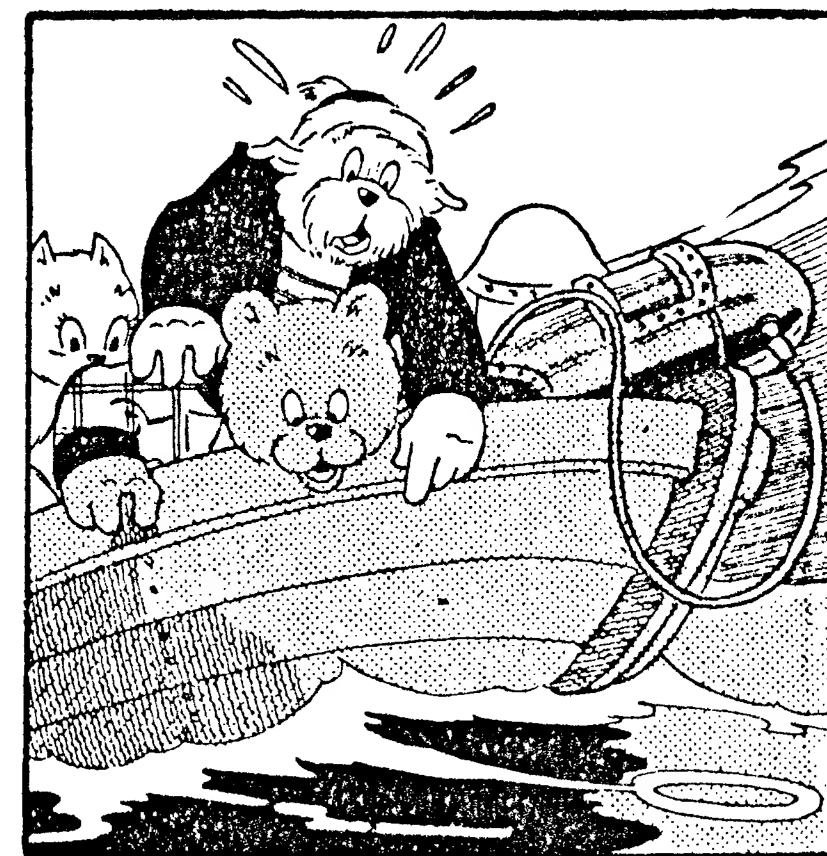
— Met een duikeruitrusting?, vroeg Tom Poes. — Dat zal niet meevallen, zoiets hebben we niet en we zijn ook geen duikers!

— Onzin, zei heer Bommel. — Wij Bommels zijn altijd voortreffelijke duikers geweest! Mijn oud-oom Zacharias had een medaille voor voortreffelijke duikprestaties! En ik doe niet voor hem onder!

— Dat treft dan, zei Wobbe Wier — Ik heb nog een mooie duikerhelm voor jullie, hij is alleen een beetje duur! Kijk, daar hangt hij!

— Die is voor mij gemaakt!, riep heer Bommel. — Een prachthelm is dat, vind je ook niet, Tom Poes? En geld speelt geen rol! Ik koop hem! Kom, dan gaan we er meteen op uit!



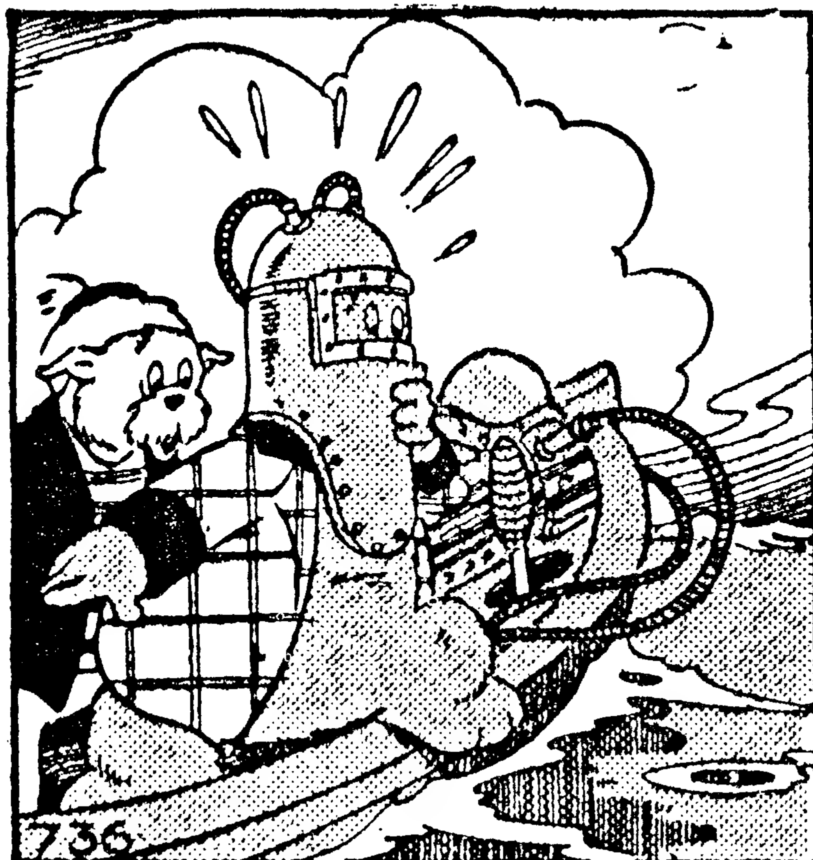
Wobbe Wier nam dus de helm op zijn rug en liep met Tom Poes langs het strand in de richting van zijn roeiboot, terwijl heer Bommel er flink en veerkrachtig achteraan wandelde.

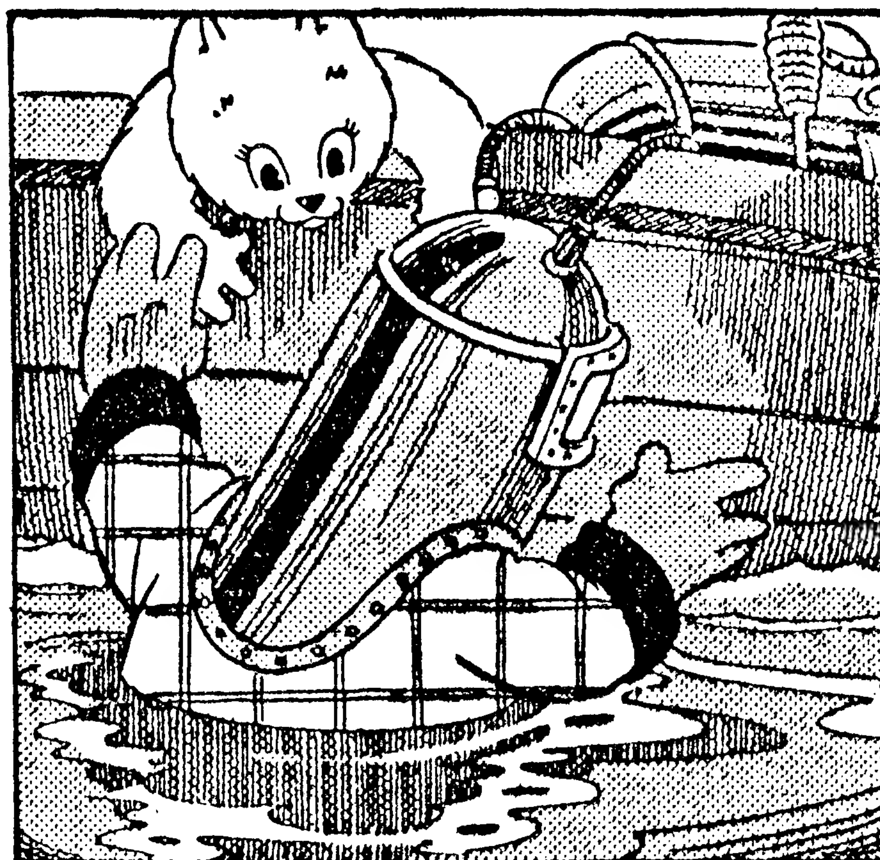
— Ik zal die lui wel eens laten zien, hoe een Bommel duiken kan!, mompelde hij. — Hmpf! Net of daar iets aan is! Je stapt maar in het water en laat je zakken...... En die helm zal me wel goed staan, denk ik...... Zo bereikten ze de roeiboot, die ook een luchtpomp voor de duikerhelm aan boord had, en even later roeiden ze in de richting van het gezonken eiland.

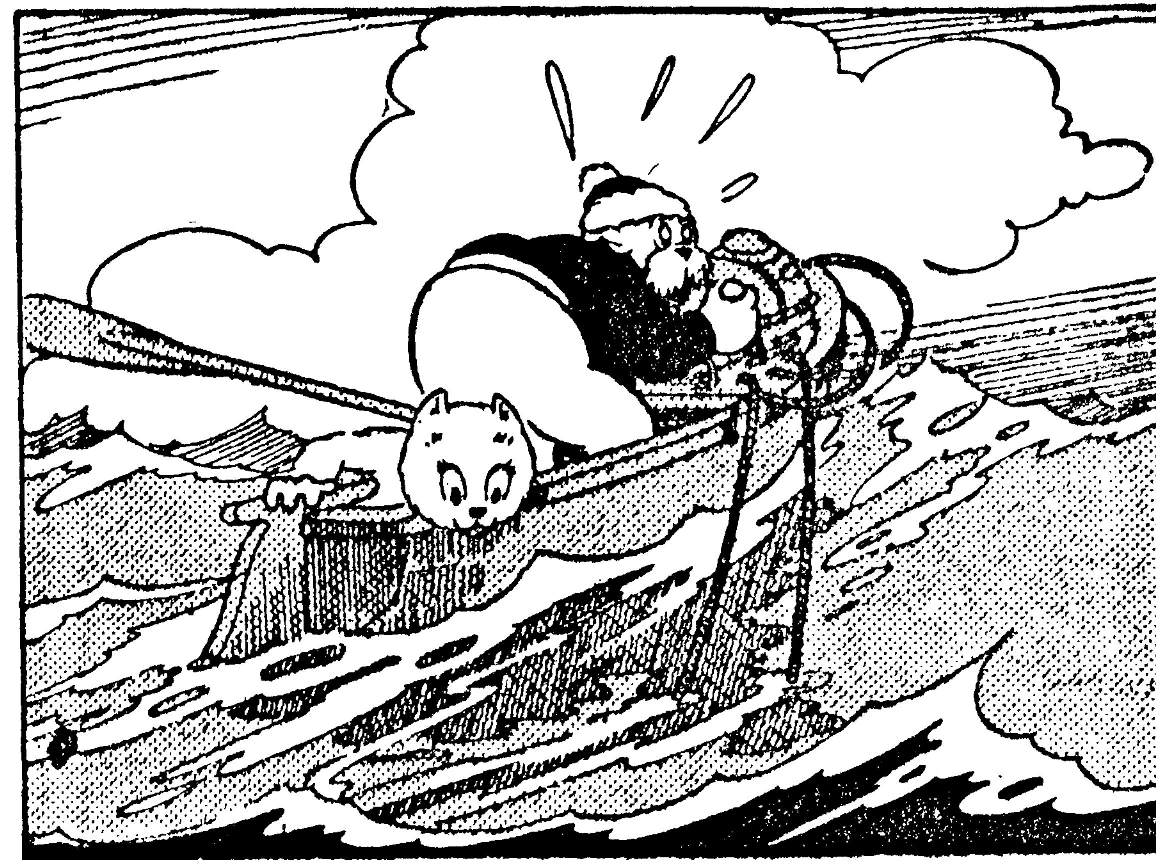
— Hier ongeveer moet het zijn!, riep Tom Poes, die met een kompas en de kaart voorop zat.

— Krek!, zei Wobbe Wier — hier is het! En weet je, wat aardig is? Dit is een van de diepste plekken van de Azuurzee! Alleen heel goede duikers spelen het hier klaar! Hier kunt u dus laten zien wat u kunt!

— Eh...... hm...... ja!, zei heer Bommel. — Eh...... weet u zeker, dat het hier zo diep is?



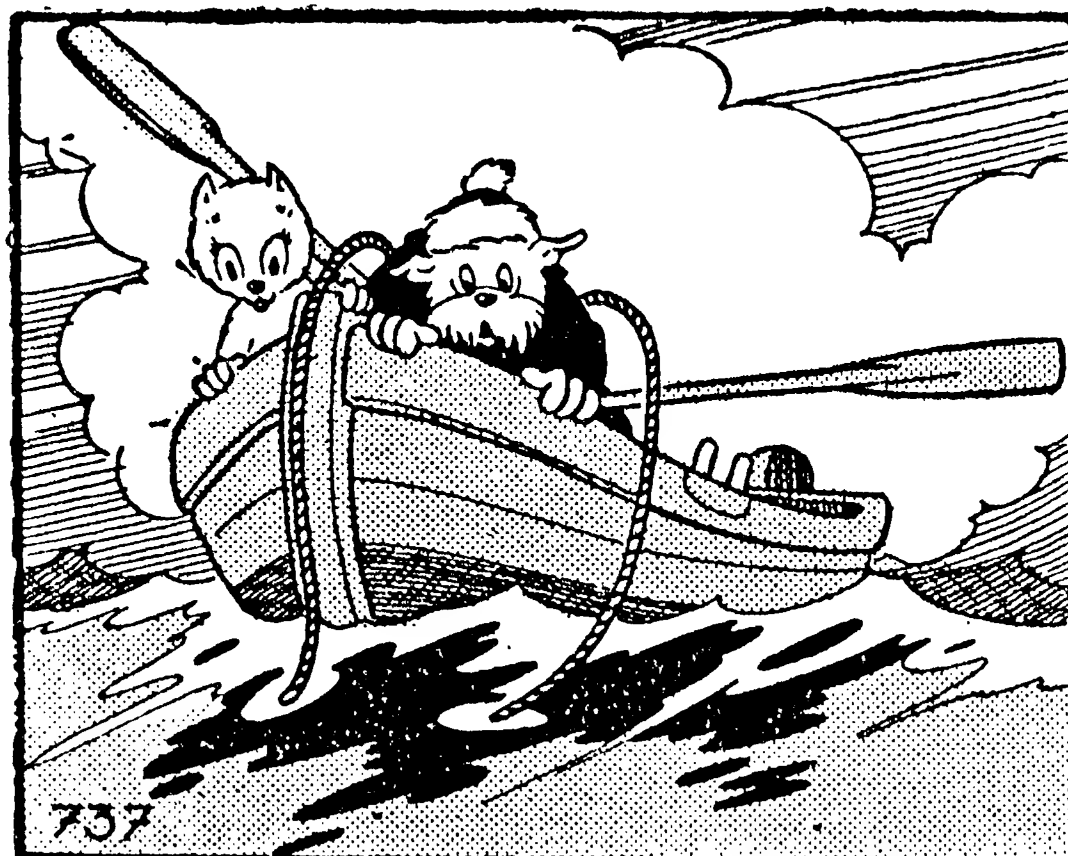




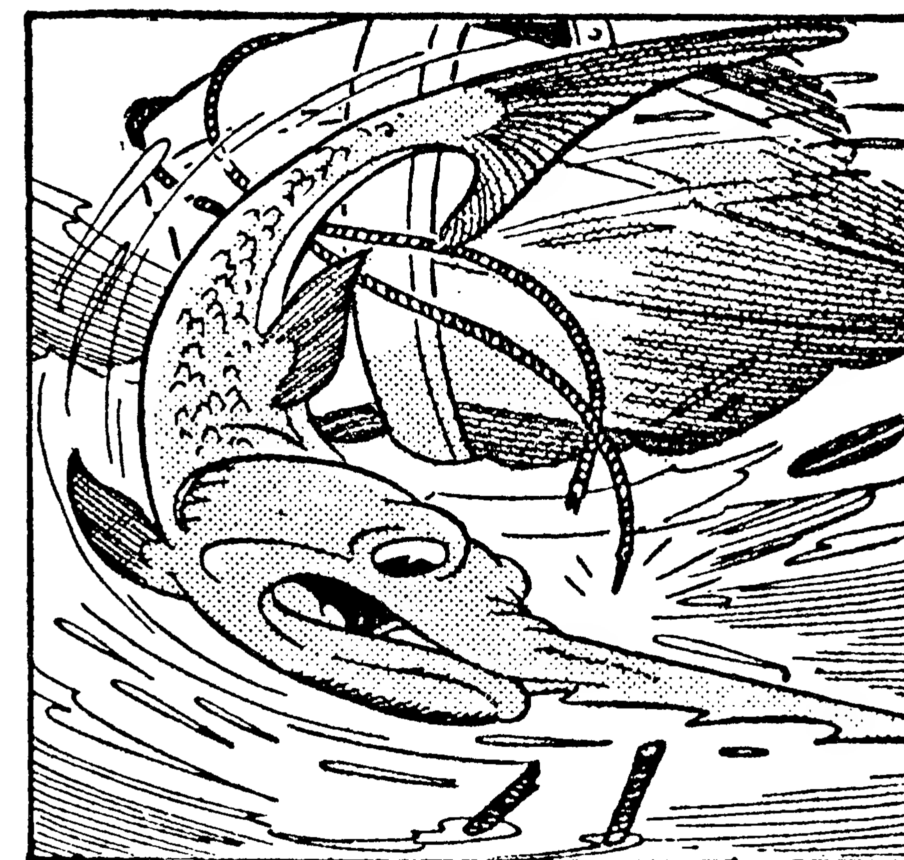
Wobbe Wier hielp heer Bommel bij het opzetten van zijn duikerhelm en maakte de luchtslang aan zijn pomp vast.

— Maak u nou maar niet druk!, zei Wobbe D'r kan niets gebeuren! Kijk, aan dit lange kabeltje laten we u zakken en als u nu weer naar boven wilt, dan geeft u er maar een paar rukjes aan! In het begin is die helm een beetje zwaar, maar onder water valt dat wel mee...... nou, vooruit, daar gaat ie dan! Zakken maar! Wat heer Bommel zei, was niet te verstaan onder die duikerhelm, maar Tom Poes zag aan zijn gezicht, dat hij veel bezwaren had en dat hij druk in zichzelf praatte. Maar toen kneep hij zijn ogen dicht en liet zichzelf in het water zakken.

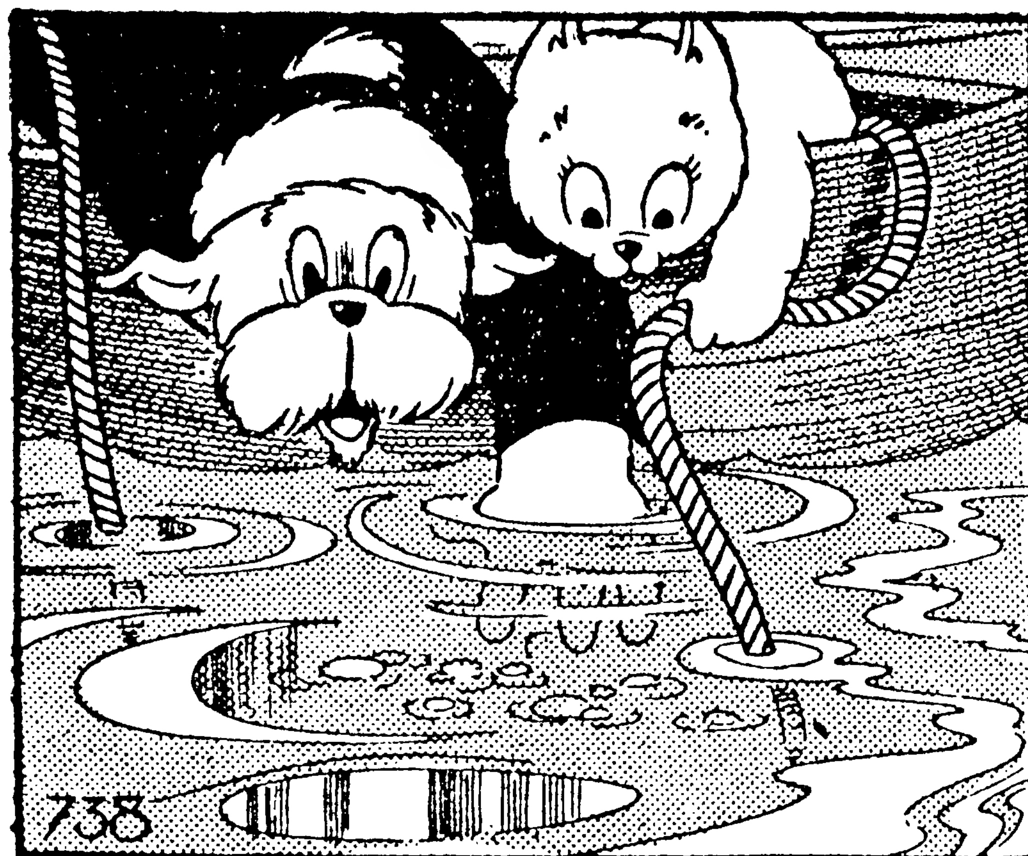
— Houd u taai, heer Ollie! — riep Tom Poes. — Als u de schat hebt gevonden, trekt u maar aan het touw, dan halen we u weer omhoog! En toen verdween heer Bommel onder de zeespiegel; een tijdje was zijn geruite jas nog te zien, maar na een minuut verdween hij in de duisternis......

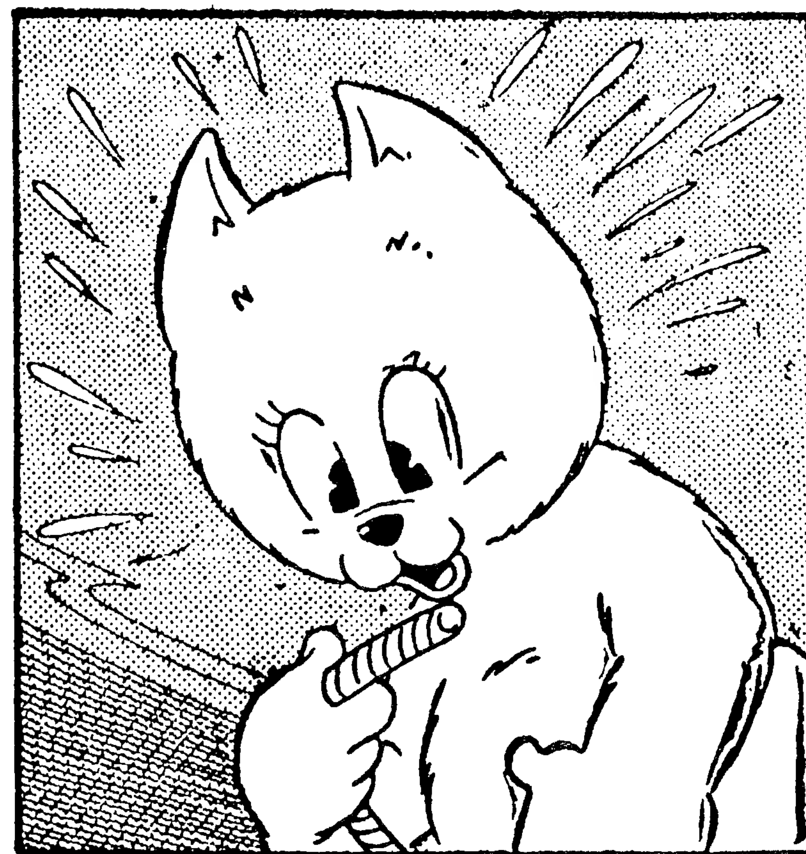


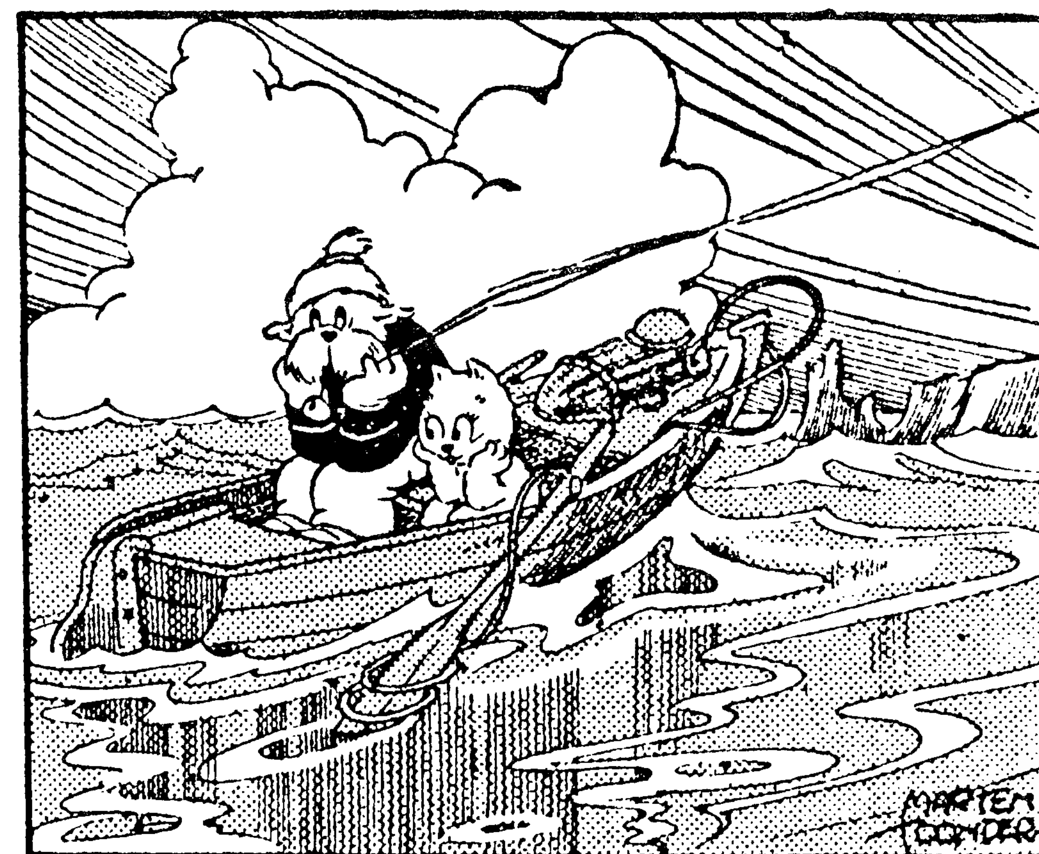




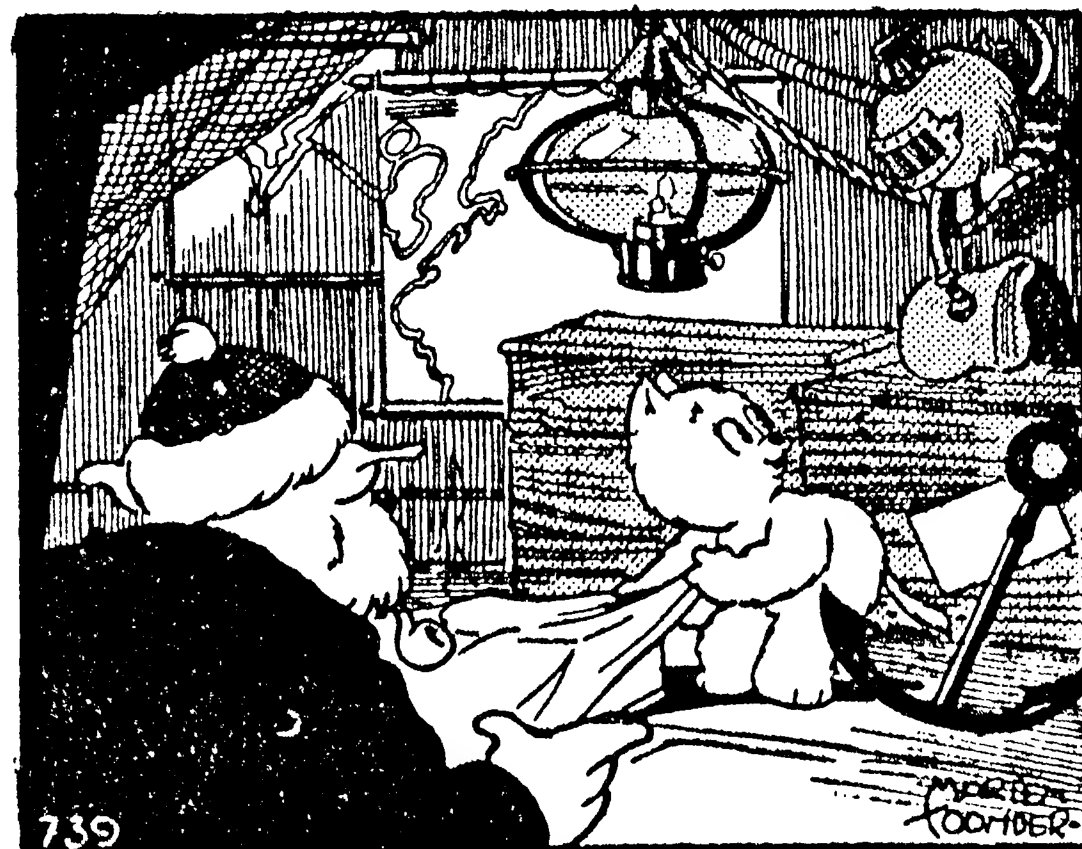
— Het gaat allemaal heel best!, zei Wobbe Wier. — De kabel loopt mooi gelijkmatig af en de pomp werkt puik! Ik schat zo, dat uw vriend over een minuut of vijf de zeebodem heeft bereikt, als er niets gebeurt onderweg...... — Wat zou er dan kunnen gebeuren?, vroeg Tom Poes ongerust. Hij moest steeds aan het benauwde gezicht van heer Ollie denken. — Niet veel!, zei Wobbe, hoogstens een visje, of zo! Kijk, zo'n snuiter als daar aankomt is niet prettig om te ontmoeten! Wobbe wees op een grote zaagvis met een boos uiterlijk, die op een afstandje van de sloep uit de golven omhoog sprong. — Hij komt hierheen!, zei Tom Poes. Ik mag zijn uiterlijk niet! Dat beest is niets goeds van plan! Heb je geen wapens bij je, Wobbe? Maar het was al te laat! De zaagvis nam een geweldige sprong en sneed met zijn zaag de kabels van heer Bommel door......

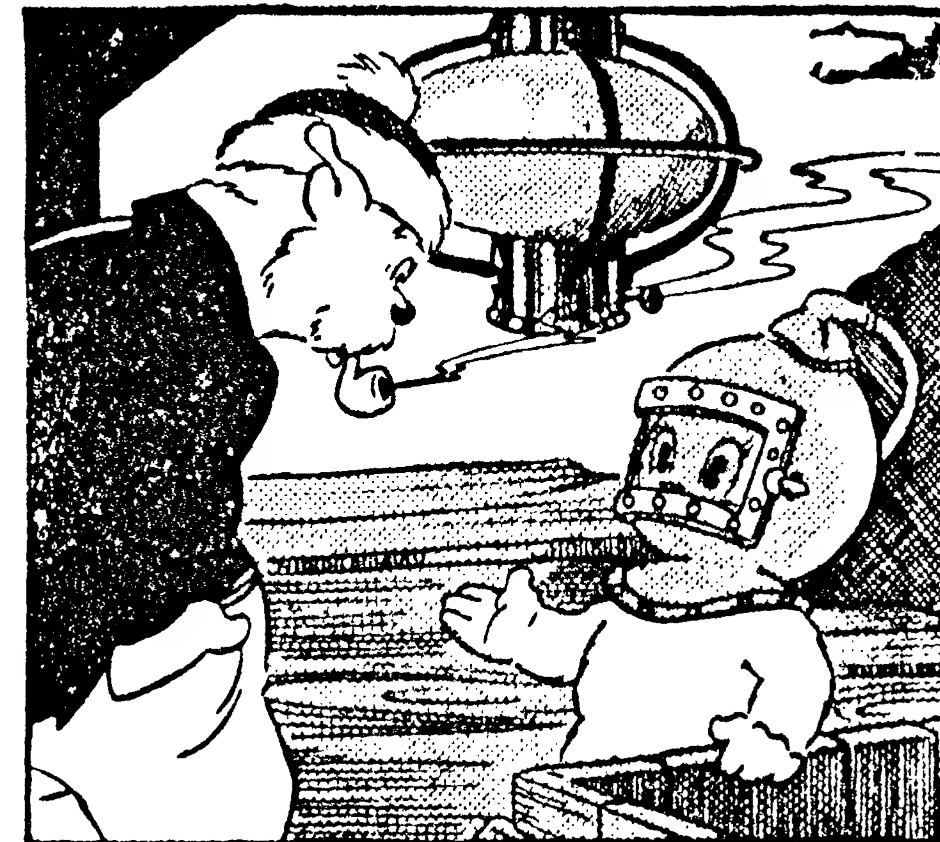




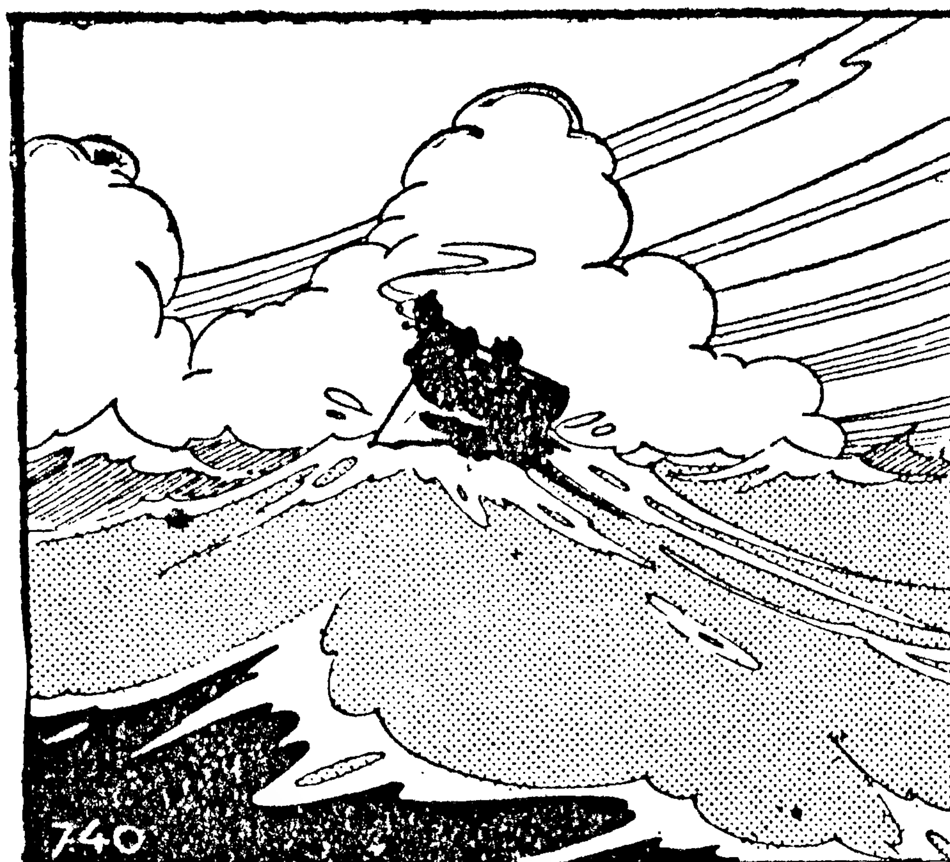
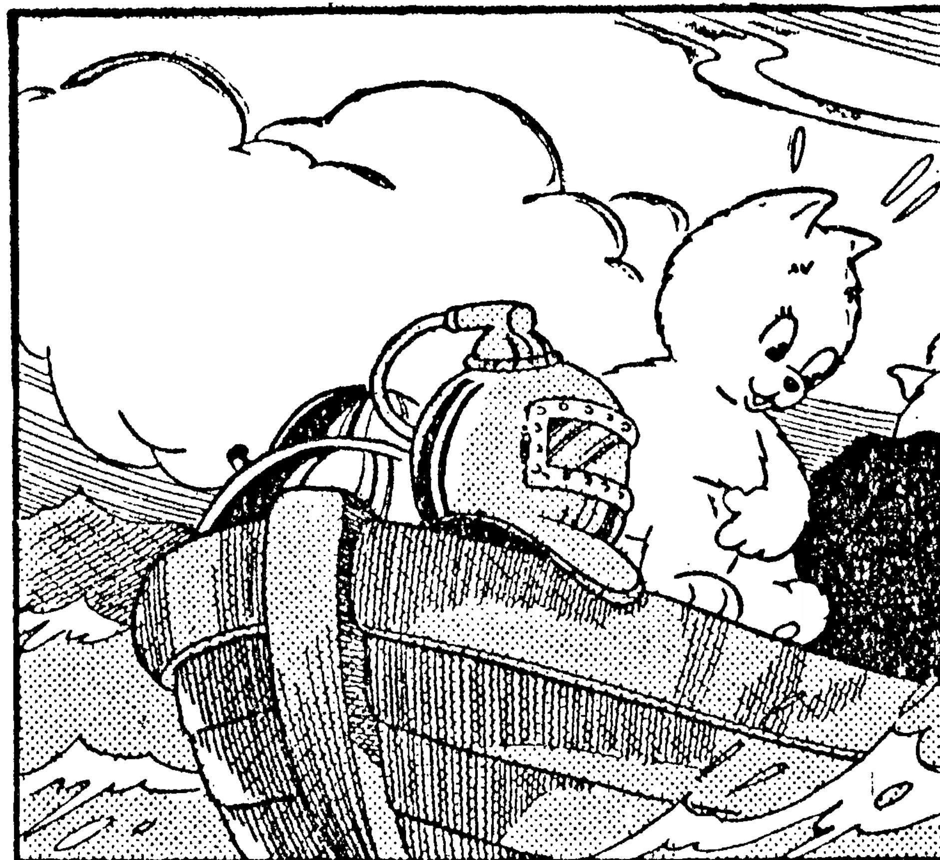
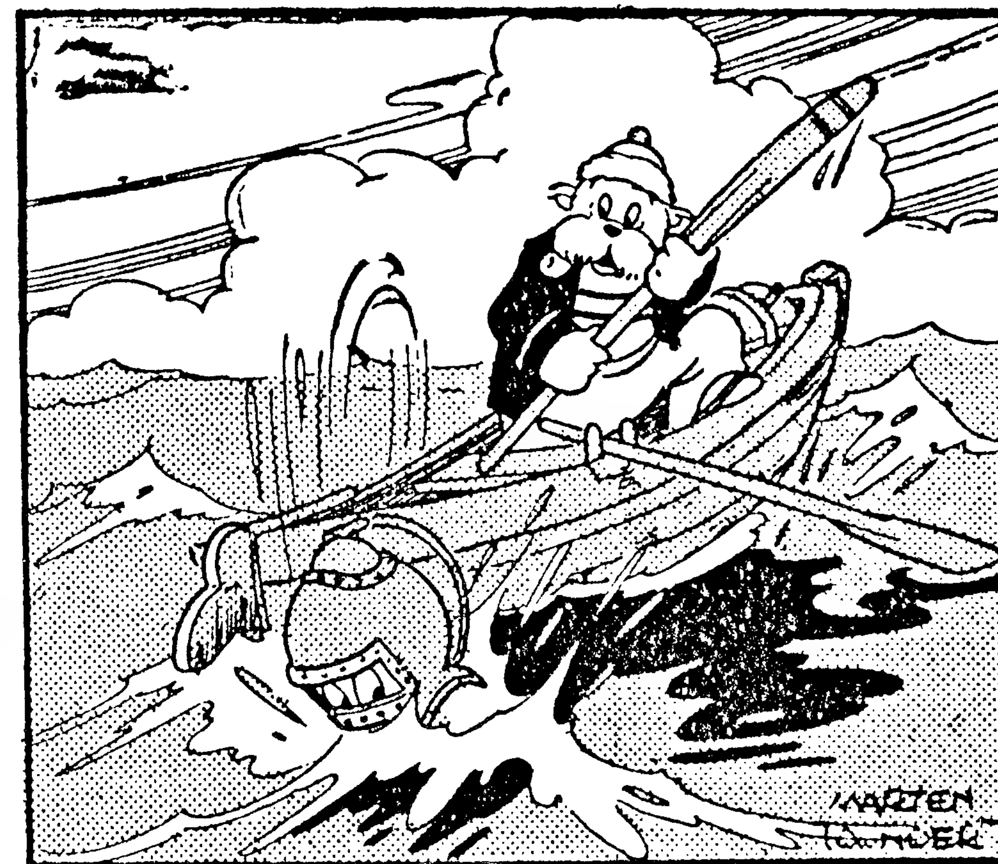


De zaagvis wachtte niet om te zien hoe het af zou lopen; met een laatste geweldige sprong dook hij en verdween onder de oppervlakte van het water. Daar hingen het touw en de luchtbuis van heer Bommel nu, doorgesneden of het draadjes garen waren! Wobbe Wier boog zich zo ver hij kon uit de boot en Tom Poes greep de kabel, maar er was niets meer aan te doen. Ergens ver beneden zich zagen ze de andere uiteinden uit het gezicht verdwijnen; er stegen wat luchtbellen uit de luchtslang omhoog en verder gebeurde er niets...... Tom Poes staarde een tijdje naar de doorgesneden slang en liet zich toen moedeloos op het bankje vallen. — Dat is dat!, zei Wobbe Wier, en hij blies een eindeloos lange rookwolk uit zijn pijp. — Niks aan te doen...... Je vriend is naar beneden gezakt, lucht kan hij niet meer krijgen en ophalen kunnen we hem ook niet meer...... het is droevig...... — Ja, mompelde Tom Poes — die arme brave heer Ollie, hij moet nu wel verdrinken! En het ergste is, dat ik hem nu niet meer kan helpen......

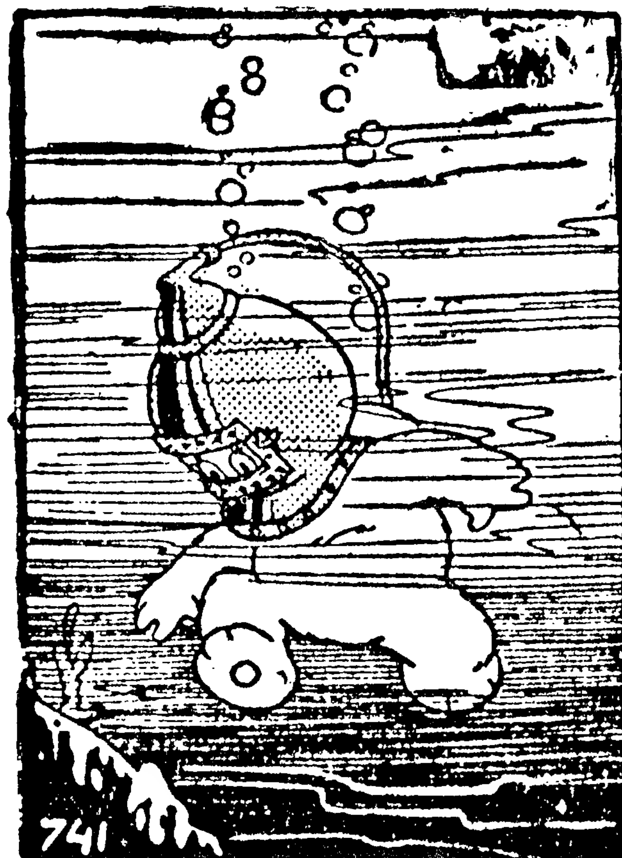


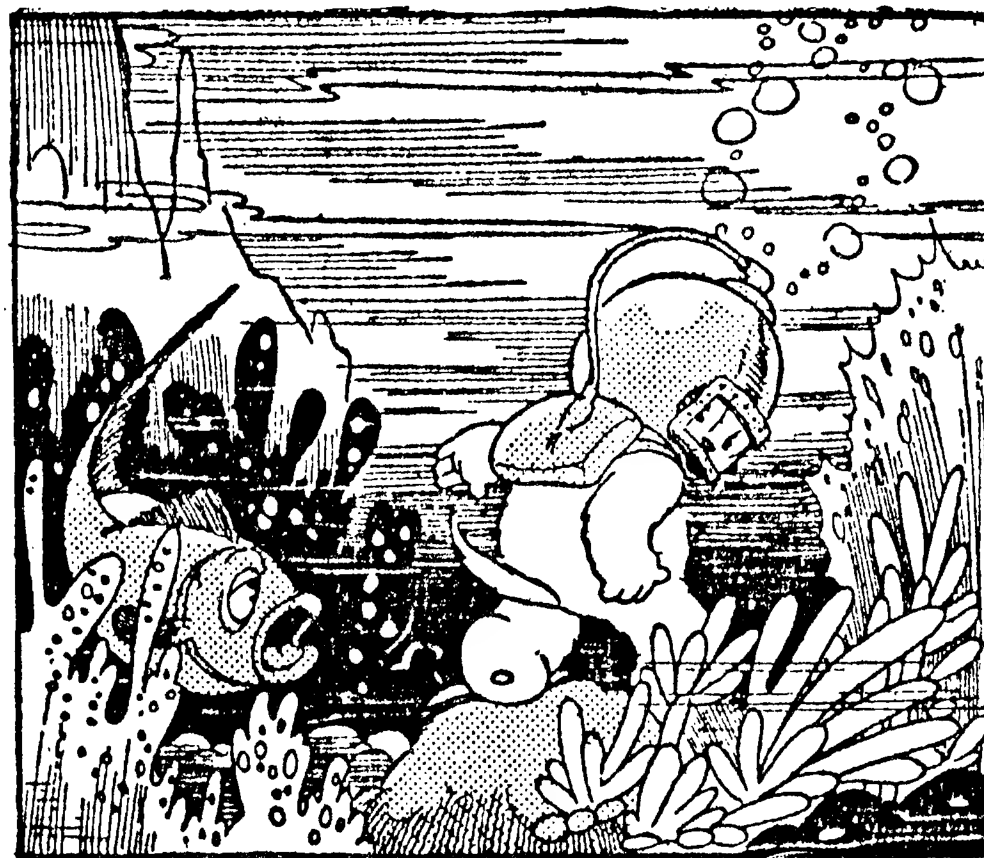



Maar Tom Poes zou Tom Poes niet zijn als hij het er nu helemaal bij liet zitten. — Het lijkt nu wel haast zeker, dat heer Bommel verdronken is!, zei hij, toen ze weer in het huis van Wobbe Wier waren. — Maar toch zal ik niet rusten vóór ik zeker weet, dat ik niets meer voor hem doen kan! In ieder geval moet ik zijn lichaam vinden! Hebt u niet nóg een duikerhelm, voor mij? — Daar hangt er een!, zei Wobbe Wier. — Een heel oud model, voor ondiep water! Zonder kabel of luchtslang Er hoort een cylindertje zuurstof bij, dat je op je rug kan hangen Maar dat is niets voor je! Je kan nooit meer naar boven met dat ding! En bovendien heeft het geen nut om het lichaam van je vriend te gaan zoeken die is al lang verdronken. Het is nu wel erg droevig, maar er is niets meer aan te doen. Ik zou maar naar huis gaan als ik jou was! — Nee!, zei Tom Poes Ik moet achter heer Bommel aan! Die helm past me goed, laten we maar meteen op stap gaan!

Zo voer Wobbe Wier dus voor de tweede maal naar de plek, waar het eiland met de schat in de diepte verdwenen was. Het was intussen al later geworden en de wind begon op te steken, de zee stond hol. — Slecht duikweer!, zei Wobbe Wier. — Weet je nu wel zeker dat je 't doen gaat? Hoe wil je weer naar boven komen zonder kabel? Ik zou...... — Ik zal wel zien hoe ik dat doe, zei Tom Poes. — Ik zal geen rust hebben vóór ik heer Bommel gevonden heb, dood of levend! In ieder geval, wel bedankt voor de moeite en de hulp en tot ziens! Tot Poes zette de helm op, maakte de zuurstofcylinder vast en sprong toen met een boog in het diepe water. — Tot ziens!, mompelde Wobbe Wier, die hem met een somber gezicht stond na te kijken. — Arme kerel! Dat is nu de tweede, die naar de zeebodem zakt vandaag! Ik zie hem natuurlijk nooit meer terug! Het is toch wel heel droevig, maar ik kan er ook niets meer aan doen...... Ik denk, dat ik maar weer eens naar huis ga...... Zo roeide Wobbe Wier dus langzaam en peinzend naar de kust, terwijl er van Tom Poes niets meer dan wat luchtbellen te zien waren......

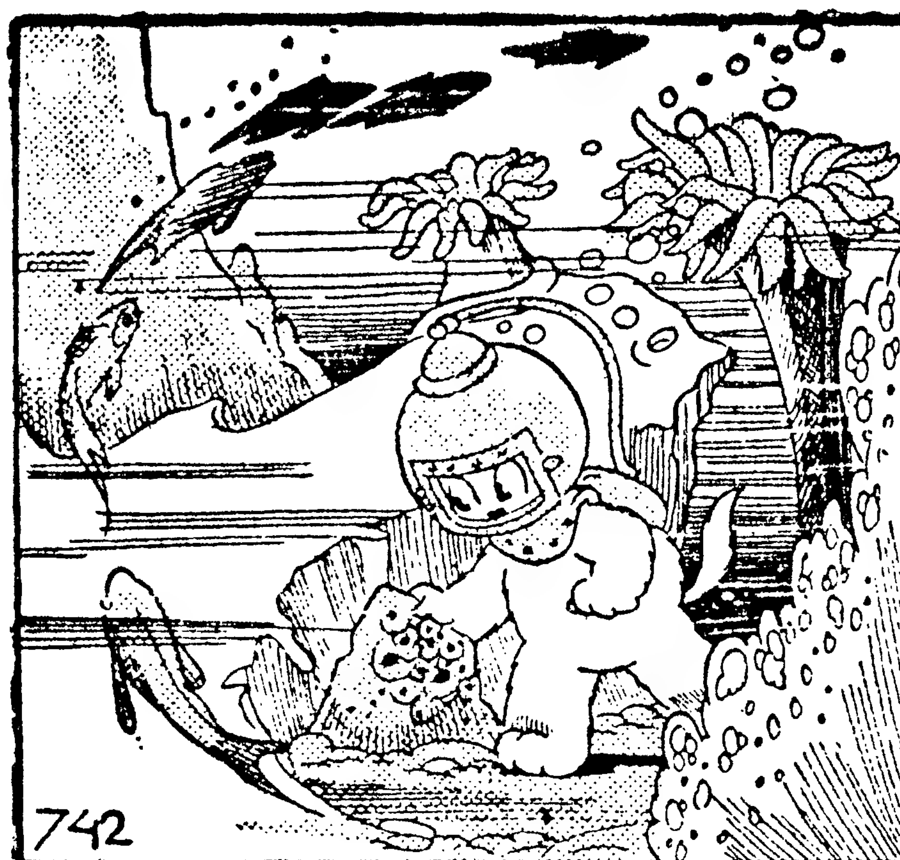


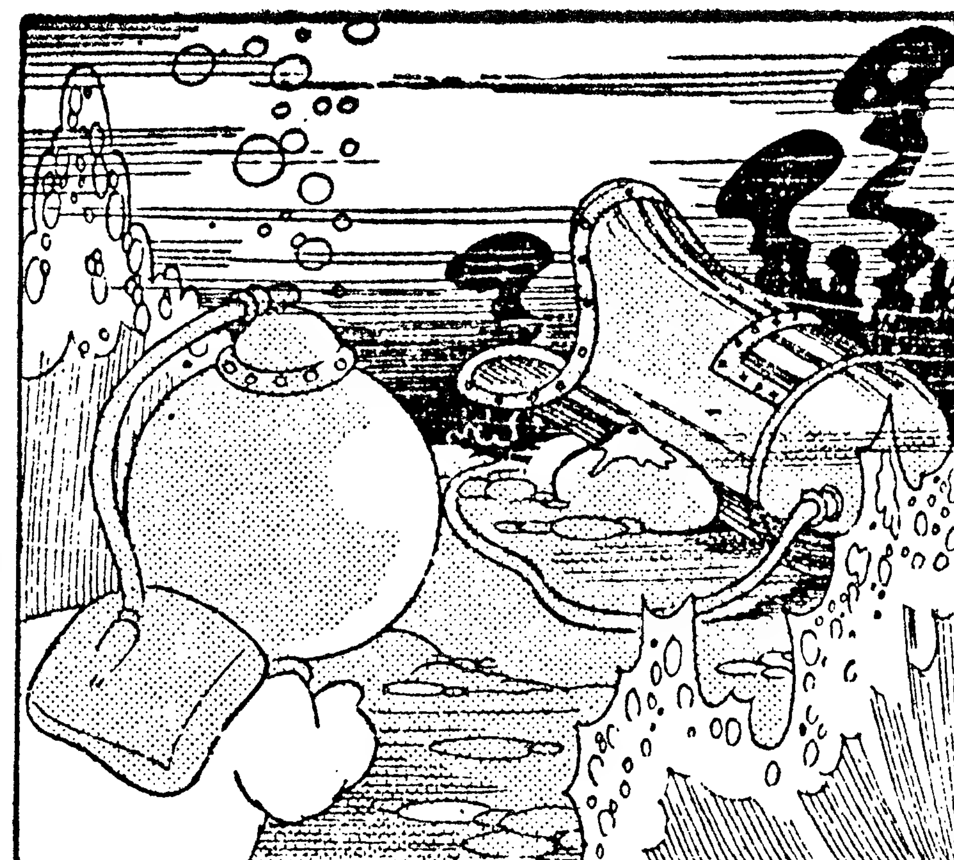


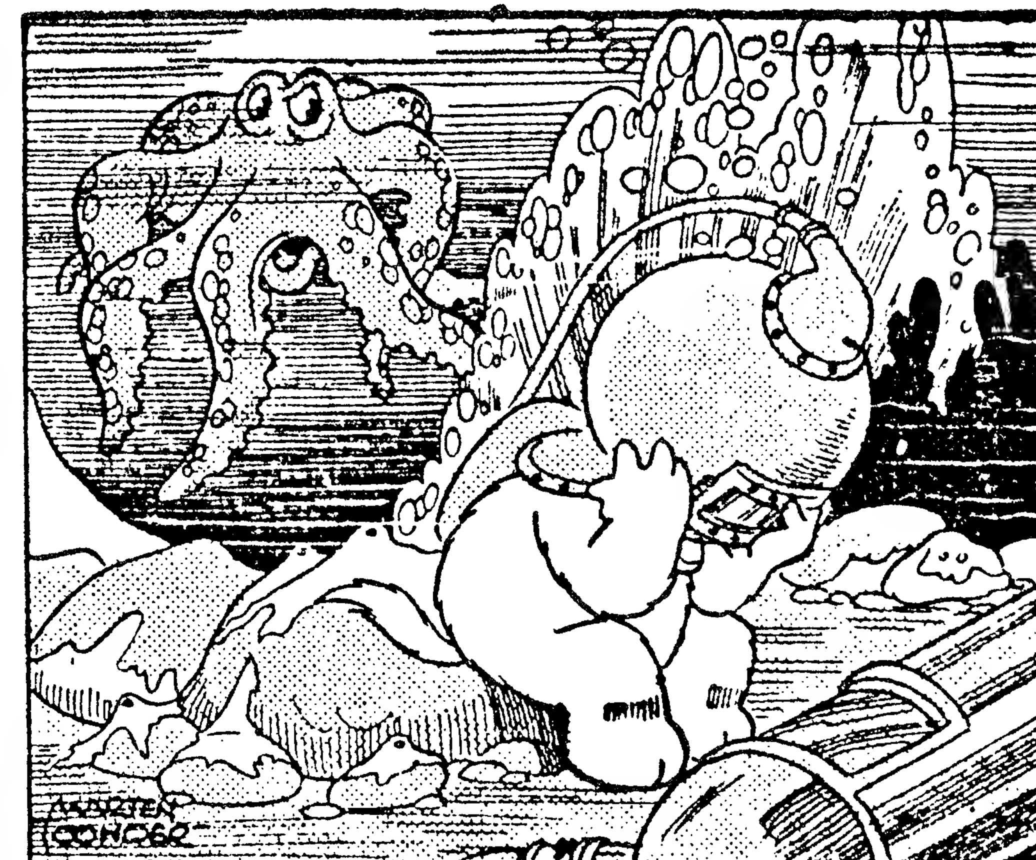


Tom Poes was dus zo maar in de zee gesprongen en hij zonk direct weg. Dat was een vreemd gevoel! Door het glas van zijn duikerhelm zag hij de groene kleur van het water om zich heen en de zonnestralen, die weerspiegelden in de luchtbellen, die uit zijn zuurstofapparaat kwamen. Maar hoe dieper hij zakte, hoe donkerder het werd en na een minuut of wat, was het al niets gezellig meer. Hij was dan ook blij, toen hij de zeebodem onder zich zag.

— Eindelijk weer vaste grond!, dacht Tom Poes, toen hij neerkwam. — Het is toch maar een onveilig gevoel om als een steen naar beneden te zakken, zonder er zelf iets aan te kunnen doen! Maar ik moet nu eerst maar eens zien, dat ik heer Bommel vind! Zo gedacht, zo gedaan. Tom Poes begon te wandelen en keek intussen goed om zich heen. Nu, in het begin vond hij alles even mooi, maar na een halfuur had hij nog niets gevonden en toen was het al niet zo leuk meer. — Ik ben verdwaald!, dacht Tom Poes. — Hoe kom ik ooit weer hier vandaan?

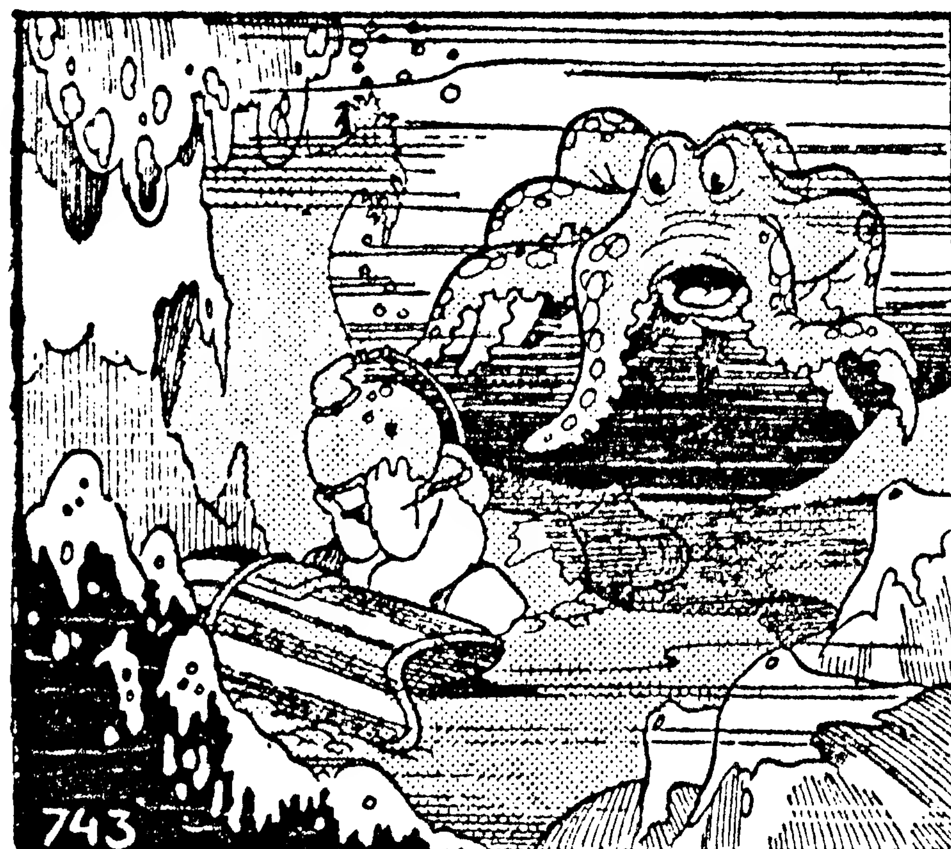


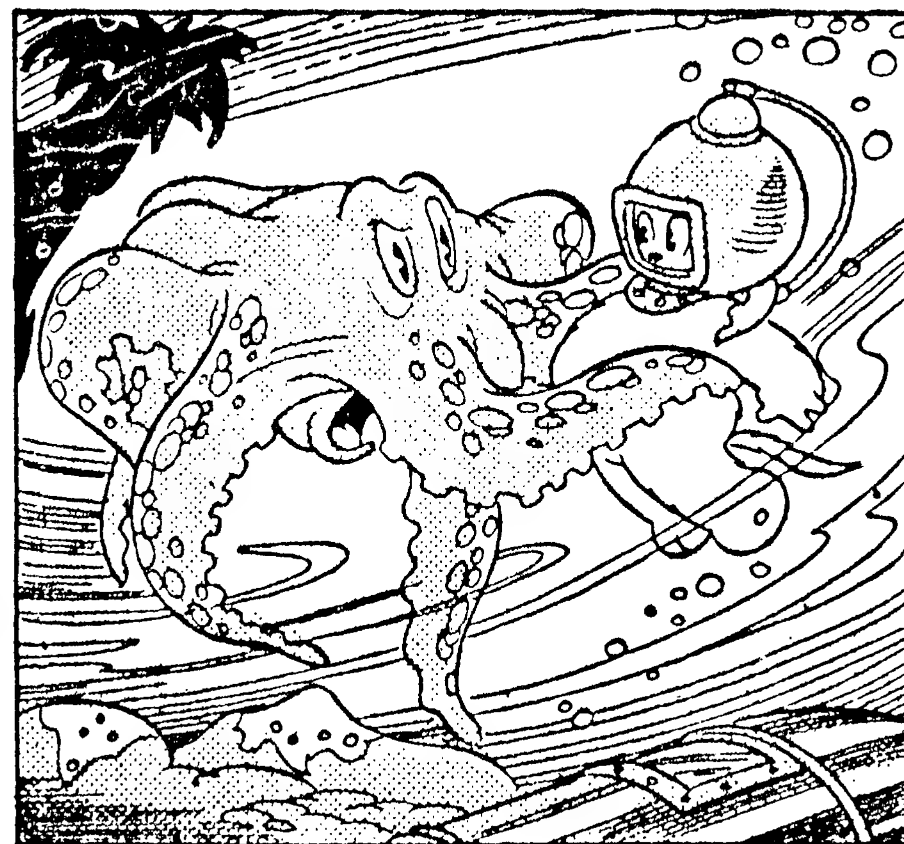
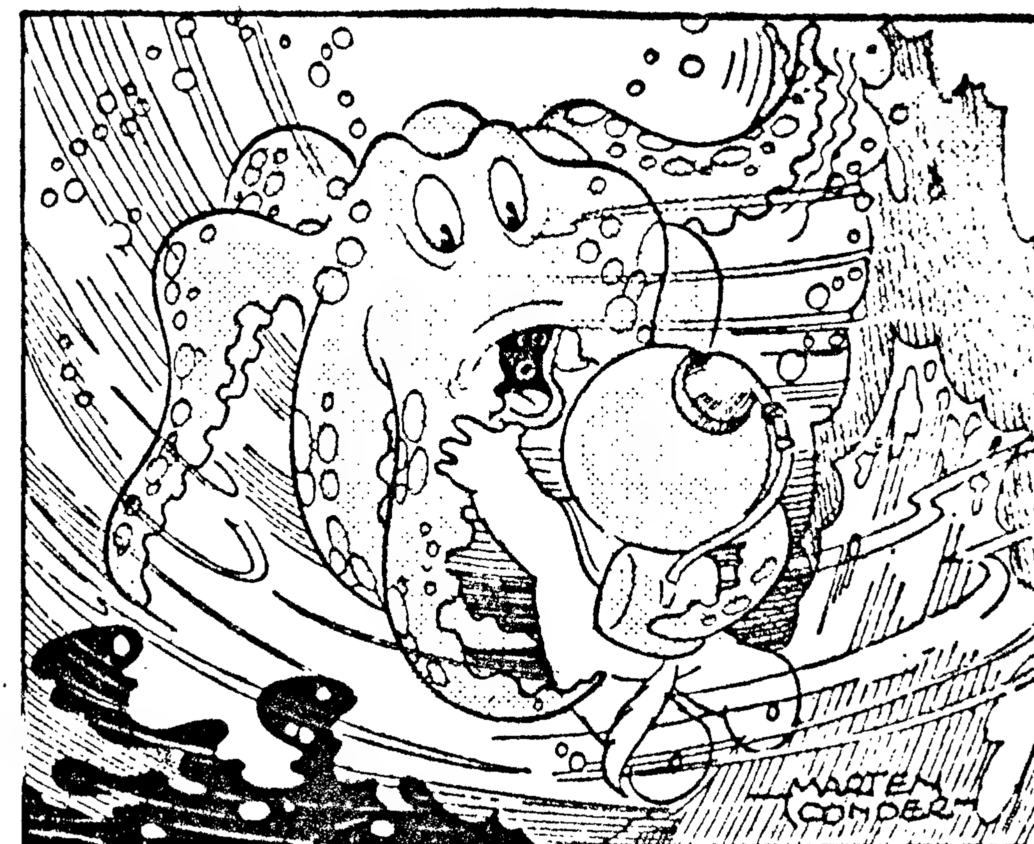




Tom Poes had al haast een uur over de zeebodem rondgelopen zonder een spoor van heer Bommel te vinden en hij had er geen idee meer van waar hij ergens was. Om hem heen groeiden de vreemdste waterplanten en stonden de zeeanemonen met hun armen te wuiven. Hele troepen vissen zwommen langs hem heen zonder zich aan hem te storen. Ja, het was een vreemde wereld daar onder water. Maar Tom Poes zag dat al niet meer, hij wilde een spoor van heer Bommel vinden en verder niets. Hij had geluk. Net toen hij de moed op wilde geven, zag hij voor zich iets glinsteren!

-- Dat is de duikerhelm van heer Bommel!, dacht Tom Poes — Maar waar is heer Ollie zelf? Geen spoor van hem te zien...... Dan is de enige mogelijkheid, dat hij door een grote vis is opgegeten...... Ach, ach, wat is dat erg! Tom Poes ging moedeloos op een steen zitten en hij had niet in de gaten, dat er achter hem een lelijke gedaante kwam aanzwemmen......



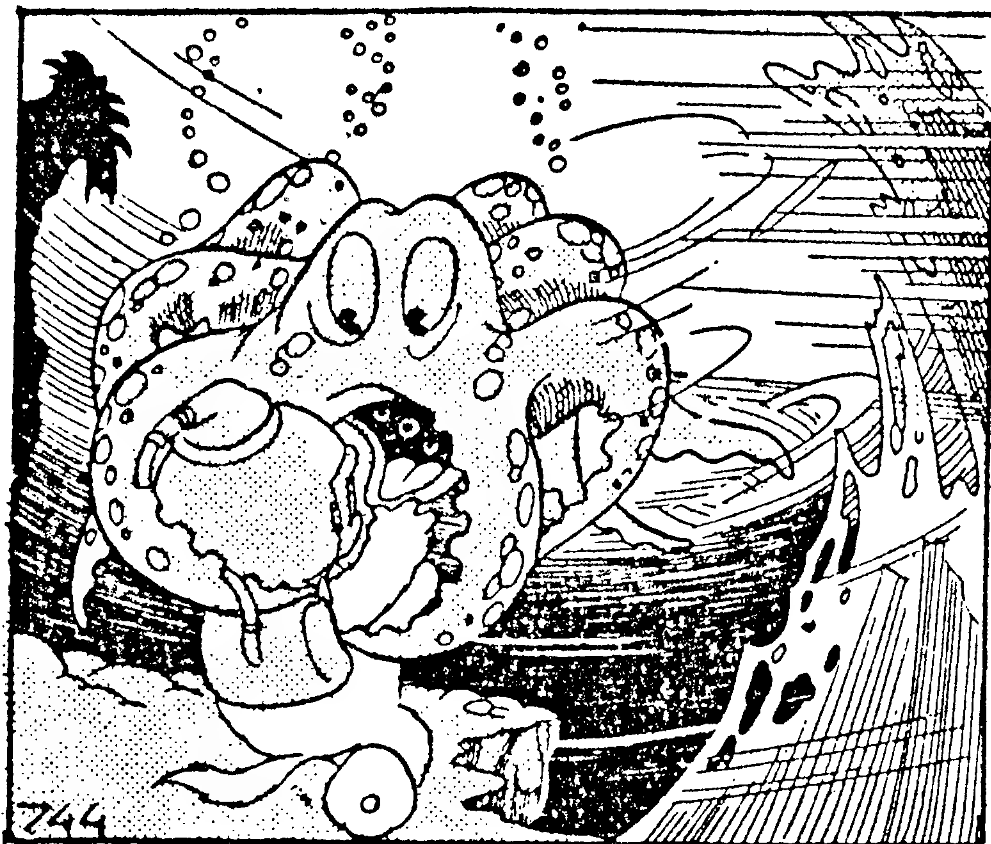



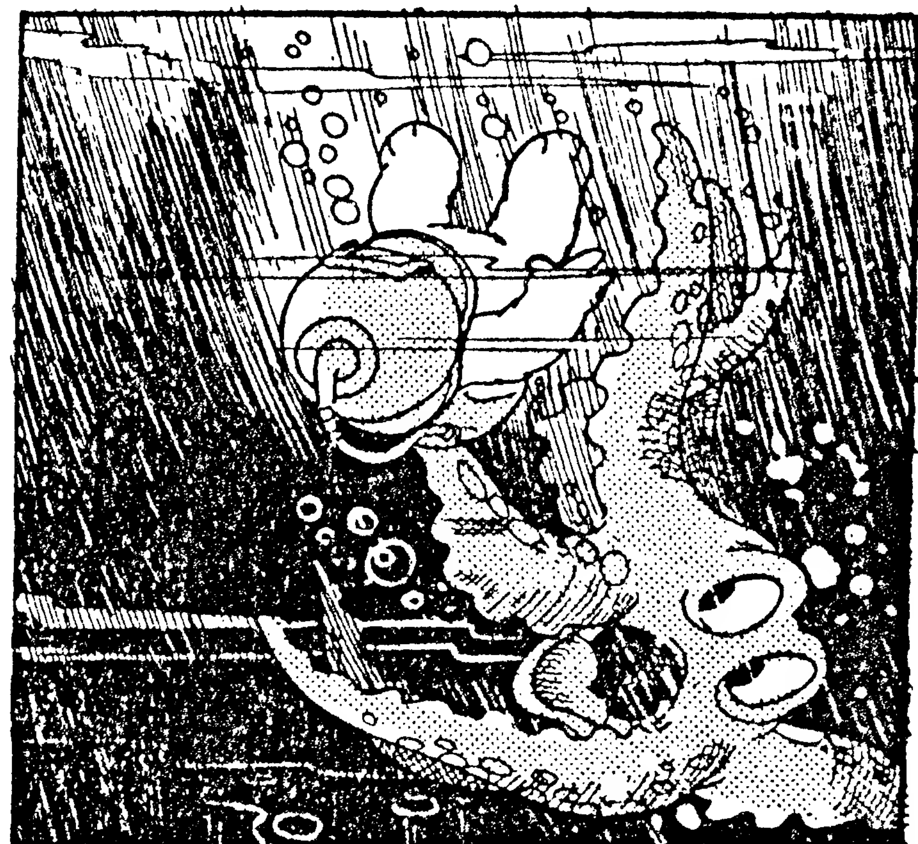
Tom Poes bleef stil zitten treuren bij de duikerhelm van heer Ollie, zonder het monster te zien, dat hem van achteren besloop. Dat monster was een Octopus, een reuzenpoliep met acht armen en ik verzeker je, dat dat geen prettig iemand is om op de bodem van de zee te ontmoeten! Je begrijpt dan natuurlijk ook wel, dat Tom Poes verschrikkelijk schrok, toen dat beest hem ineens beetpakte en omhoog tilde!

— Laat los, riep Tom Poes. — Schei onmiddellijk uit met dat flauwe gedoe, of ik zal je een verschrikkelijk pak klappen geven!

Maar het dier stoorde zich daar helemaal niet aan. Het maakte een verschrikkelijke stroming in het water met al zijn acht armen en het trok Tom Poes langzaam maar zeker naar zijn grote, open muil.

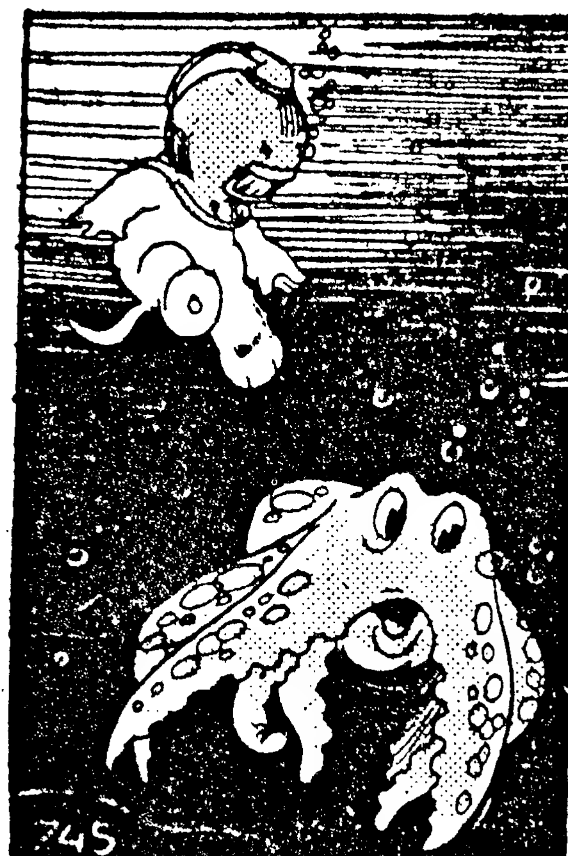
Waarschijnlijk dacht het bij zichzelf, dat dit nu juist de maaltijd was, die het had gezocht. Maar Tom Poes vocht als een razende, hij begreep, dat zijn leven er van afhing en hij had helemaal nog geen zin om gebruikt te worden als avondmaal van een Octopus......

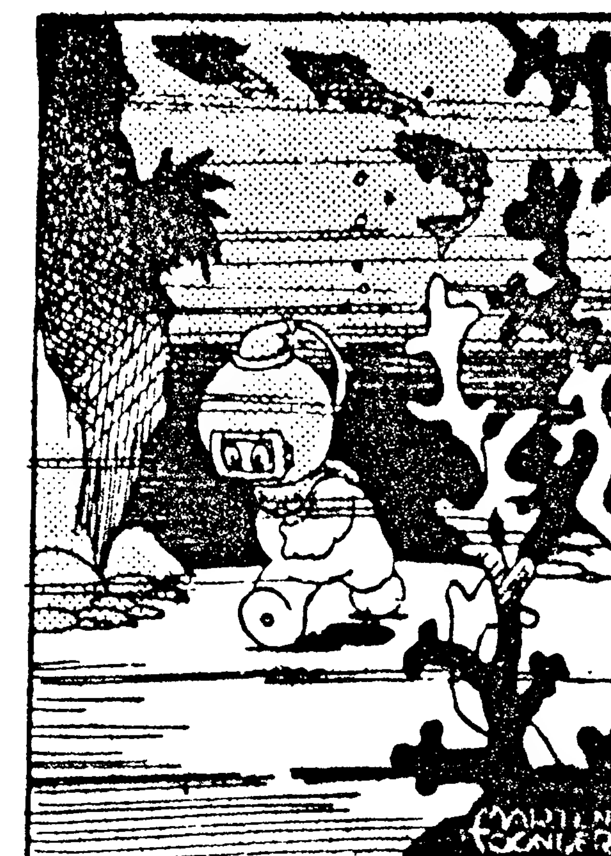


De Octopus was sterk, vreselijk sterk, en hoewel Tom Poes klein en vlug is, zag het er toch niet best voor hem uit. Het monster had hem met twee armen vastgegrepen en trok hem langzaam maar zeker naar zijn opengesperde muil toe. Nu moet je weten, dat er achter hem een afgrond was, en terwijl ze zo aan het vechten waren, ging de Octopus met Tom Poes in zijn grijparmen langzaam maar zeker in de richting hiervan, zonder dat hij het wist. Maar Tom Poes zag het wel en toen de Octopus vlak bij de rand was gekomen, gaf Tom Poes een extra harde duw en...... vielen ze samen naar beneden. Dat ging natuurlijk niet zo vlug als wanneer je op aarde ergens vanaf valt, het water hield hen tegen. Maar door de zware helm van Tom Poes kon de Octopus zich toch niet vasthouden en zo verloor ook hij zijn evenwicht. Het beest dacht er niet eens aan, dat hij kon zwemmen, zó schrok hij. Van angst liet hij Tom Poes los en dat was voor Tom Poes voorlopig de hoofdzaak En toch zag het er niet leuk uit; de afgrond was diep en het water werd steeds donkerder.

—Wie weet, waar ik terechtkom!...... dacht Tom Poes.

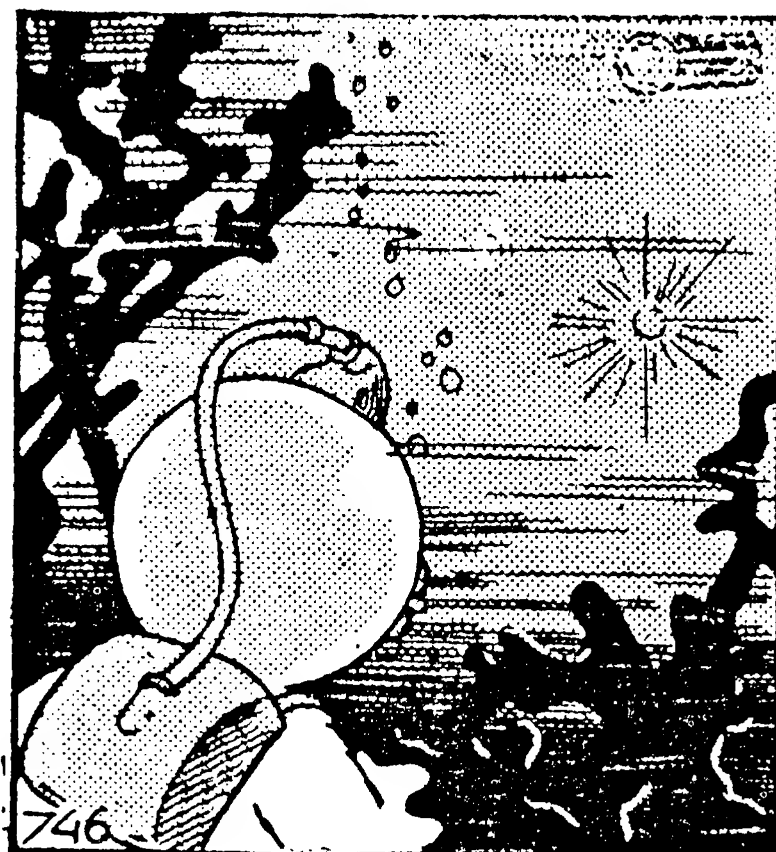


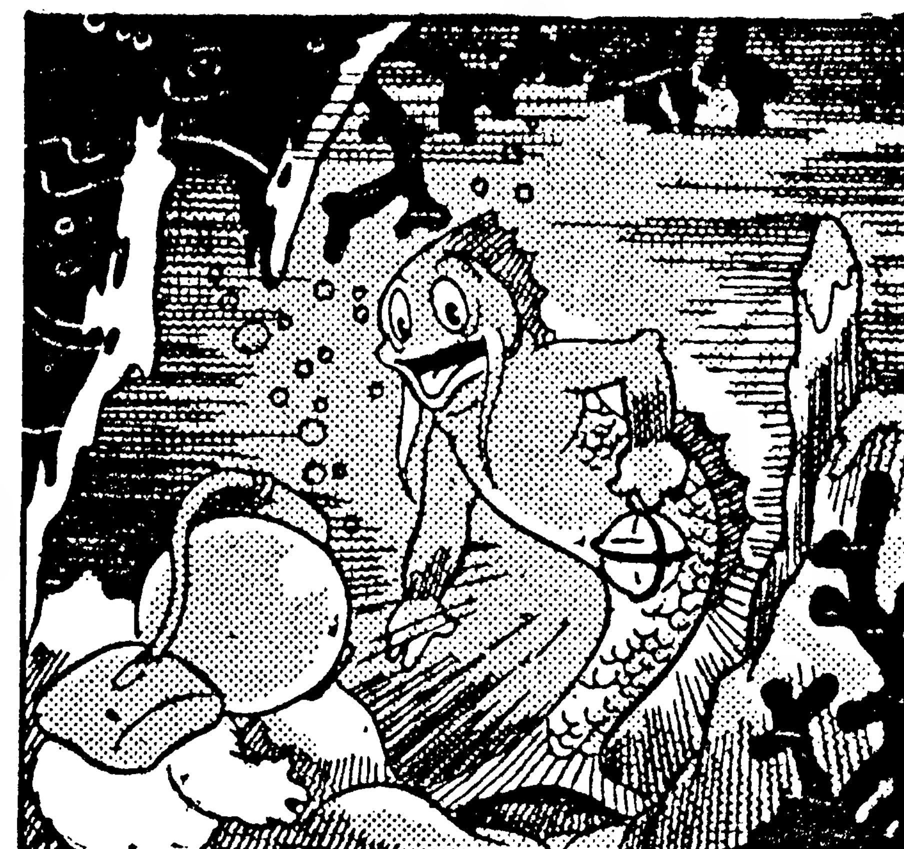
Ja, hoe dieper zij vielen, hoe donkerder het werd. Dat kwam natuurlijk omdat de zon niet zo diep onder water kan doordringen en ik verzeker je, dat het erg ongezellig is, wanneer je op klaarlichte dag geen zon meer ziet. Maar eindelijk kwam de bodem toch in zicht en Tom Poes kwam netjes op zijn voeten terecht, zoals dat een Tom Poes betaamt. De Octopus scheen de schrik te pakken te hebben. Hij viel ten minste niet opnieuw aan, maar kroop met een boos gezicht achter een paar rotsen en verdween uit het gezicht. Zo was dus Tom Poes weer alleen op de zeebodem.

— Ik hoef nu niet langer meer naar heer Bommel te zoeken!...... dacht hij.

— Die is vast en zeker door zo'n monster opgegeten en dien zie ik nooit weer! Nee, ik moet nu maar zien, dat ik weer boven water kom, want mijn zuurstofcylinder begint leeg te raken...... Ik krijg steeds minder lucht en over een poosje moet ik ook verdrinken...... Ach, ach, wat een naar avontuur is dit!......



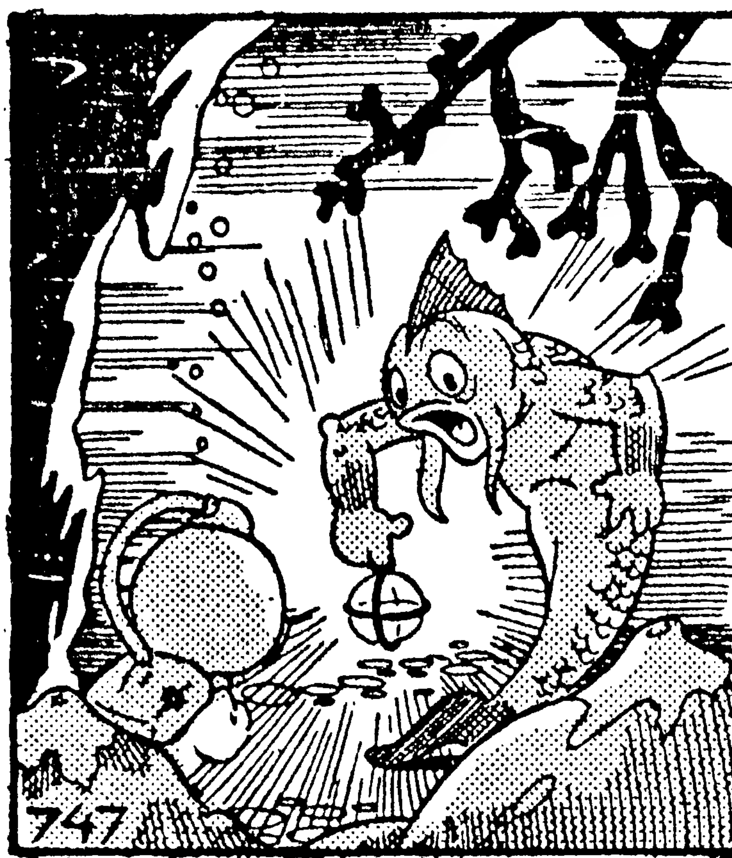


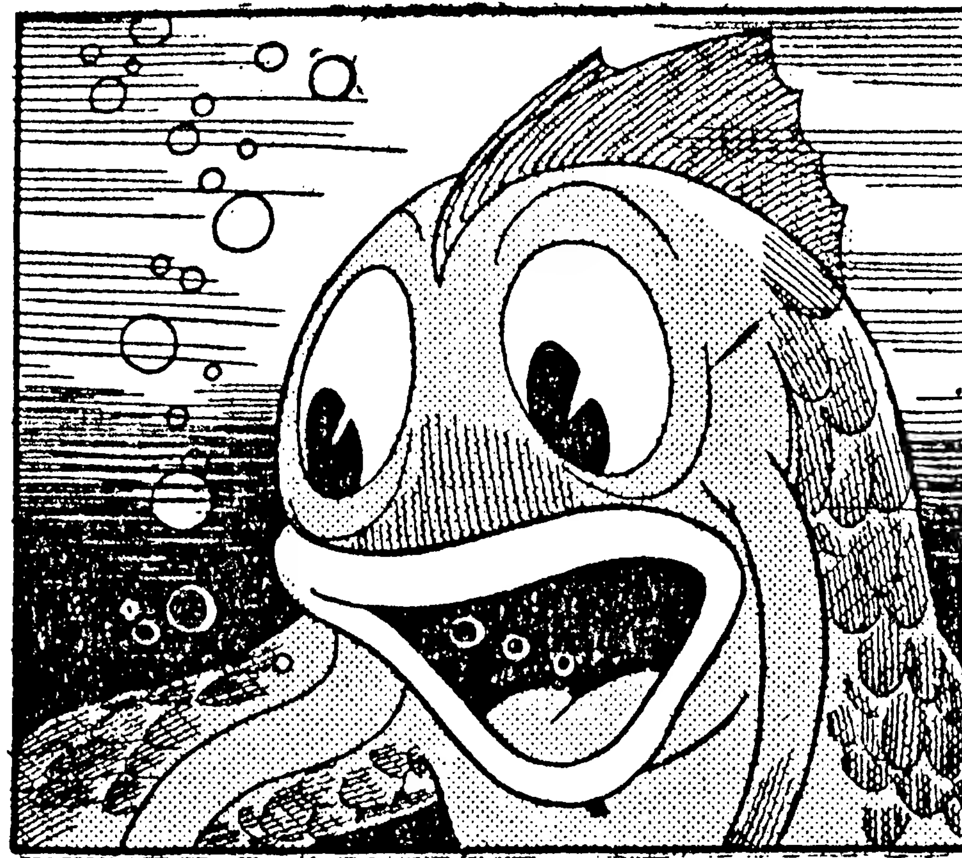


Tom Poes had helemaal geen begrip meer van de richting. Hij liep maar wat en hij hoopte, dat hij op de een of andere manier iets zou vinden om weer boven water te komen, vóórdat zijn zuurstof helemaal opgebruikt zou zijn. De zee om hem heen was erg donker, vissen zwommen hier haast niet meer en er groeiden alleen wat kale sprietige koralen. Nee, een vrolijke omgeving was het niet en daarom schrok Tom Poes dan ook erg, toen hij opeens een lichtje zag, dat langzaam dichterbij kwam.

Hij verschool zich achter een rots en gluurde om een hoekje. Achter het eerste lichtje, dat hij gezien had, verschenen er meer; het leek wel een optocht van lichtjes, die steeds dichterbij kwam. Het eerste licht was nu vlak bij hem en toen zag Tom Poes, dat het een lampje was, dat werd vastgehouden door een heel vreemd iemand....

— Het lijkt wel een vis!, dacht Tom Poes, maar hij heeft armen als een mens! Ik ga hem vragen, hoe ik boven moet komen, dat is mijn laatste kans.






Tom Poes kwam dus achter zijn rots vandaan en de visman schrok ontzettend.

— Blub! Blub!, zei hij, blub...... Komen van boven water! Niet goed hier! Blub!

— Dat weet ik!, zei Tom Poes. Het is hier niet goed! Maar hoe moet ik boven komen? Kunt u me dat ook zeggen? En hebt u misschien ook een dik iemand met een geruite jas gezien?

Tom Poes moest heel hard roepen om verstaan te worden, door de zware helm, die hij op had, maar de visman begreep hem blijkbaar toch.

— Blub, naar boven, hè?, vroeg hij. Gaan heel moeilijk! Meekomen! Gauw! Jij beter vis worden!

— Ik wil geen vis worden!, riep Tom Poes. Ik wil heer Bommel vinden of naar boven en het liefste alle twee! Hebt u heer Bommel ook gezien?

— Blub...... meekomen!, zei de visman en achter hem klonk een heel koor van borrelende stemmen, die allen riepen: — Blub! Meekomen!

Tom Poes zag toen, dat er een hele menigte vismannen aҫhter den eersten stond......

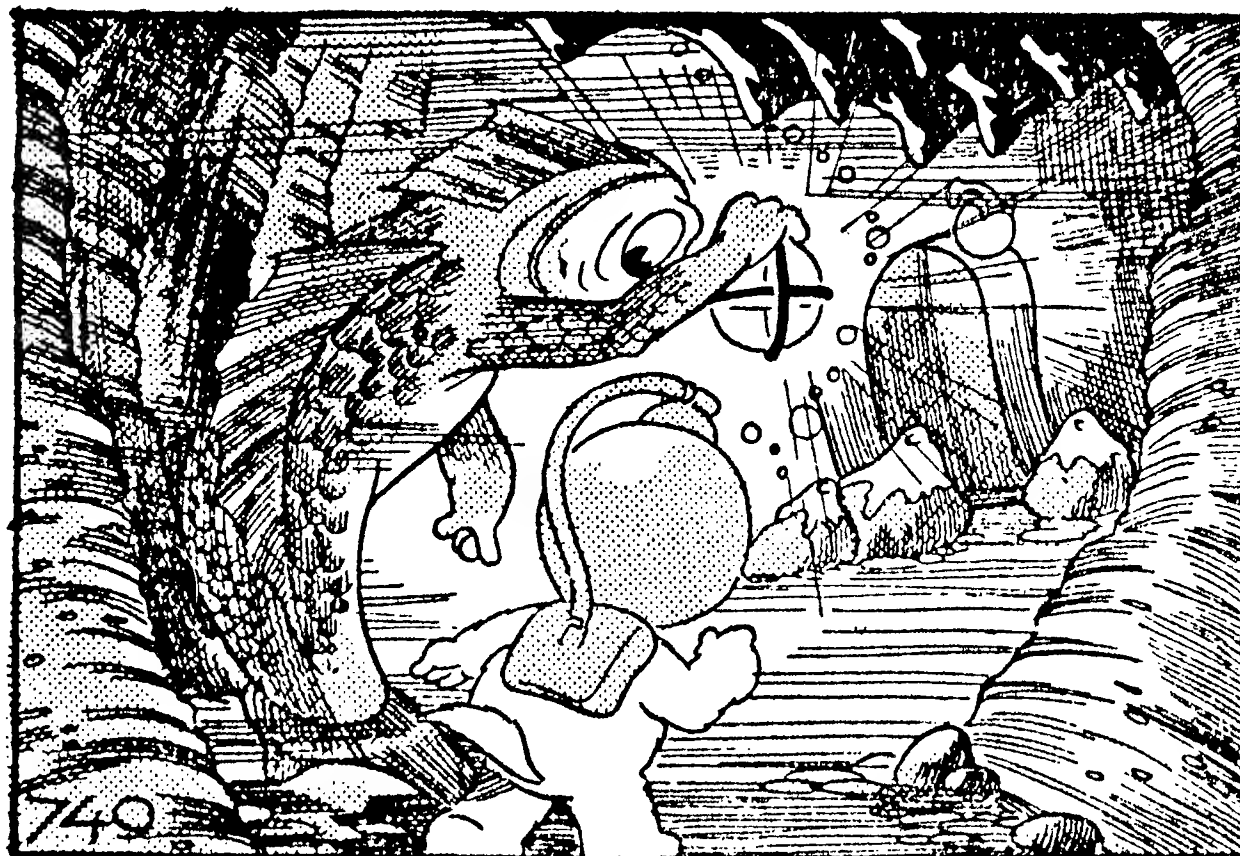


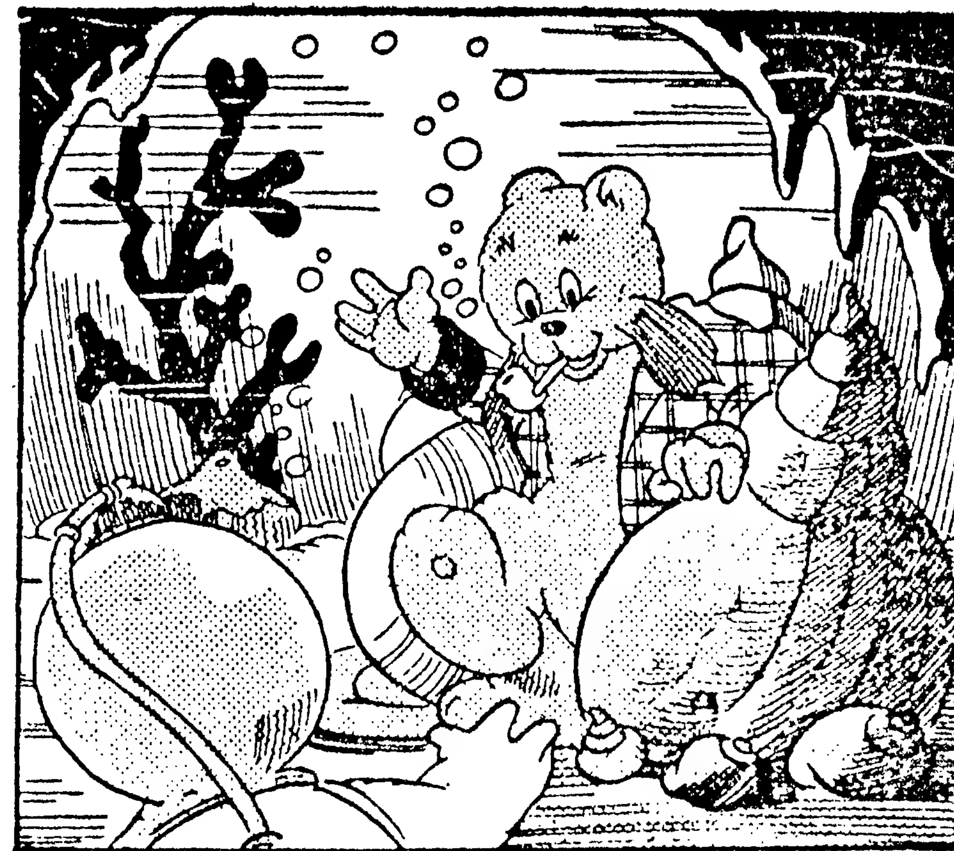
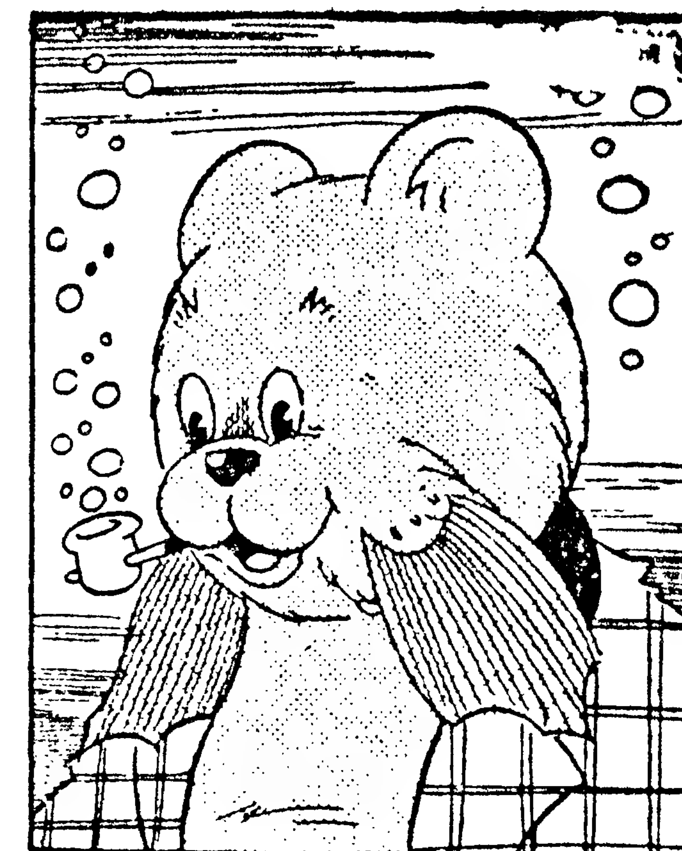


— Ik heb geen keus!, dacht Tom Poes. Over een halfuur is mijn cylinder helemaal leeg en dan moet ik hier verdrinken! En ik weet ook niet of die vismannen wel te vertrouwen zijn...... Als ze kwaad willen, kan ik alleen toch niets beginnen tegen die hele troep...... Ik zal maar meegaan! Tom Poes volgde dus den voorsten visman door het sombere landschap van de zeebodem en de anderen volgden op een kleine afstand.

— Blub, blub!, zei de visman. Jij beter vis worden! Anders verdrink jij! Niet bang zijn! Wij zijn niet kwaad, wij arme vismannen! Blub! Daar was een tijd, dat wij gewone mensen waren, maar die land, waarop wij woonden, zakte naar beneden en wij...... Och...... blub, blub! Allemaal heel droevig! Heel treurig! En daar wonen wij! Kijk, daar!

Tom Poes zag een groot gebouw voor zich, dat in de rotsen uitgehouwen was en dat er donker en droefgeestig uitzag......



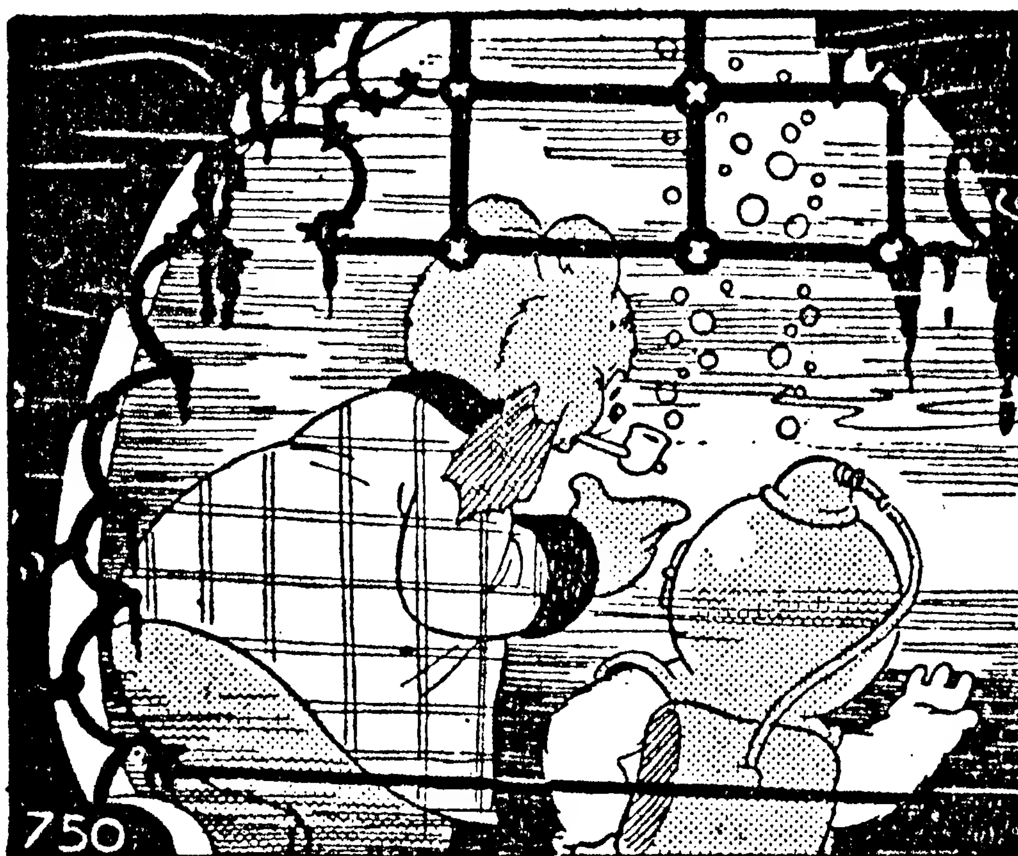



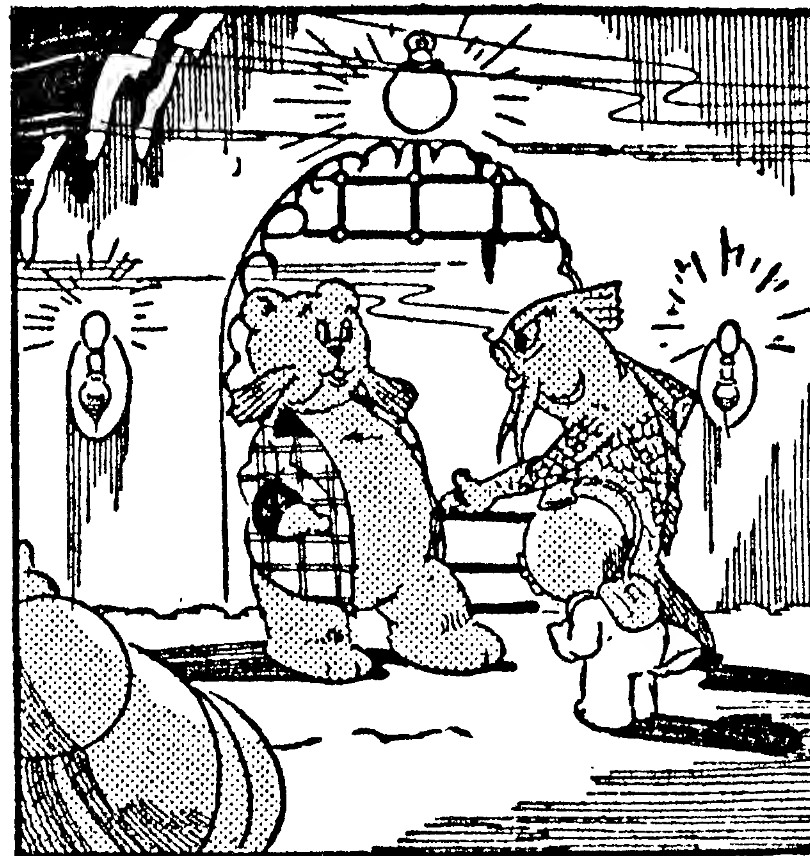
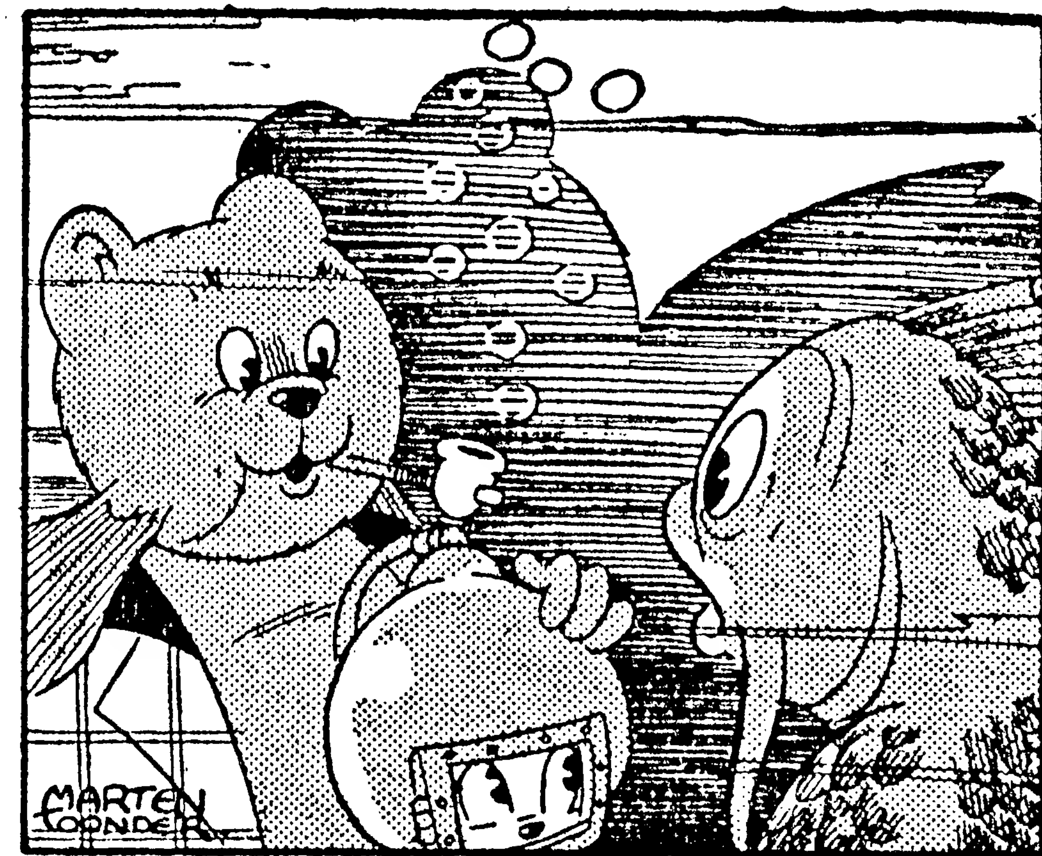
— Blub, blub!, zei de visman, toen ze het rotskasteel binnen waren gegaan. Jij gaan in kamer daar! Even wachten, dan zal wij jou helpen en worden vis!

— Het zal wel moeten!, zei Tom Poes Hij deed de deur open en...... stond tegenover heer Bommel! Maar heer Bommel was erg veranderd! Opzij, uit zijn wangen groeiden vinnen, die langzaam heen en weer bewogen en hij scheen het helemaal niet benauwd te hebben.

— Heer Ollie!!!, riep Tom Poes. Wat is er met u gebeurd? Hoe komt u hier?!

— Wel, wel!, zei heer Bommel. Daar is waarachtig Tom Poes! Wel, dat doet me plezier! Ik wist wel, dat je je ouden vriend niet vergeten had! Ja, dat dacht ik wel! Tom Poes zal me wel uit deze natte boel halen!, zei ik tegen mezelf als ik soms wat moedeloos werd. En daar ben je! Ik kom hier door die vismannen, Tom Poes! Beste heren zijn dat! Het touw brak, ik zakte naar beneden en begon te verdrinken en toen kwamen ze en namen me mee hier naar toe en gaven me kieuwen!



Tom Poes was in het begin zó blij, dat hij heer Ollie weergevonden had, dat hij alles om zich heen vergat. Maar het gebrek aan verse lucht in zijn zuurstofcylinder herinnerde hem er aan, dat hij moest opschieten.

— Waar zijn we hier eigenlijk, heer Ollie?, vroeg hij. Wat is dit voor 'n vreemd onderwater-eiland?

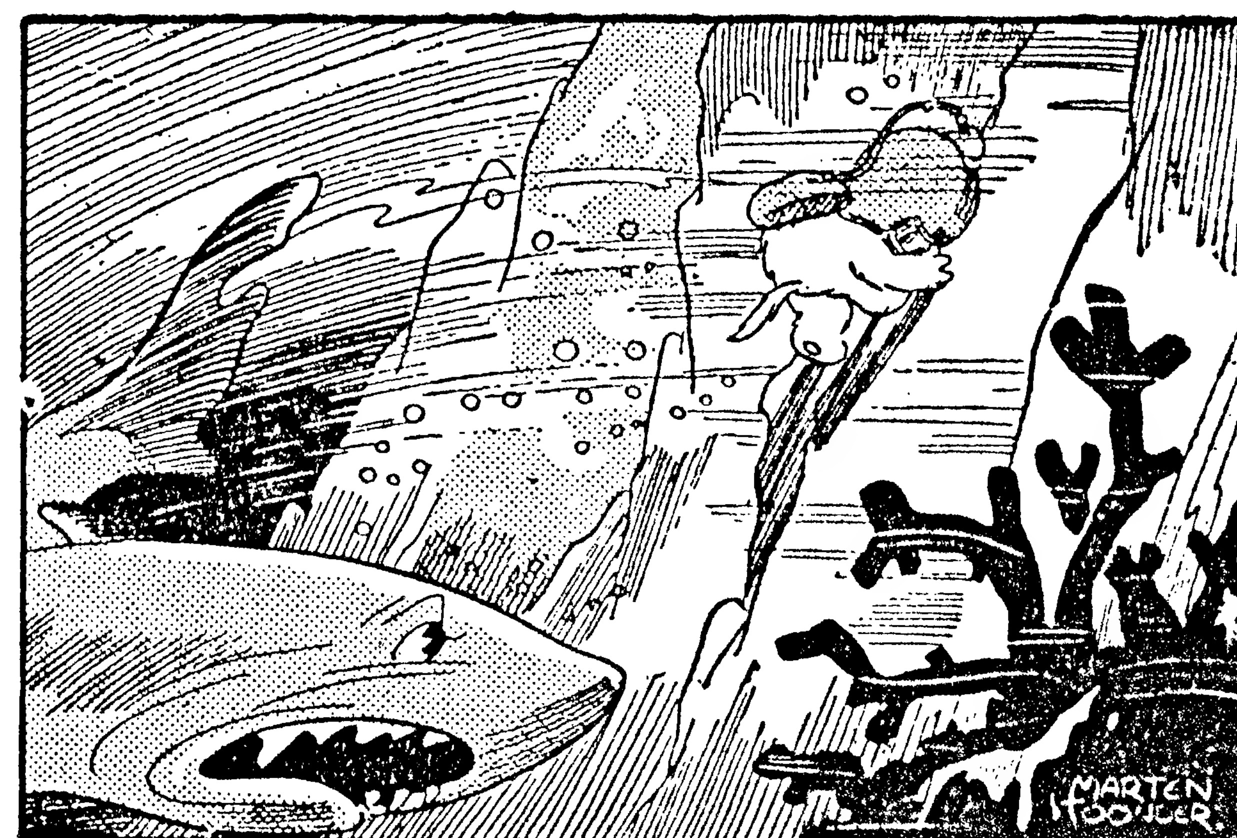
— Dit is het eiland, waarop de Bommelschat begraven is, Tom Poes!, zei heer Bommel. En al die vismannen waren eens gewone mensen! Maar door den een of anderen tovenaar is dit hele eiland naar beneden getoverd en alle mensen zijn veranderd in vismensen! Een vreemd verhaal, Tom Poes, die tovenaar was vast geen heer!

— Leeft die tovenaar nog?, vroeg Tom Poes haastig.

— Ja, zeker!, zei de visman, die weer teruggekomen was. — Blub, blub...... woont hier op eiland vlak bij Lelijk en gemeen tovenaar! Toverde altijd lelijke en gemene dingen! Blub! En toen wij hem wilden straffen daarvoor, toverde hij eiland en alles de diepte in! Blub!

— Ik moet naar dien tovenaar toe!, zei Tom Poes. Is er een manier om bij hem te komen? Maar vlug, want mijn zuurstof is haast op!



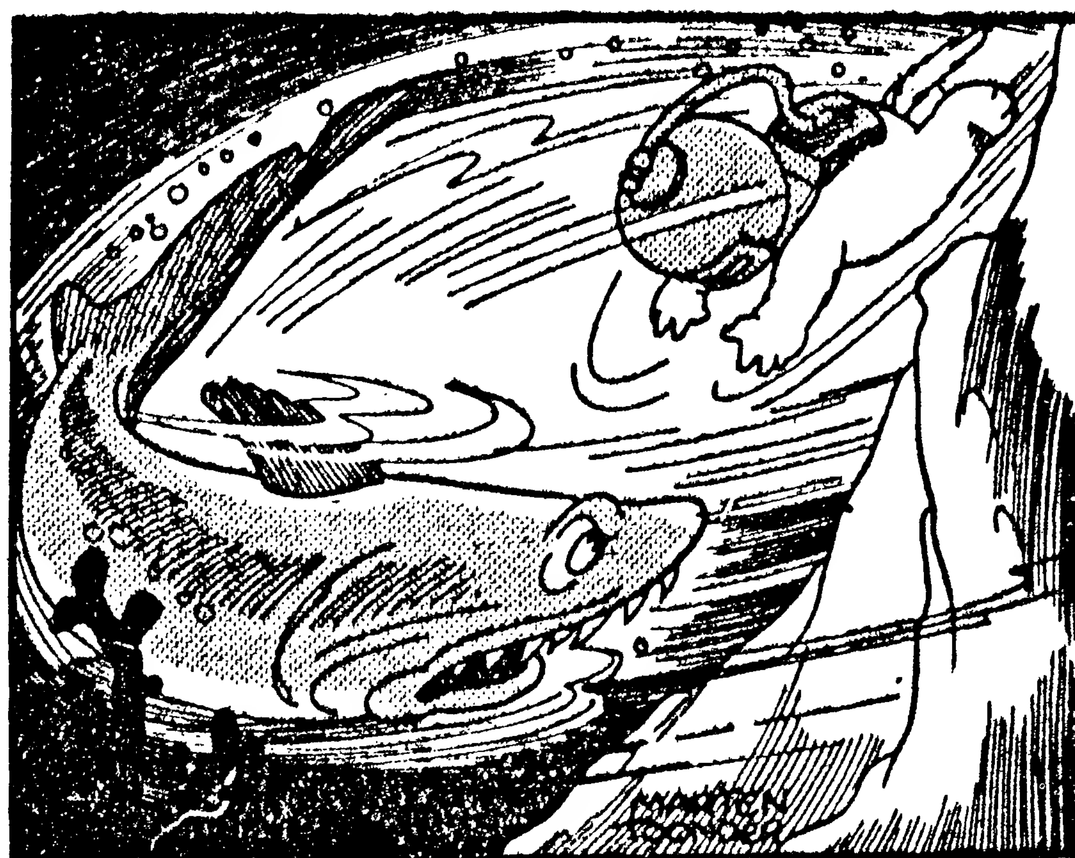



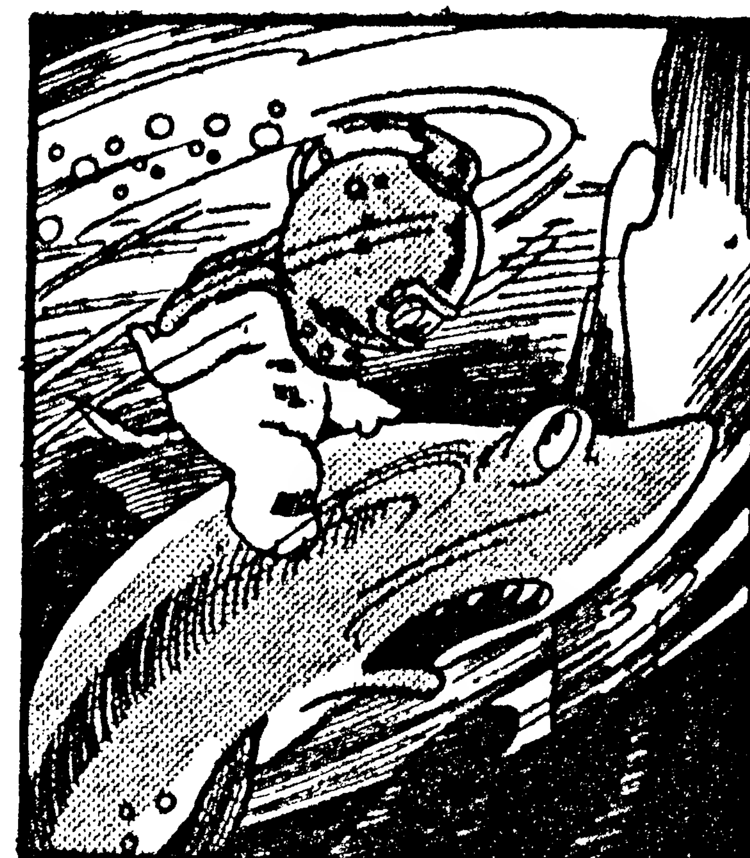
— Er is een manier om bij dien tovenaar te komen!, zei de visman. — Kom maar mee! Maar hij is gevaarlijk! Blub! Hij toveren jou tot visman, je leven lang! Zie je die rotsen daar? Blub! Die rotsen steken boven water uit! Klim er tegen op en je bent boven! Maar wat willen jij bij dien tovenaar?

— Ik wil proberen om dit eiland weer boven water te krijgen en jullie weer in gewone mensen te laten veranderen!, zei Tom Poes. — Blub! Blub!, zei de visman waarderend. — Heel goed! Heel edel! Maar vreselijk gevaarlijk. Als jou dat lukt, helpen wij je om die schat te vinden! Heel flink van jou!

Tom Poes luisterde al niet verder. Hij begon zo vlug als hij kon de rots te beklimmen, want elke minuut was nu kostbaar. Hij begon het al aardig benauwd te krijgen, omdat zijn lucht haast op was. Maar ja, het klimmen was heel wat moeilijker dan het dalen geweest was. En tot overmaat van ramp zag hij in de verte een grote, woest uitziende haai aankomen.........



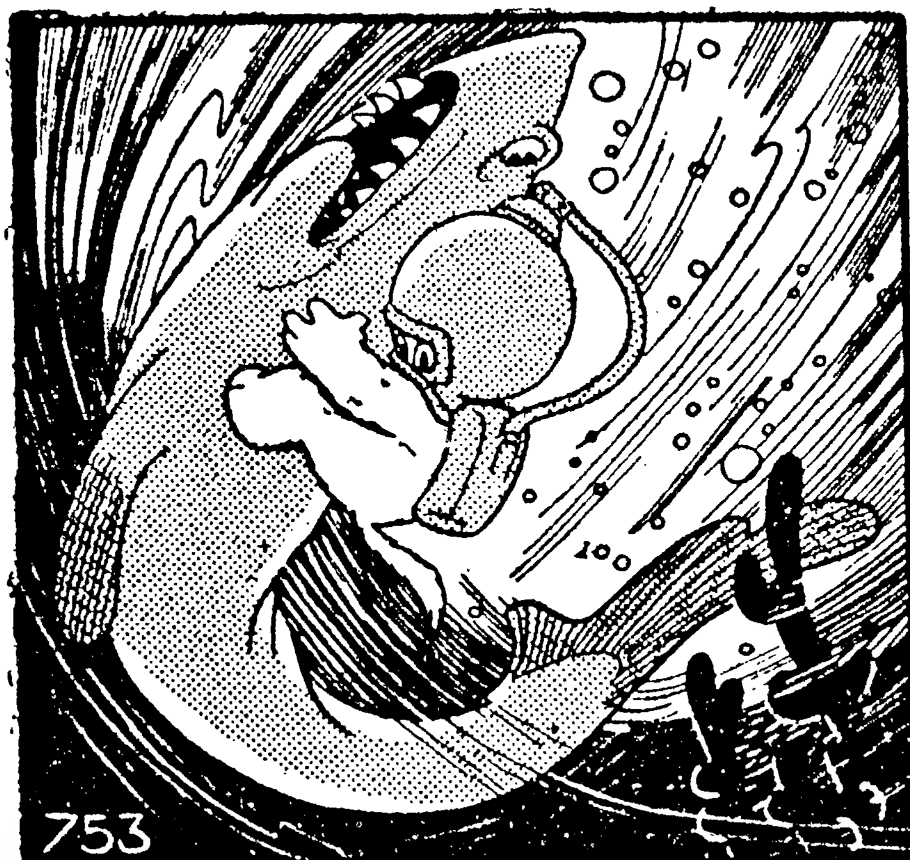


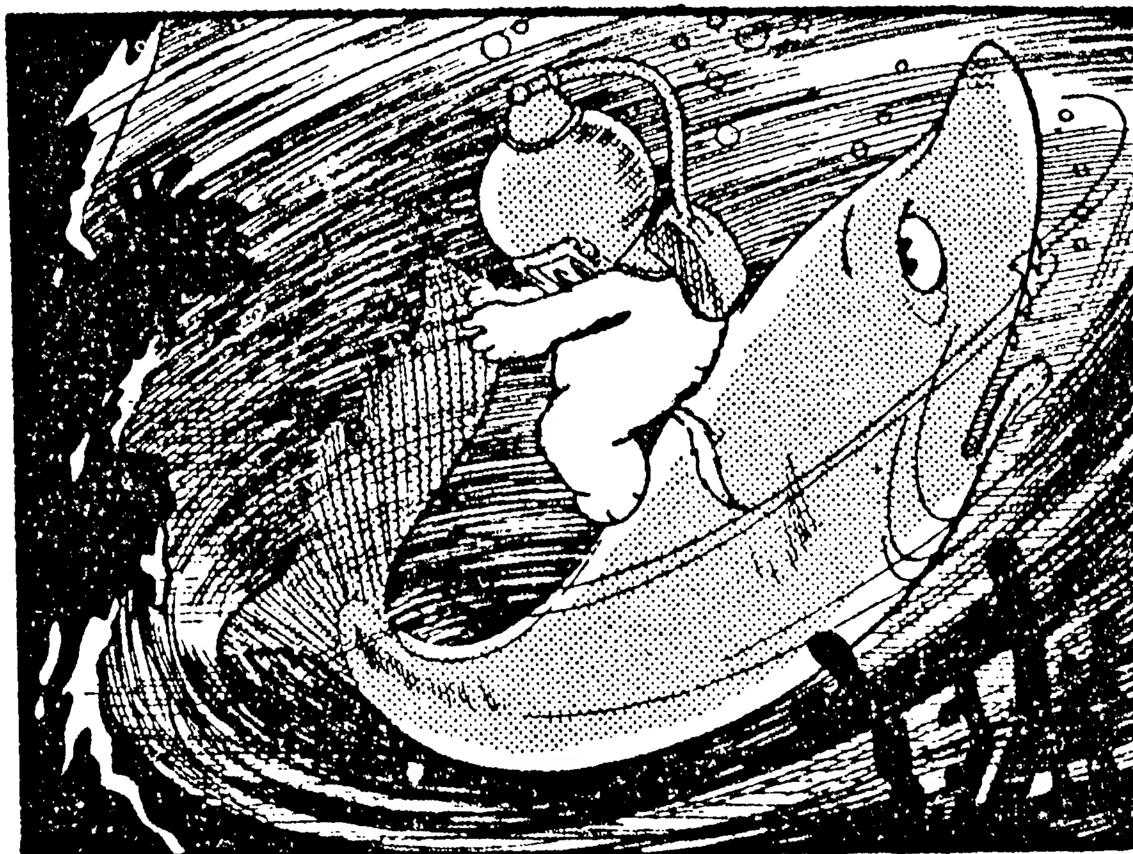


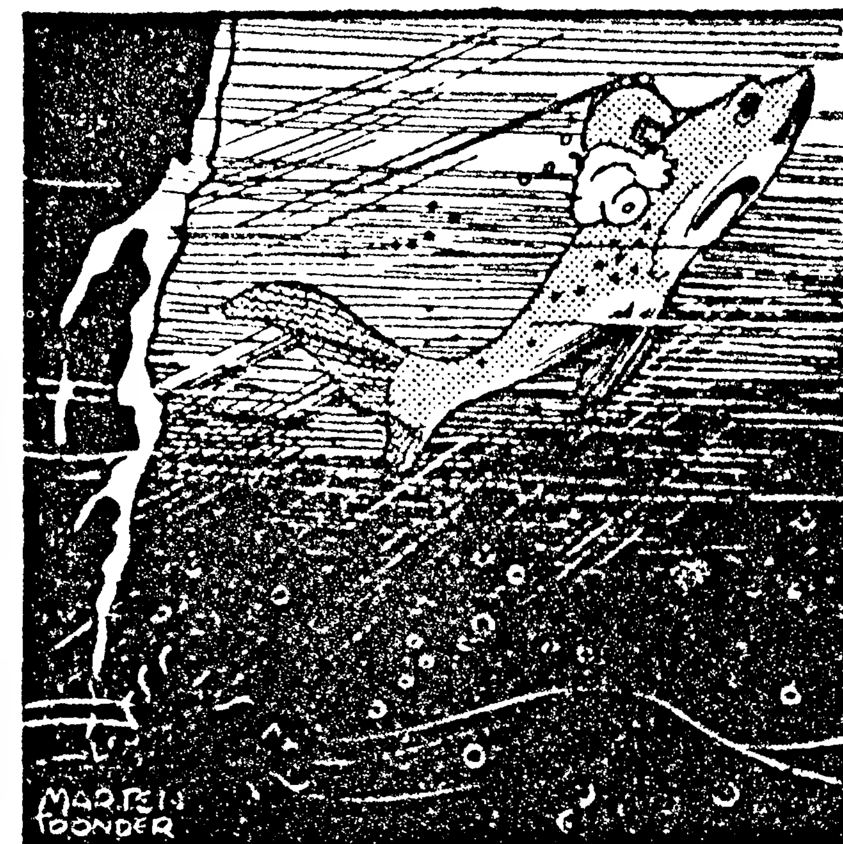
Tom Poes greep een koraalstruik vast en keek een beetje angstig naar de haai, die met een open muil en begerige ogen naar hem keek. Je kon duidelijk aan het beest zien, dat het honger had.

Ook dat nog!, dacht Tom Poes Net nu ik zo'n haast heb! Oef! Wat heb ik het benauwd! En wat kan ik tegen zo'n haai beginnen?!

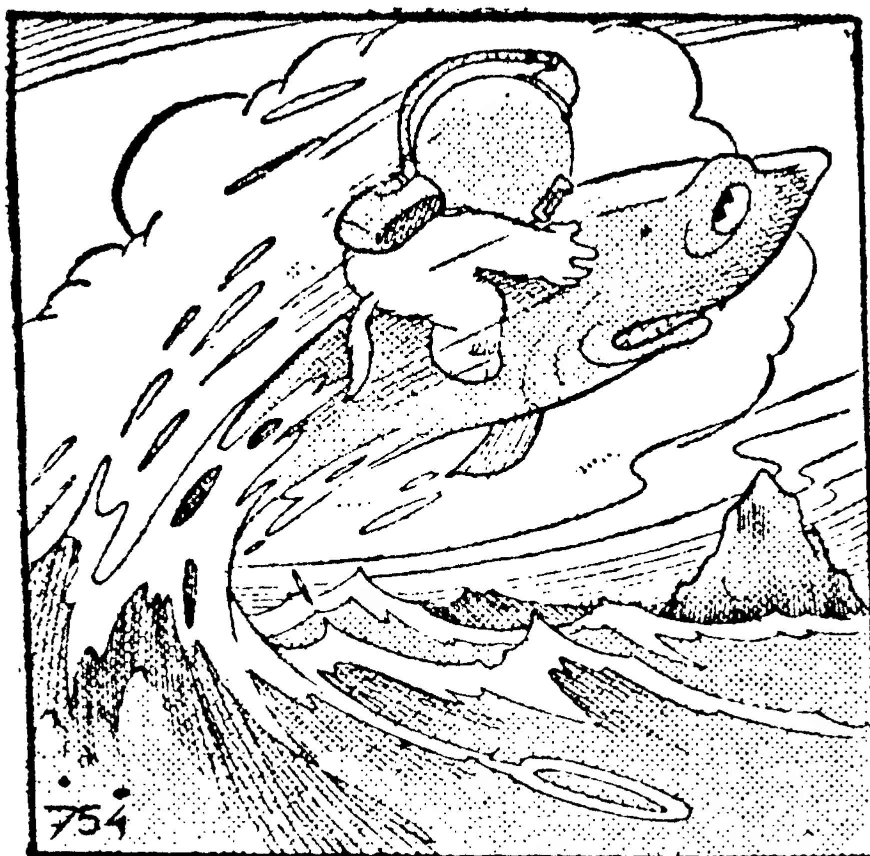
De haai had zich intussen omgekeerd en kwam nu met een grote zwaai op Tom Poes af; hij sperde zijn grote mond al open. Maar Tom Poes is niet iemand, die zo heel gauw de moed laat zinken, dat hebben jullie misschien al wel eens gemerkt. Toen het ondier dan ook vlak bij hem was, nam hij een duik en sprong naar beneden; om zo te zeggen was het een noodsprong. Maar het liep goed af, hij had zijn sprong goed berekend en zo gebeurde het, dat hij boven op de rug van het verbaasde dier terechtkwam. Hij klampte zich direct met handen en voeten vast en probeerde zo goed en zo kwaad als het ging, te blijven zitten. Maar dat viel niet mee, want de haai ging aardig te keer!

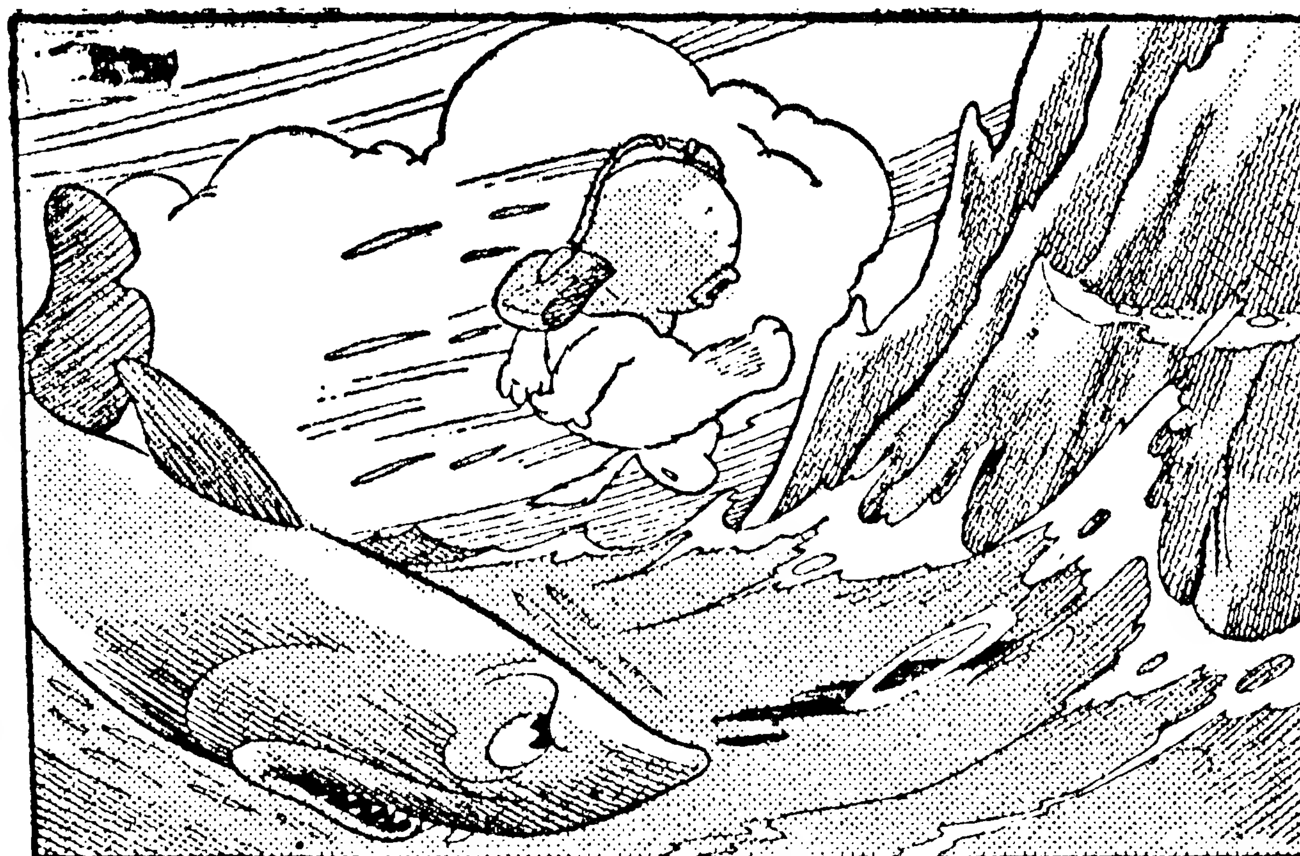






Ja, de haai ging te keer als een razende; hij tolde en draaide door het water, dat het een aard had en Tom Poes moest al zijn krachten inspannen om op zijn rug te blijven zitten. Nu, zoiets is geen kleinigheid, dat verzeker ik je! Vooral wanneer er geen zuurstof meer is en je haast geen adem meer kunt halen. Hij draaide zich op de rug van de vis om en net toen het beest een woeste draai maakte, greep hij het bij de staart beet en trok daaraan zo hard als hij kon. Dat beviel de haai niet erg; zijn staart was nogal gevoelig, moet je weten! Hij blies een grote luchtbel uit en nam een sprong...... Zo snel als een pijl schoot hij omhoog, naar de oppervlakte, want hij had nu helemaal geen trek meer in Tom Poes; hij wilde hem nu alleen nog maar kwijtraken.

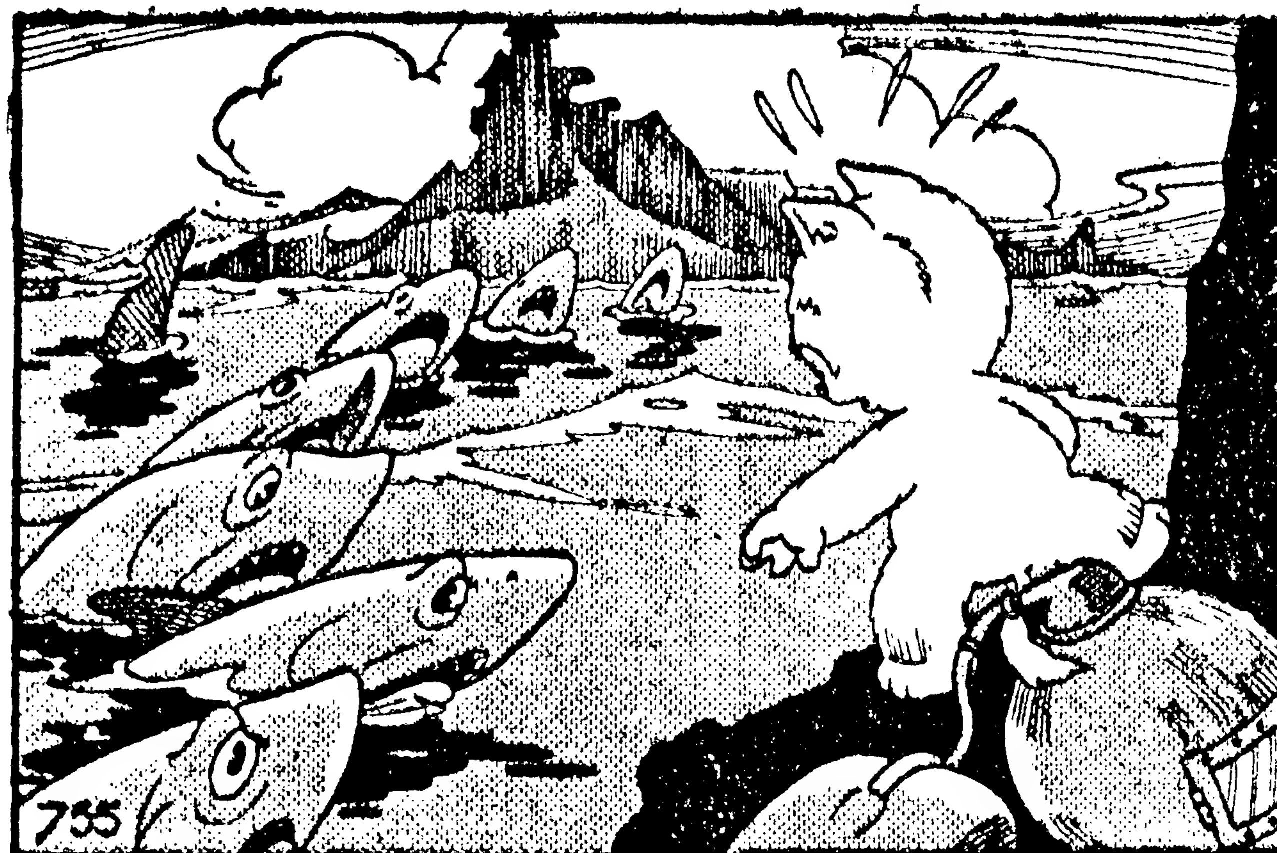


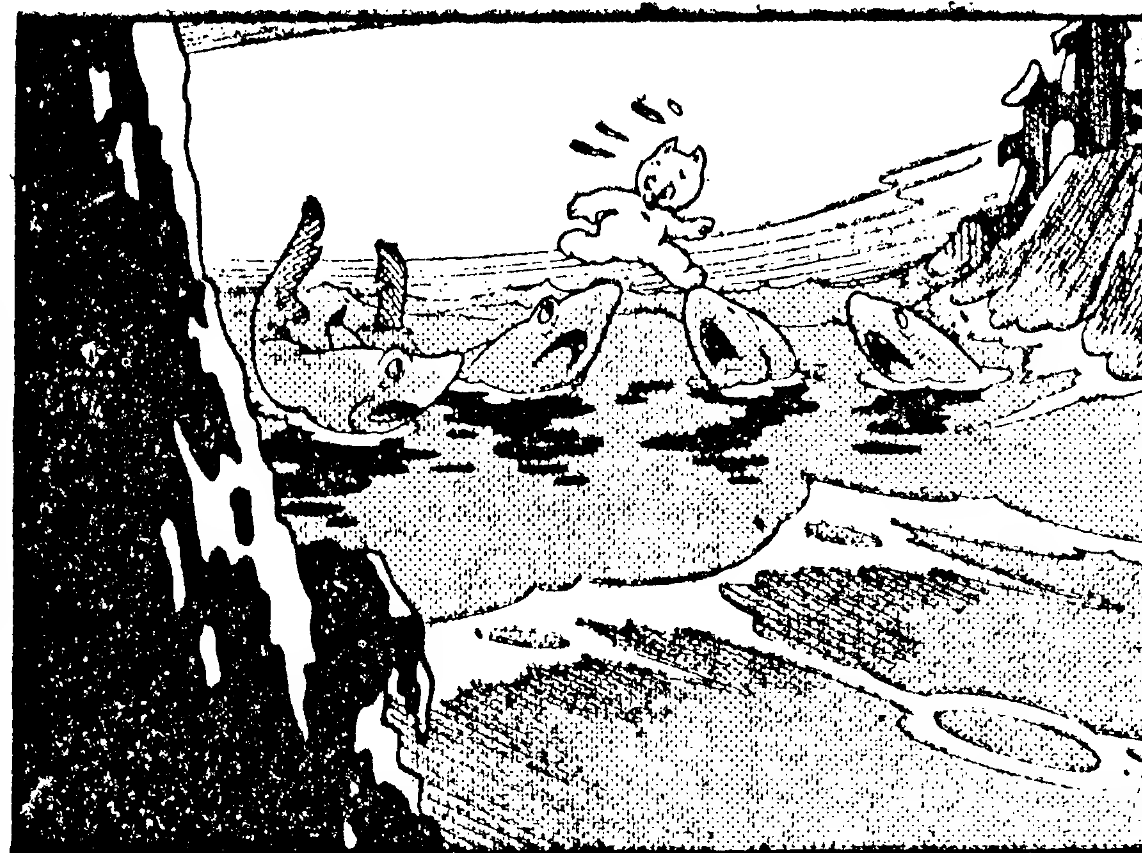
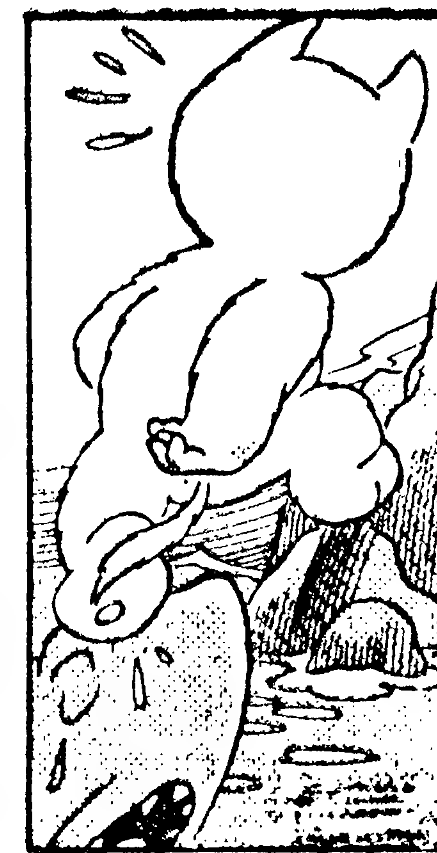




Zoals ik je verteld heb, had de haai er een ontzettende hekel aan om bij z'n staart getrokken te worden. Als hij had kunnen gillen, had hij dat vast en zeker gedaan, maar omdat dat niet ging, blies hij maar wat bellen en vloog de hoogte in. Hij steeg en steeg totdat hij aan de oppervlakte van de zee kwam en omdat hij zoveel vaart had gekregen, vloog hij nog een heel eind de lucht in ook. Tom Poes had zich al die tijd krampachtig op de rug van het dier vastgehouden, maar toen hij de frisse buitenlucht weer om zich heen voelde, liet hij zich met een zucht van verlichting los. Nu, door de vaart, die de vis had en door zijn eigen kracht, vloog hij in de richting van een hoge rotspiek en kwam daar netjes op zijn voeten terecht op een uitspringend stukje rots.

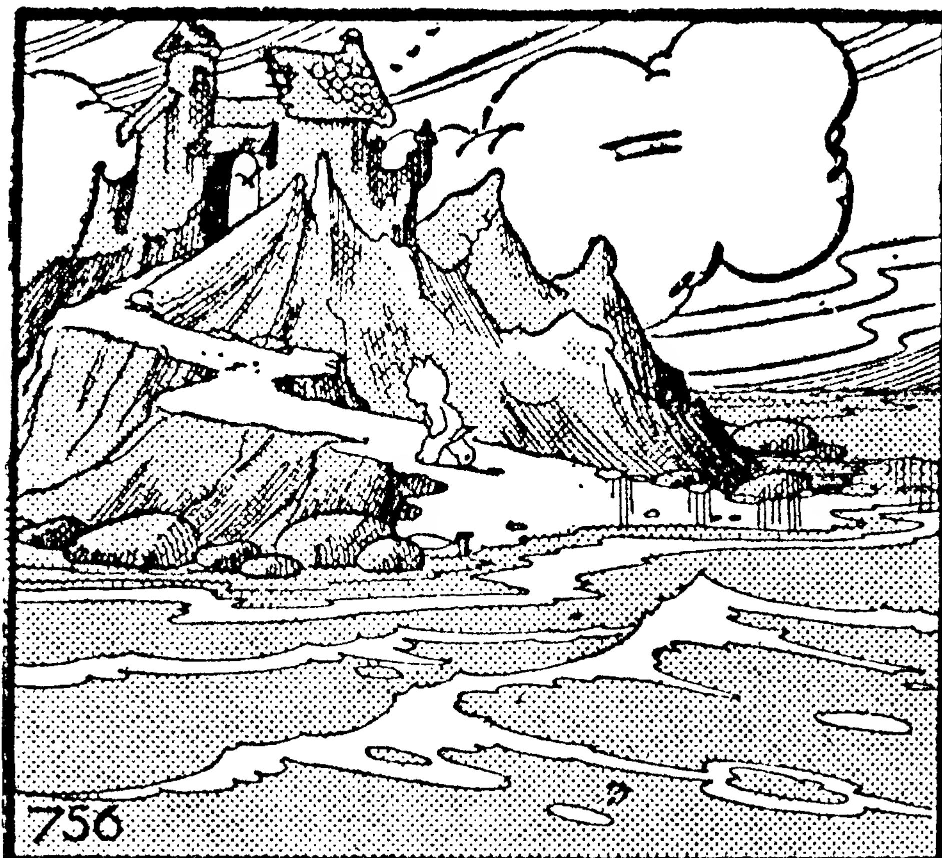
— Hier sta ik nu, dacht Tom Poes, — voorlopig ben ik veilig, maar hoe kom ik verder? Die haai zal me niet laten zwemmen en ik kan hier toch niet blijven staan......

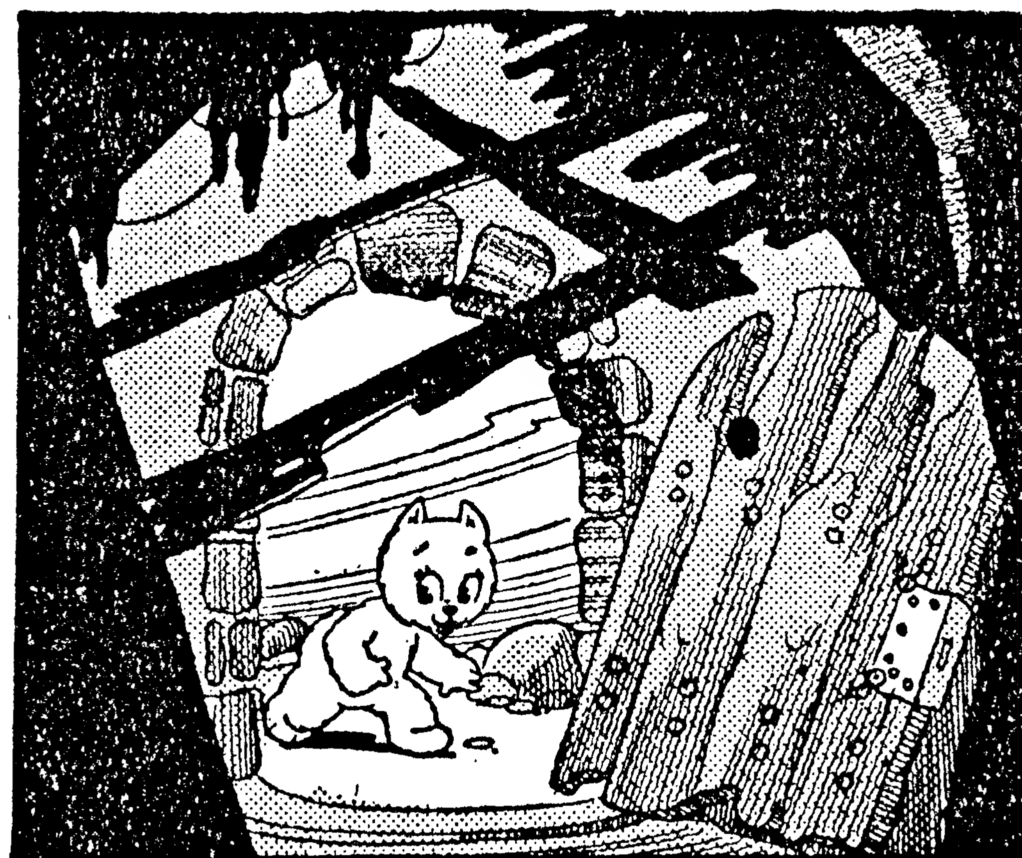
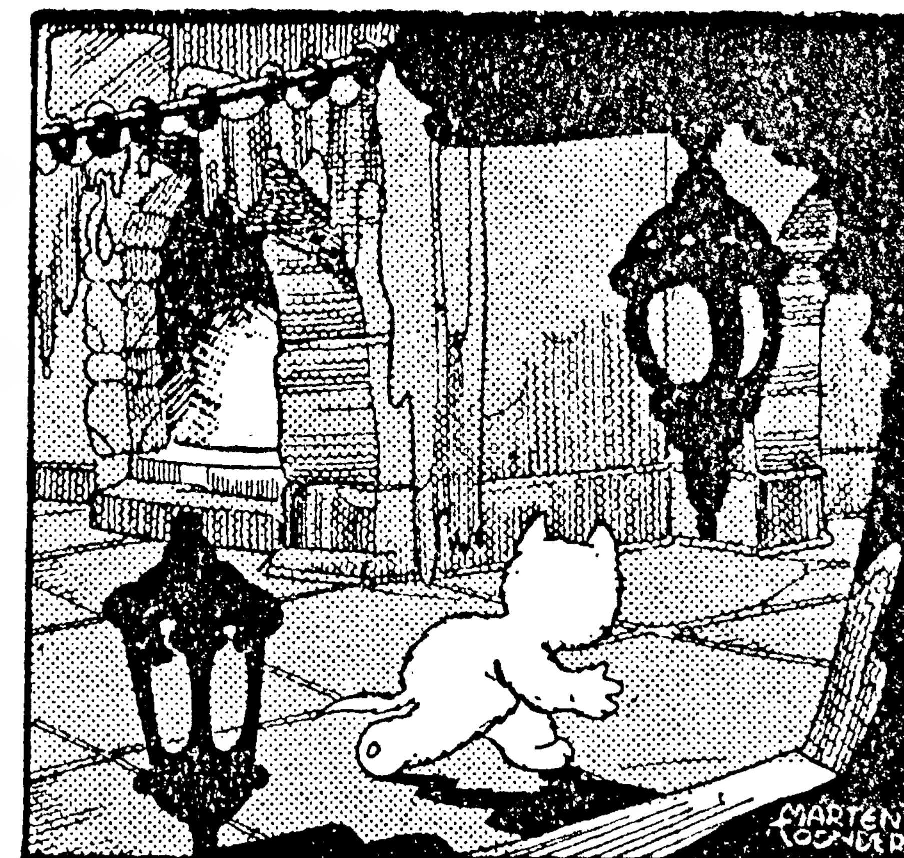


Het zag er niet zo gemakkelijk uit voor Tom Poes Toen hij zijn helm had afgezet en eens diep adem had gehaald, merkte hij, dat de zee om hem heen wemelde van haaien, die er allemaal even hongerig uitzagen. In de verte, tegenover hem, lag een klein eiland, waarop een oude ruïne stond en Tom Poes bedacht, dat daar de tovenaar wel zou wonen.

-- Daar móét ik heen, dacht hij, — ik kan hier niet eeuwig blijven staan! — Nu, je weet, hoe Tom Poes is hij laat het er nooit bij zitten. En zo nam hij dus snel een besluit en sprong op de neus van de dichtstbijzijnde haai. Maar daar bleef hij niet staan nee, dat snap je wel Hij sprong verder, van de ene haaienneus op de andere, zonder zich te storen aan de woeste hap-bewegingen, die de beesten maakten. Gemakkelijk ging het niet, dat valt te begrijpen; maar het lukte en dat was de hoofdzaak. Met een laatste sprong bereikte Tom Poes het eiland waarop de ruïne stond......



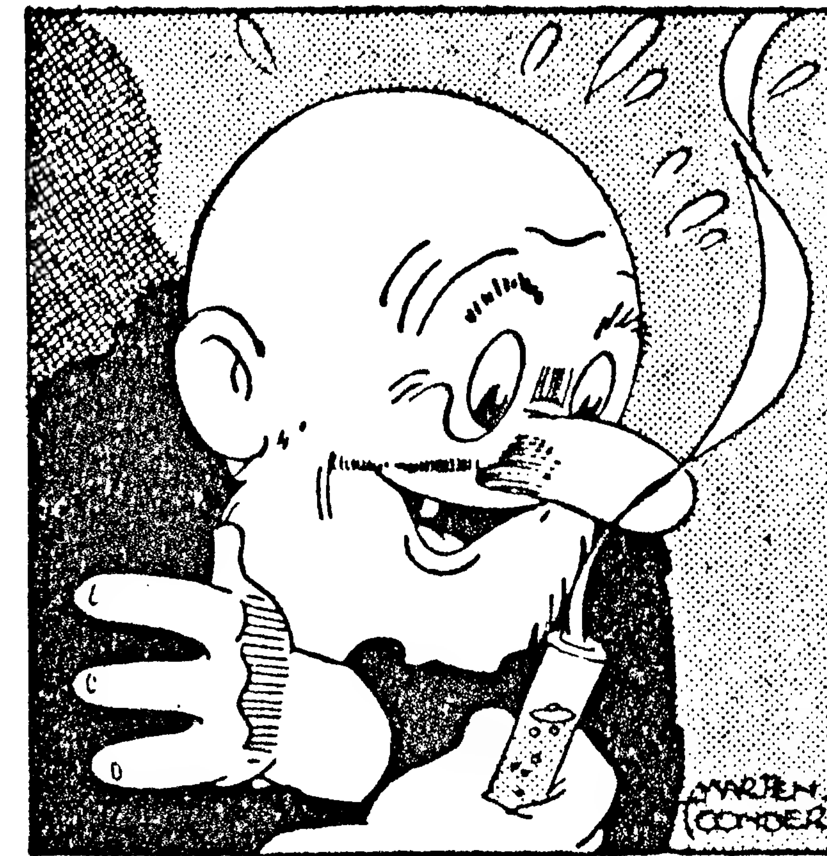



De haaien, die wel begrepen, dat hun maaltijd aan hun neuzen voorbij was gegaan, keerden terug naar hun onderwater-woningen en Tom Poes begon een rotspad te beklimmen.

— Daar boven zal die tovenaar wel wonen, dacht Tom Poes. Ik zal extra slim moeten zijn om dien voor de gek te houden! Tjonge, dat zal niet meevallen! Hoe krijg ik hem er toe, om het eiland weer naar boven te toveren? Maar tot dusverre heb ik altijd een goede list kunnen verzinnen als 't moest, dus dat zal nu ook wel gelukken. Het ziet er anders niet erg gezellig uit! Drommels, wat is de boel hier oud en vies!

— Daar had Tom Poes gelijk in. Het was met recht een ruïne, waar hij aankwam. De balken hingen scheef, de deuren hingen uit de hengsels en de muren waren gebarsten. Hier en daar wapperde een stuk oud gordijn in de tocht heen en weer en het zag er uit alsof er nooit iemand kwam. Maar toen zag Tom Poes ineens een lichtschijnsel.



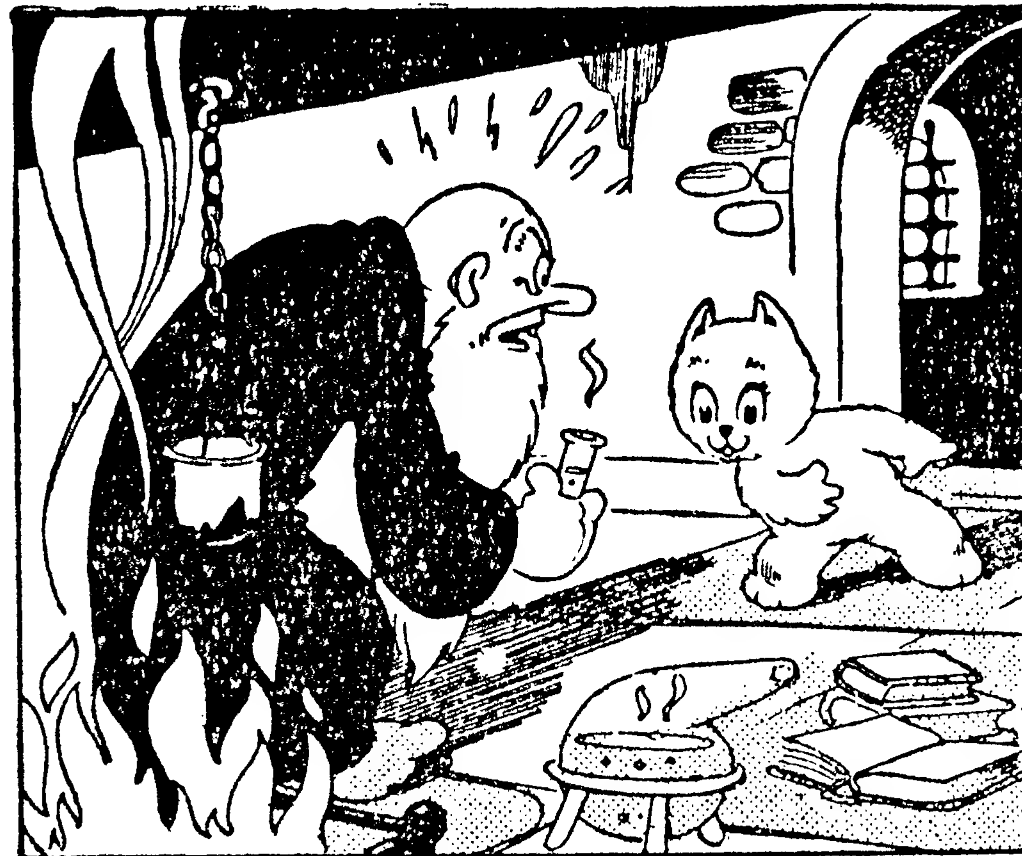
Tom Poes sloop in de richting van het lichtschijnsel en gluurde voorzichtig om een hoek van de poort. Daar binnen was het een rommel van belang. Overal lagen boeken en stonden glazen kolven en flessen en retorten en allerlei dingen, die eigenlijk in de werkkamer van een erg geleerd iemand thuis horen. In de grote open haard knetterde een houtvuur, waarboven een ijzeren potje hing en vóór dat houtvuur zat niemand minder dan...... Hocus Pas!

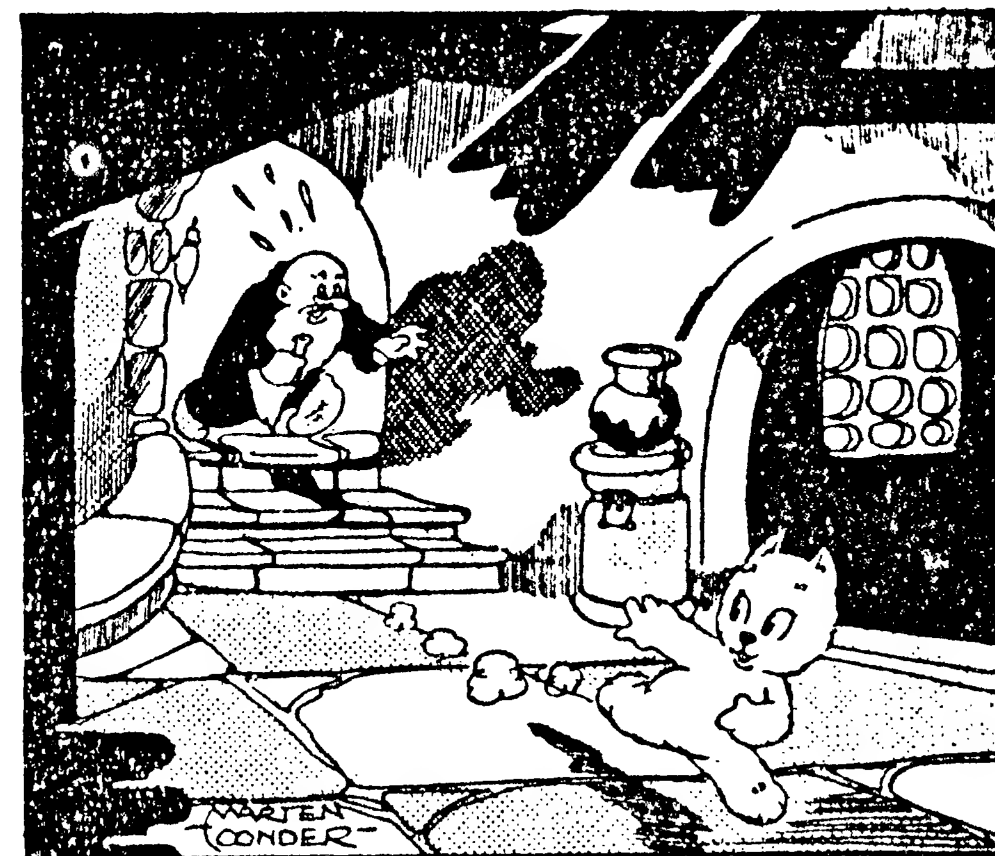
— Wel, heb ik van m'n leven! dacht Tom Poes. — Dat ik dién hier moet zien! Dus de tovenaar, die dat eiland en al die mensen betoverd heeft, was Hocus Pas! Hoe is het mogelijk! Maar dat maakt het niet gemakkelijk voor me, want hij kent mij en hij zal niet blij zijn als hij me ziet!

Maar voorlopig zag Hocus Pas Tom Poes nog niet. Hij staarde gespannen naar het glazen buisje, dat in de ijzeren pot boven het vuur hing.

— Hèhèhè! grinnikte hij. — Dat wordt iets moois! Dat heb ik weer aardig gedaan! Kijk eens aan, hoe leuk dat werkt! Had ik nu maar iemand hier, dan kon ik mijn nieuwe middeltje eens proberen! Maar wacht eens...... ik hoor iets achter me...... Hèhèhè, nu, die insluiper zal pret hebben!





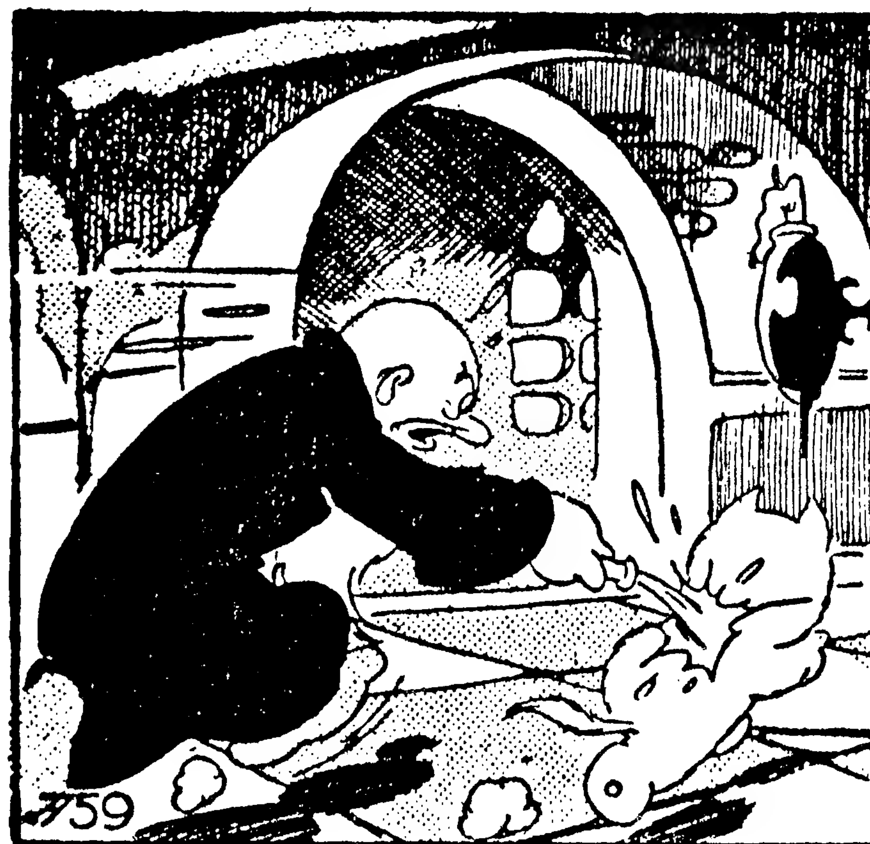


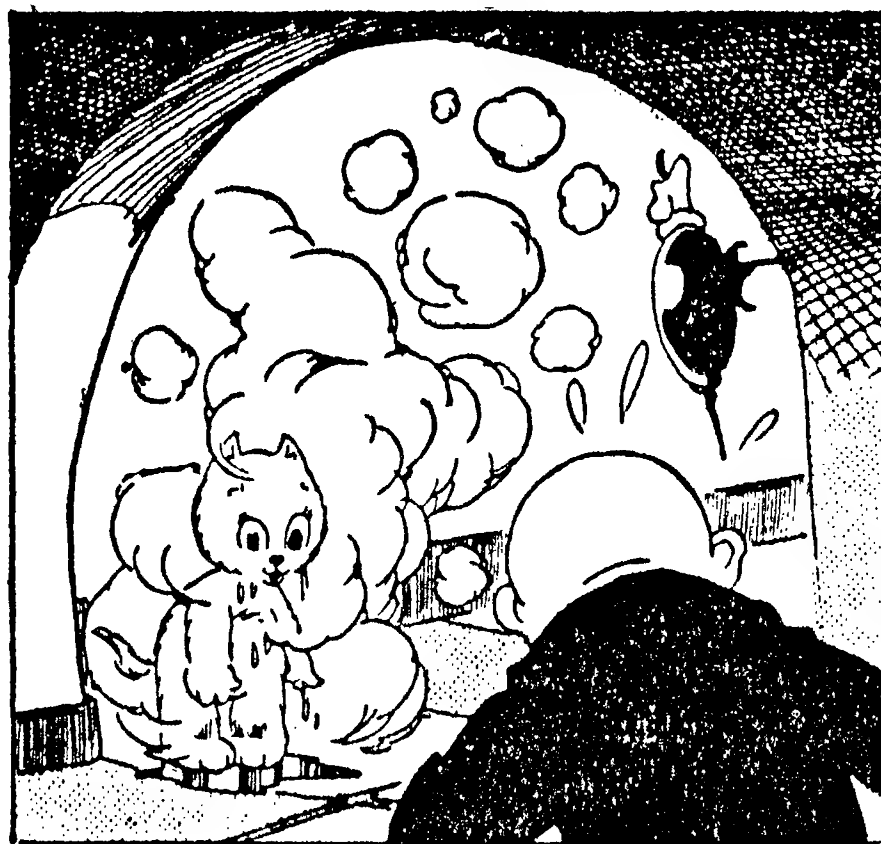
Tom Poes wachtte niet, totdat Hocus Pas naar hèm toekwam. Hij nam een sprong en holde de kamer in.

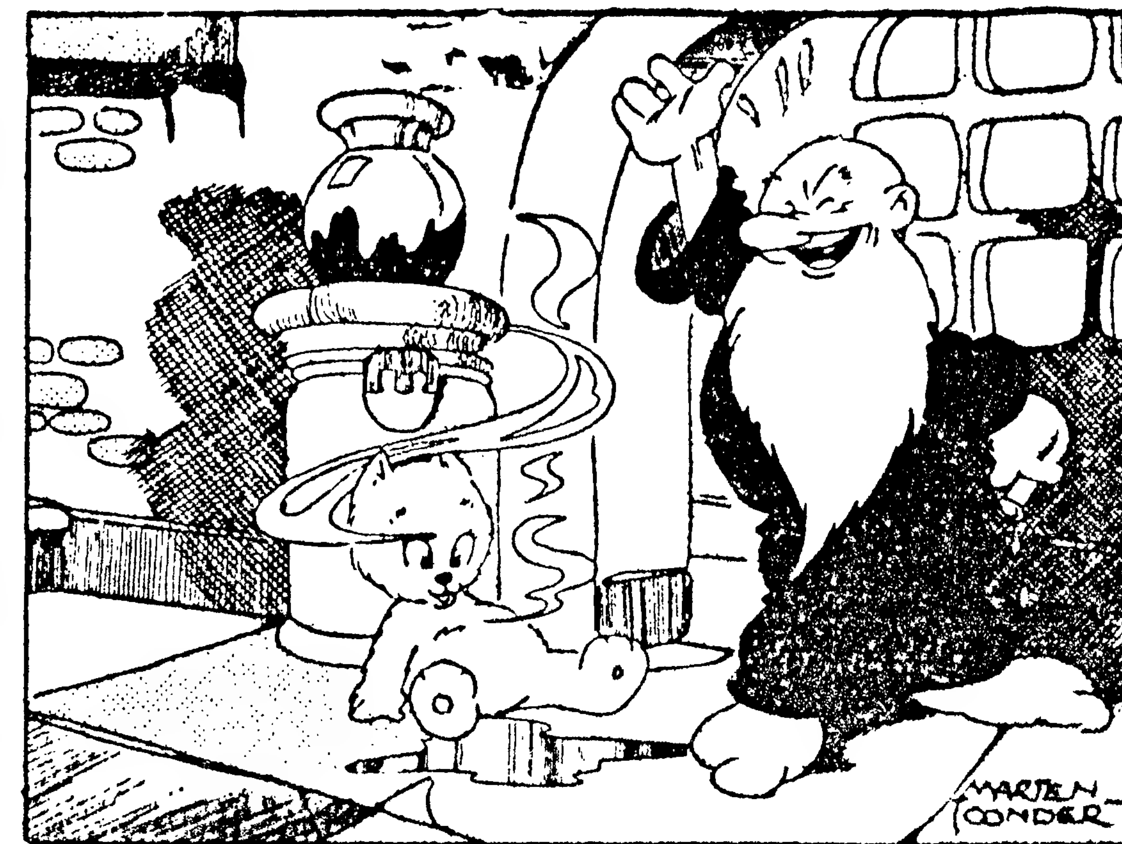
— Hocus Pas! riep hij. — Kent u me nog? Wat een verrassing, niet? U zult wel blij zijn me te zien! We moeten eens rustig met elkaar praten, want ik heb iets belangrijks aan de hand, dat u ook wel interesseren zal!

— Hèhèhè! Tom Poes! kraste Hocus Pas. Ik zal mijn baard opeten, als dat Tom Poes niet is! Goed zo, kom maar hier, manneke! Ik heb met jou nog iets te verrekenen! Dit keer zal ik je eer lesje geven. Kom maar eens hier! Hèhèhè!

Maar de toon, waarop hij dat zei en de manier, waarop hij met zijn flesje zwaaide, stonden Tom Poes helemaal niet aan; hij begreep, dat Hocus Pas niet veel goeds van plan was en daarom draaide hij zich om en holde weg, een trapje af en een lange gang in. Hocus Pas omklemde stevig zijn buisje en rende achter hem aan. Nu moet je niet denken, dat hij niet hard kon lopen, al was hij dan ook oud; hij holde zelfs harder dan Tom Poes en dat zegt toch wat!



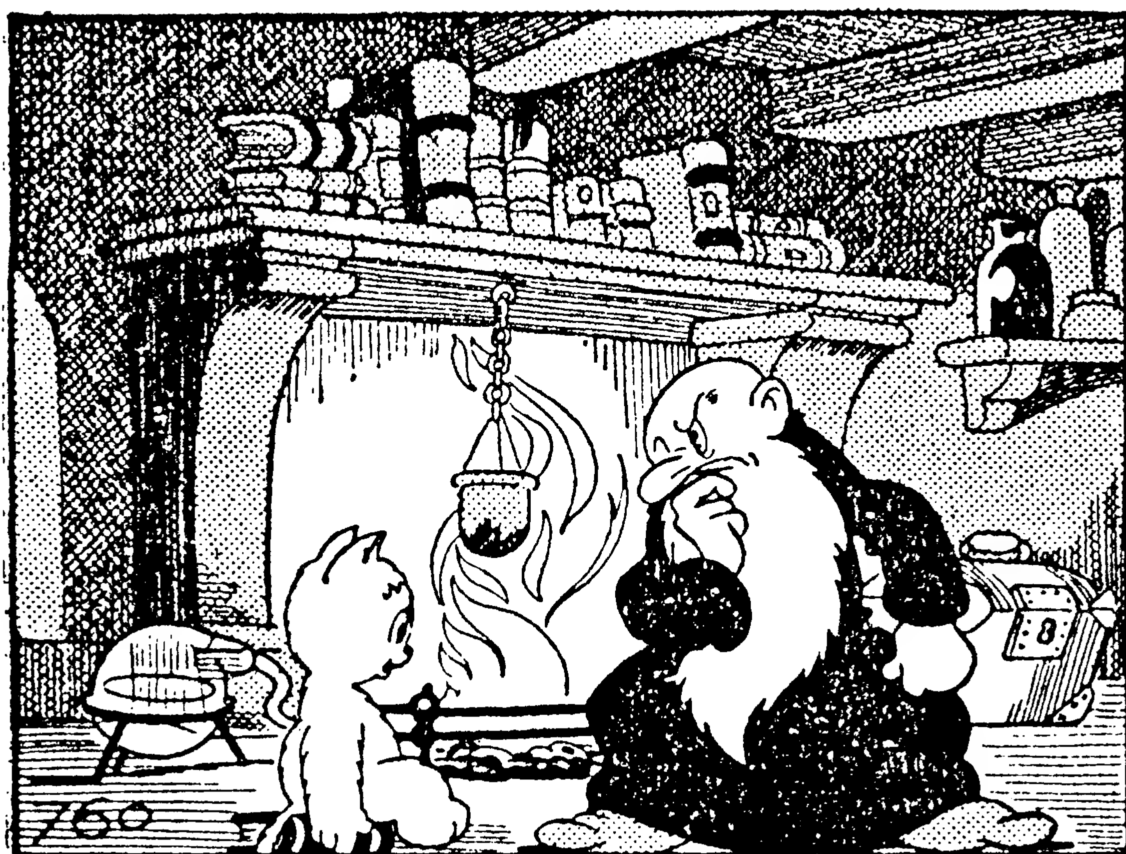


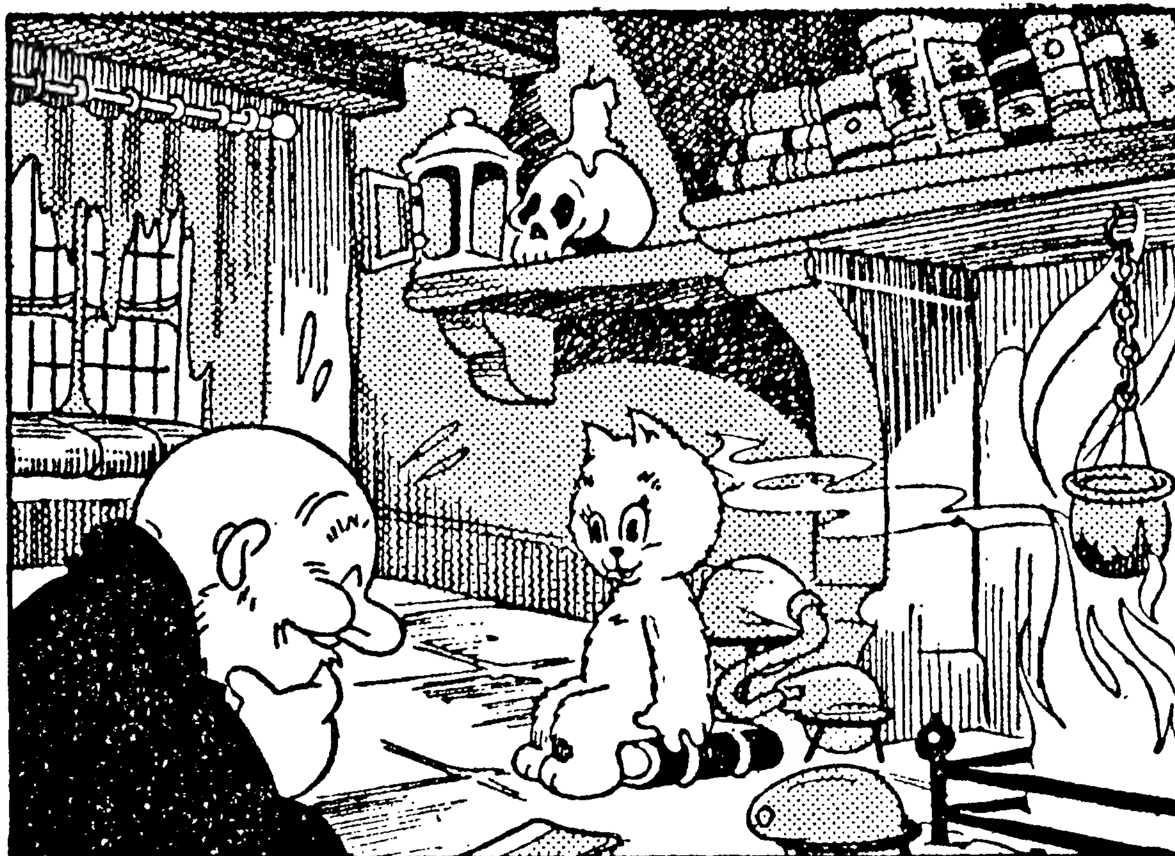


Hocus Pas holde zó hard, dat hij Tom Poes al gauw inhaalde. Maar hij greep hem niet, nee, hij gooide alleen maar het buisje, dat hij in zijn hand had, leeg over Tom Poes heen en bleef toen kalm staan wachten op de dingen, die komen zouden. Nu, Tom Poes schrok eerst alleen maar even, maar het vocht, dat in het buisje zat, begon direct te verdampen en toen voelde hij, dat hij zich niet meer bewegen kon! Dichte rookwolken kronkelden om hem heen en alles draaide voor zijn ogen. Toen gleed hij langzaam op de grond en bleef tegen een pilaar liggen.

— Hèhèhè, kàkelde Hocus Pas. — Heel aardig. Net wat ik altijd dacht. Dat middeltje werkt prachtig. Het bewijs is geleverd. Zie je, Tom Poes, op deze manier heb je geen touwen nodig om iemand vast te binden en het is nog veiliger ook! Je kunt niet meer lopen, totdat ik je een ander buisje geef!

Tom Poes merkte, dat Hocus Pas gelijk had; hij kon geen vin meer verroeren, alleen denken kon hij nog......





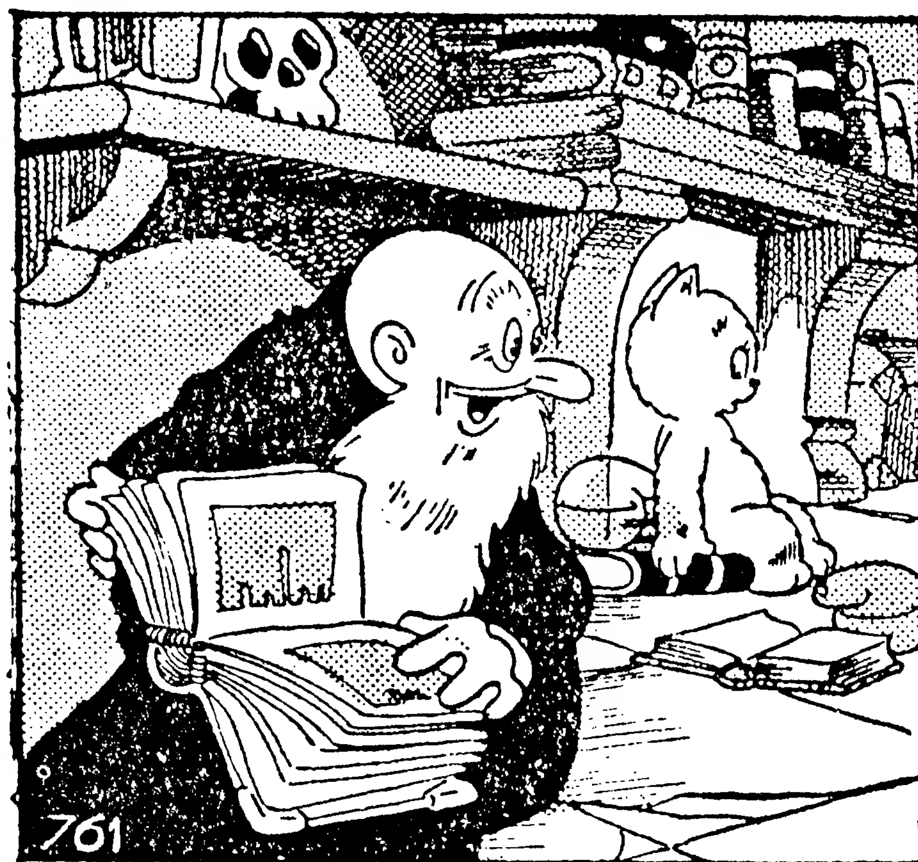


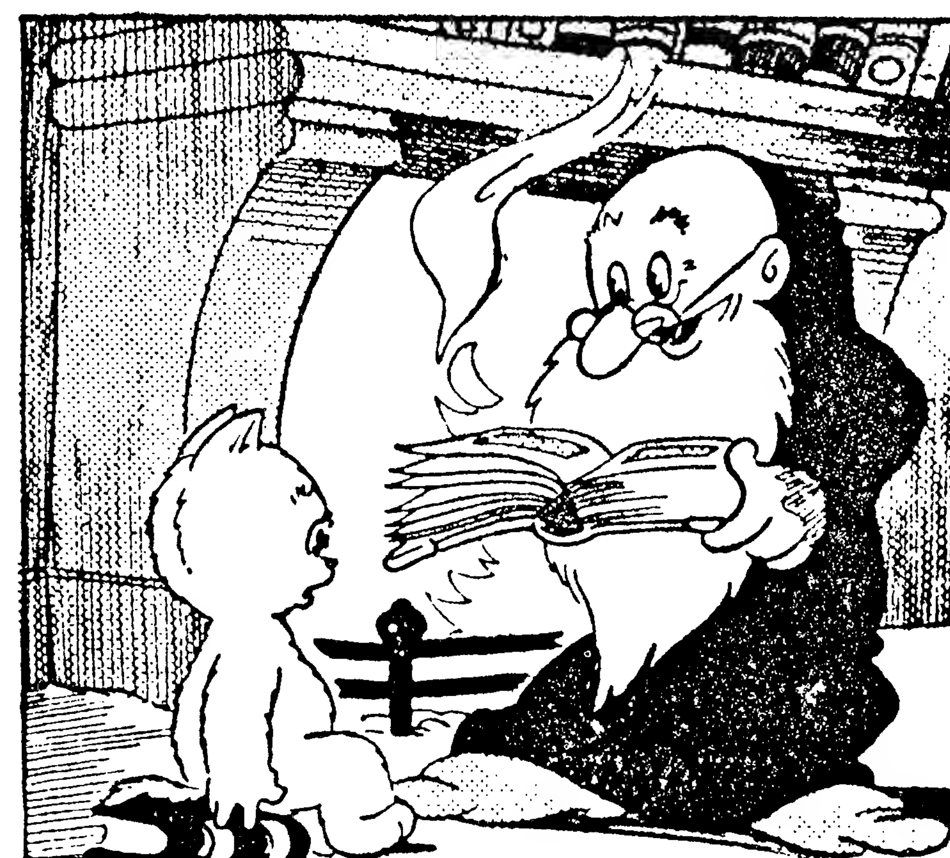
Hocus Pas pakte Tom Poes onder zijn armen beet en droeg hem zo de kamer weer in.

— Ziezo, ventje, kraste hij, terwijl hij hem op een dik boek neerzette. Nu moet je daar blijven zitten, of je wilt of niet. Nu kunnen we eens rustig praten. Zonder dat ik steeds moet uitkijken, of je niet de een of andere stoutigheid uithaalt. Dat is vermoeiend voor een oud man als ik ben, hèhèhè! En vertel me nu maar wat je me daarnet niet wilde zeggen!

— U bent niet erg beleefd, zei Tom Poes. Dit is toch geen manier om je gasten te behandelen! Maar ik zal er niet boos om zijn. Vroeger zijn er wel eens dingen gebeurd, die niet leuk voor u waren en daarom vertrouwt u me misschien niet helemaal! Maar dit keer wil ik u niet voor de gek houden, Hocus Pas! Ik weet hier in de buurt een verborgen schat en omdat ik die niet alleen kan opgraven, dacht ik, dat u me misschien wilde helpen.

— Wàt zeg je? kakelde Hocus Pas. Een schat! Meen je dat? Bedrieg je me niet? Weet jij hier een schat in de buurt......?

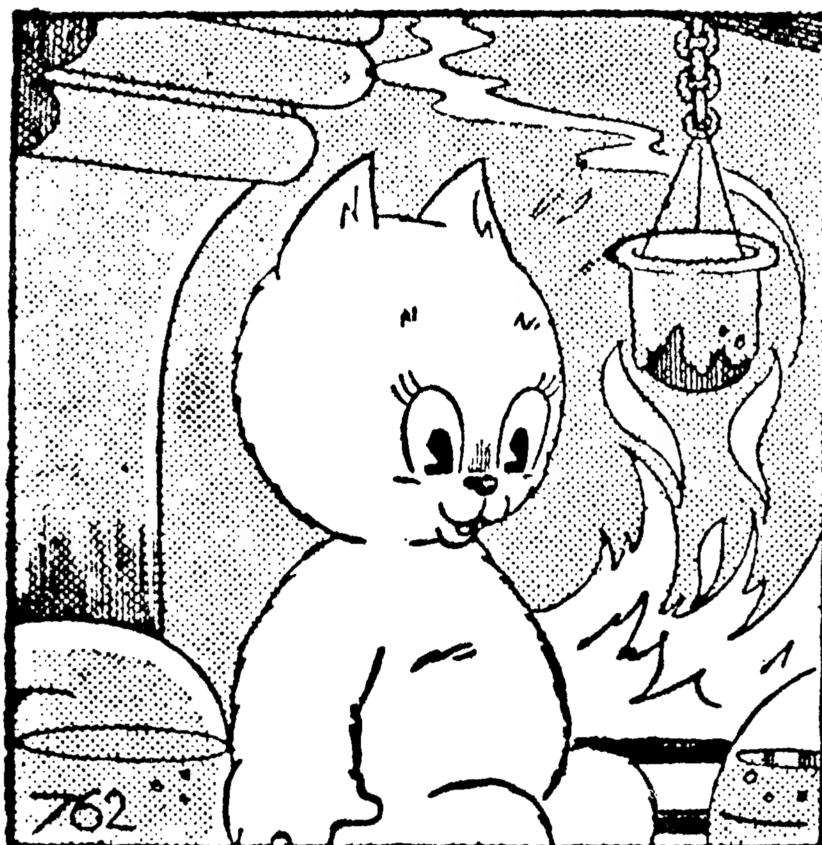


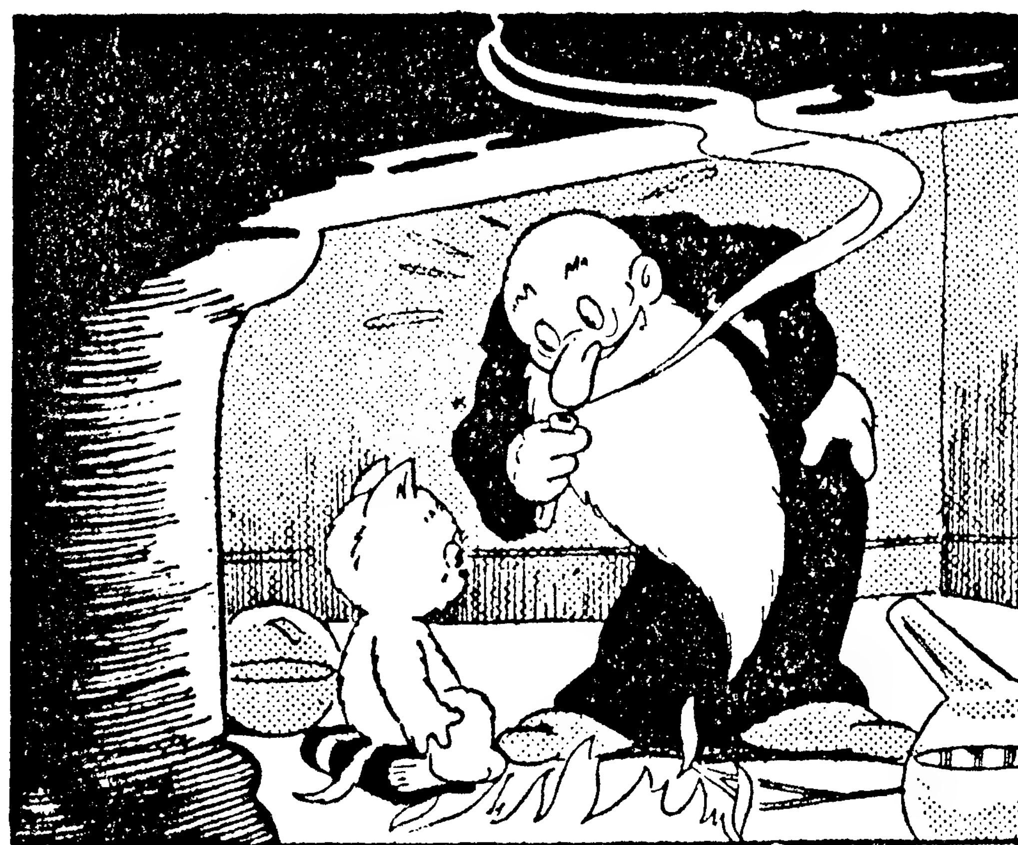



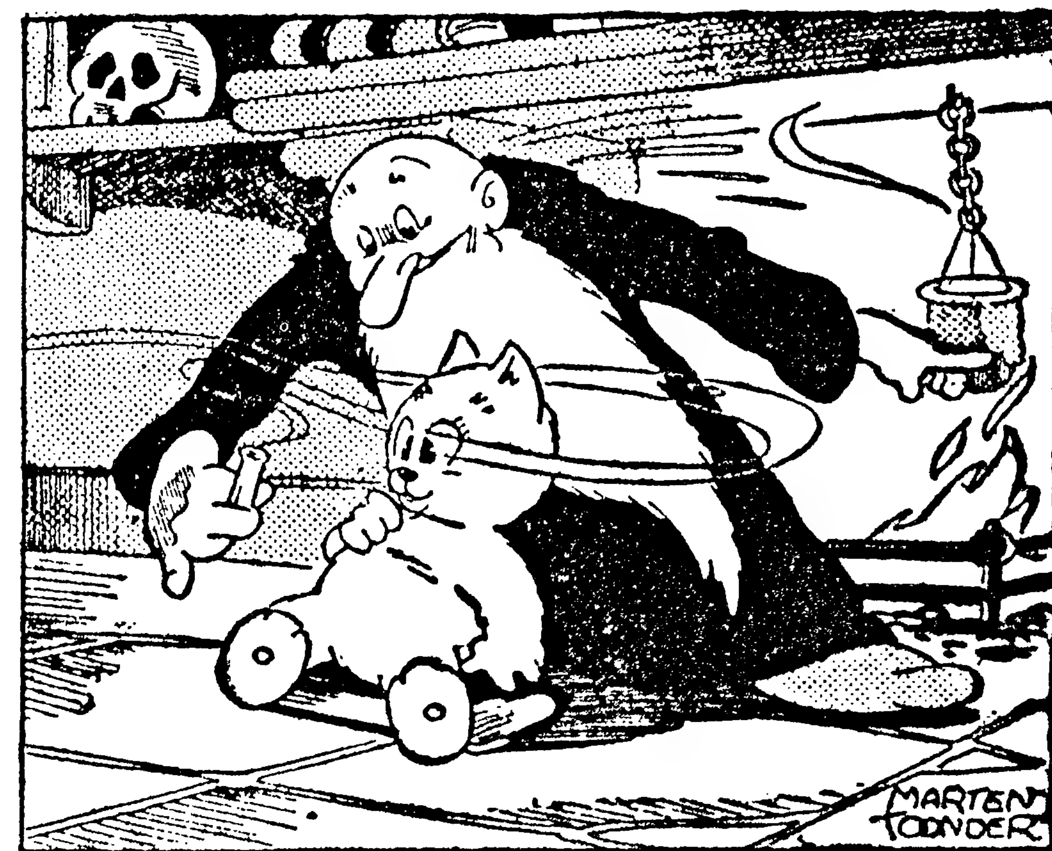
— Ja, zei Tom Poes. Ik weet hier op een van de eilandjes in de buurt een schat, en ik was op weg om die te gaan opgraven. Maar toen zag ik uw huis hier staan en toen dacht ik, dat u mij misschien wel zoudt willen helpen om die in handen te krijgen.

— Zeker, zeker, ventje! zei Hocus Pas. Ik wil je graag helpen! Had dat maar direct gezegd, och, och, wat spijt het me, dat ik zo onaardig tegen je was! Maar ik wil toch voor alle zekerheid even kijken of je niet jokt. Hier heb ik een boek, waar alle schatten van de aarde in genoemd zijn...... es even kijken...... Hier in de buurt zeg je......? Aha! Hèhèhè! Hier heb ik het al! „Tril-Archipel, Bommelschat...... vindplaats onbekend!" Juist, juist! En jij beweert, dat je die Bommelschat kunt vinden?

— Ja! zei Tom Poes. Als u maakt, dat ik me weer kan bewegen, zal ik u er brengen en dan kunnen we samen de schat verdelen!



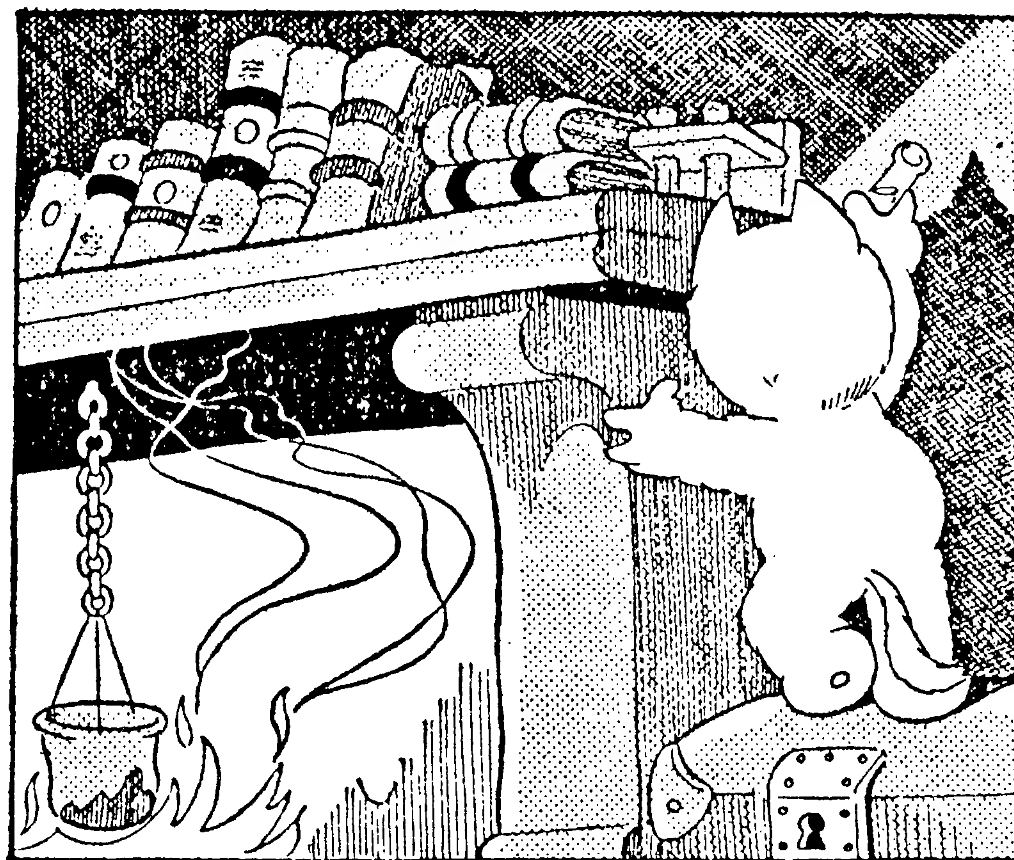


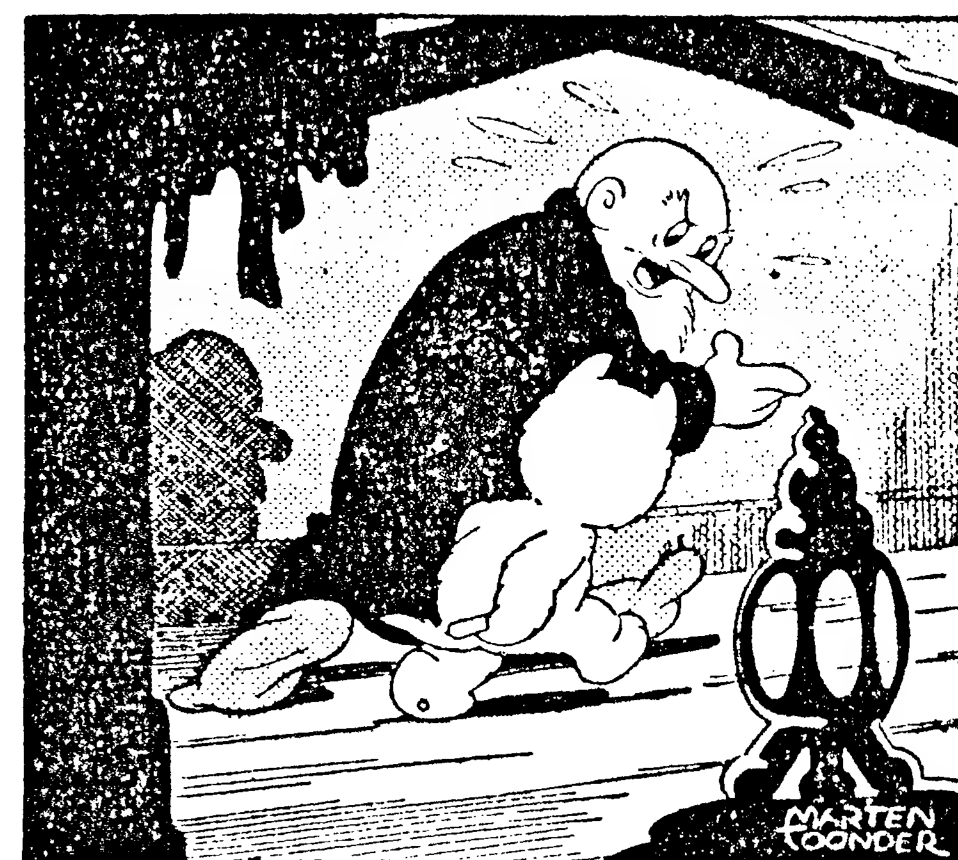


— Het doet me plezier, dat u er iets voor voelt om samen die schat te gaan opgraven! zei Tom Poes. — Laten we dan maar gauw opschieten, Hocus Pas. En zorg maar gauw, dat ik me weer kan bewegen! Want hoe langer ik hier zo ongemakkelijk zit, hoe vervelender ik u ga vinden en straks voel ik er niets meer voor om met u samen te werken. — Hèhèhè! kakelde Hocus Pas, — een ogenblikje, vriendje. Oom Hocus meent 't goed met je! Wacht maar eventjes, hier heb ik een buisje, dat je weer helemaal gewoon zal maken! Eventjes ruiken en je bent weer vrij! Och, och, wat spijt het me, dat ik zo onaardig tegen je was! Maar ik dacht werkelijk, dat je weer iets lelijks tegen den armen, ouden oom Hocus van plan was! Zo...... even ruiken...... en nog even...... ziezo, nu ben je weer helemaal in orde! Tom Poes snoof eens en voelde werkelijk, dat hij zijn armen en benen weer kon bewegen.

— Doe maar niet zo vriendelijk, oude tovenaar! dacht hij. — Ik ken je streken wel. Maar dit keer zal ik je leren!







— Hèhèhè! grinnikte Hocus Pas, — voel je je nu niet lekker Kom maar gauw mee, dan gaan we saampjes naar die schat toe. En hij liep sloffend de kamer uit, terwijl hij in zichzelf lachte.

Tom Poes sprong vlug overeind en holde naar de hoek van de schoorsteen toe, waar de buisjes van Hocus Pas stonden.

— Nu ben je wel vriendelijk, dacht hij, — maar als ik je gewezen heb, waar die schat is, zal je natuurlijk proberen me kwijt te raken! Maar dat is mis, oude rover! Je moet dat eiland weer naar boven toveren en een schat krijg je niet! Ik zal je laten zien, dat Tom Poes slimmer is dan jij!

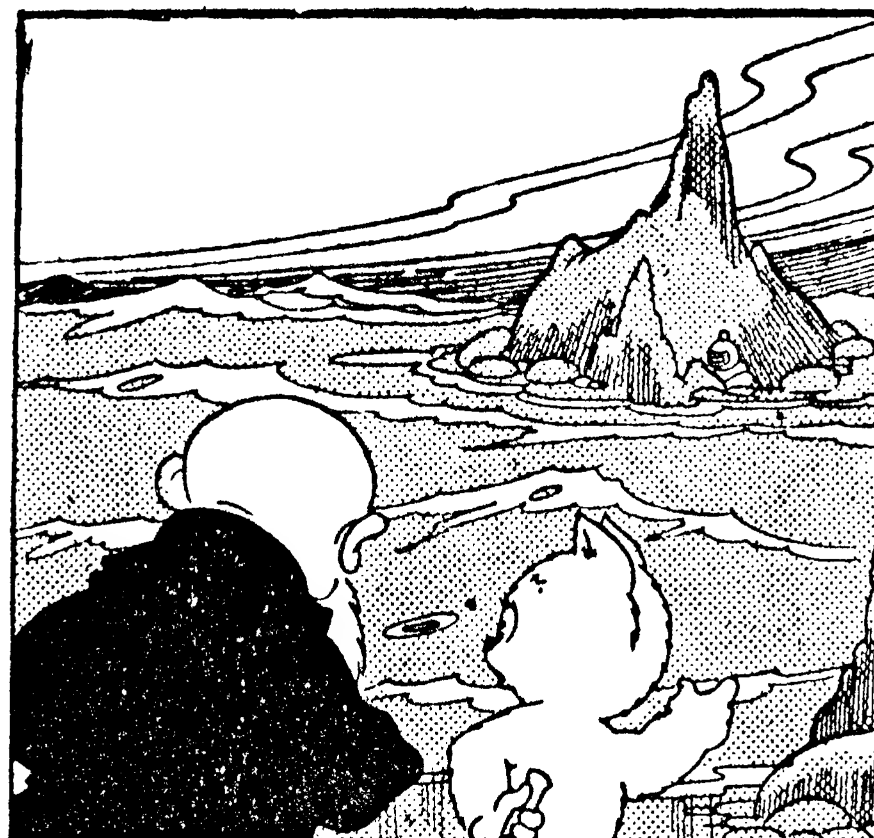
Hij greep een van de buisjes, waarmee Hocus Pas hem bedwelmd had en holde toen achter den tovenaar aan, de gang in.

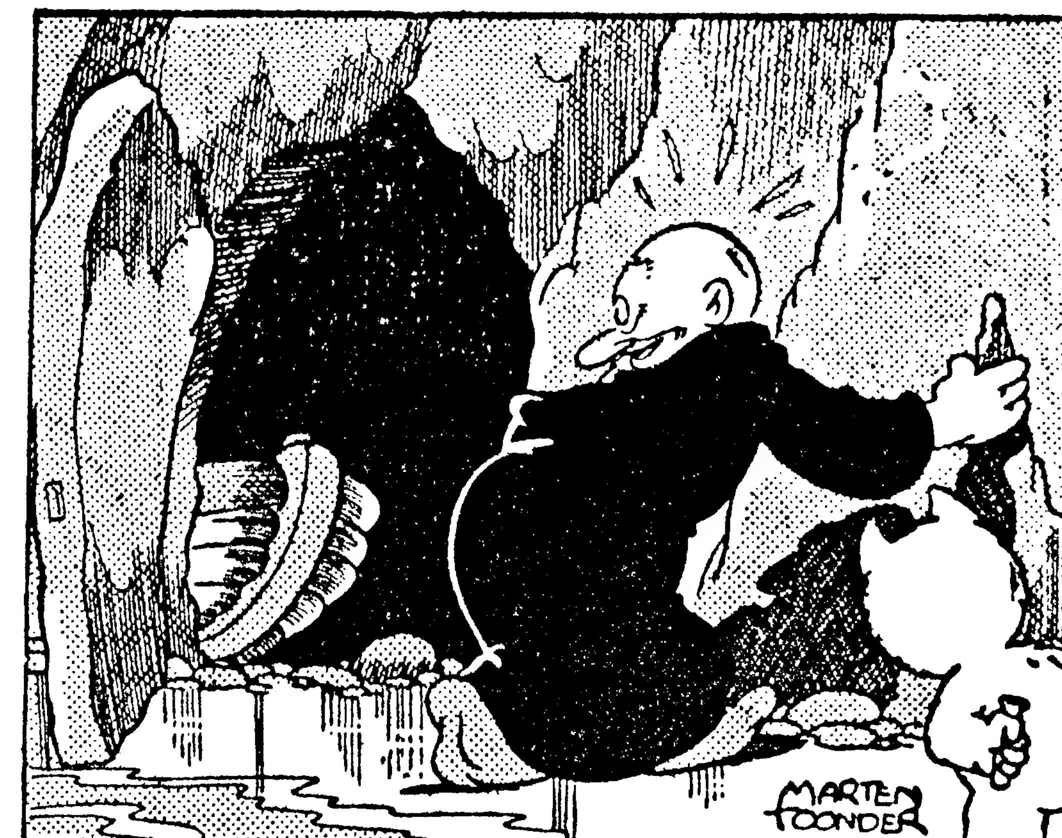
— Waar ligt die schat, vriendje? vroeg Hocus Pas vriendelijk.

— Op een klein eilandje! zei Tom Poes, — hier vlak bij.

En intussen verborg hij het buisje met het tovermiddel achter zijn rug......





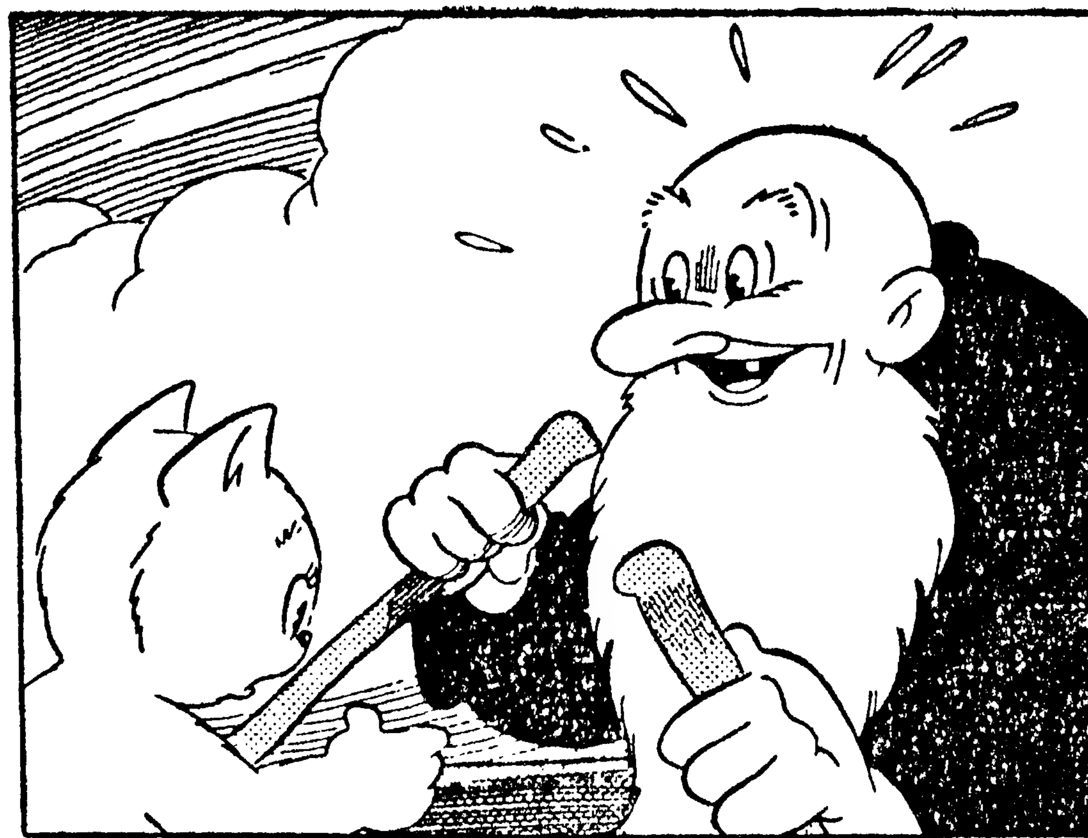


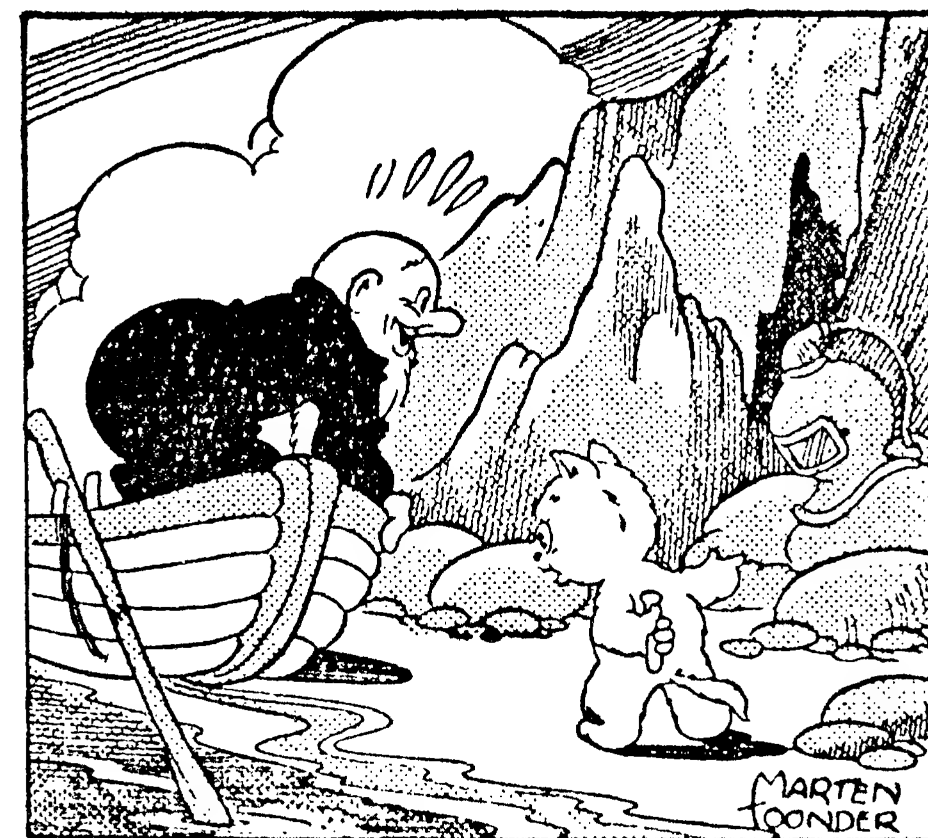
Hocus Pas liep vlugger dan je van zo'n oud mannetje zou kunnen verwachten. Maar dat kwam natuurlijk alleen omdat hij zo vlug bij de schat wilde zijn. — Op een eilandje? mompelde hij. — Een eilandje hier in de buurt? Waar kan dat zijn? Ik weet hier geen eilandje, waar een schat kan liggen. Kom gauw mee, vriendje, en wijs oom Hocus de weg!

— Het is hier vlak bij! zei Tom Poes, die hijgend achter hem aan kwam klimmen. — Kijk, als u op dit plekje van het strand gaat staan, kunt u het zien! Daar op die bergpiek is het, die daar net boven het water uitsteekt.

— Aha! Hèhèhèhè! kakelde Hocus Pas. Die bergpiek ken ik wel. Wacht maar even, dan zal ik mijn bootje in het water schuiven! — En hij greep een rotspiek en begon daar aan te trekken. Tot Tom Poes' verbazing ging er toen een stuk uit de rotswand open en werd daarachter een kleine sloep zichtbaar......

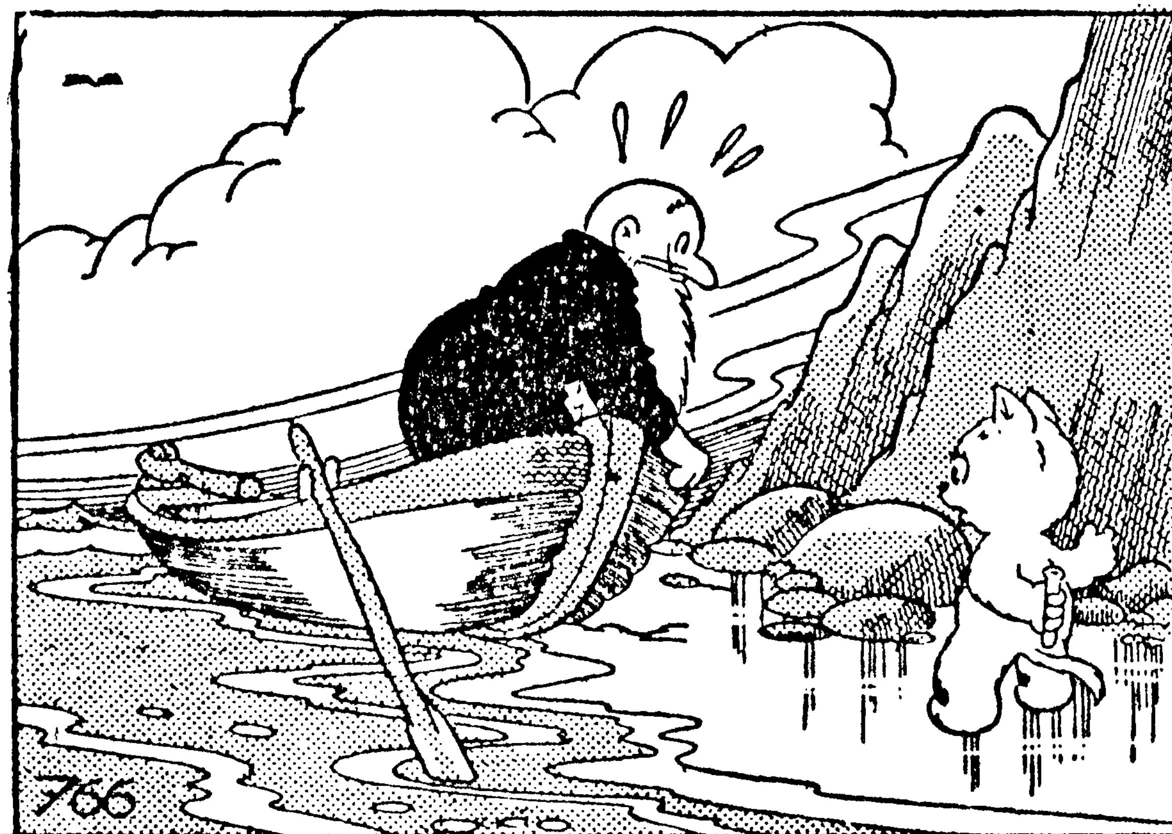


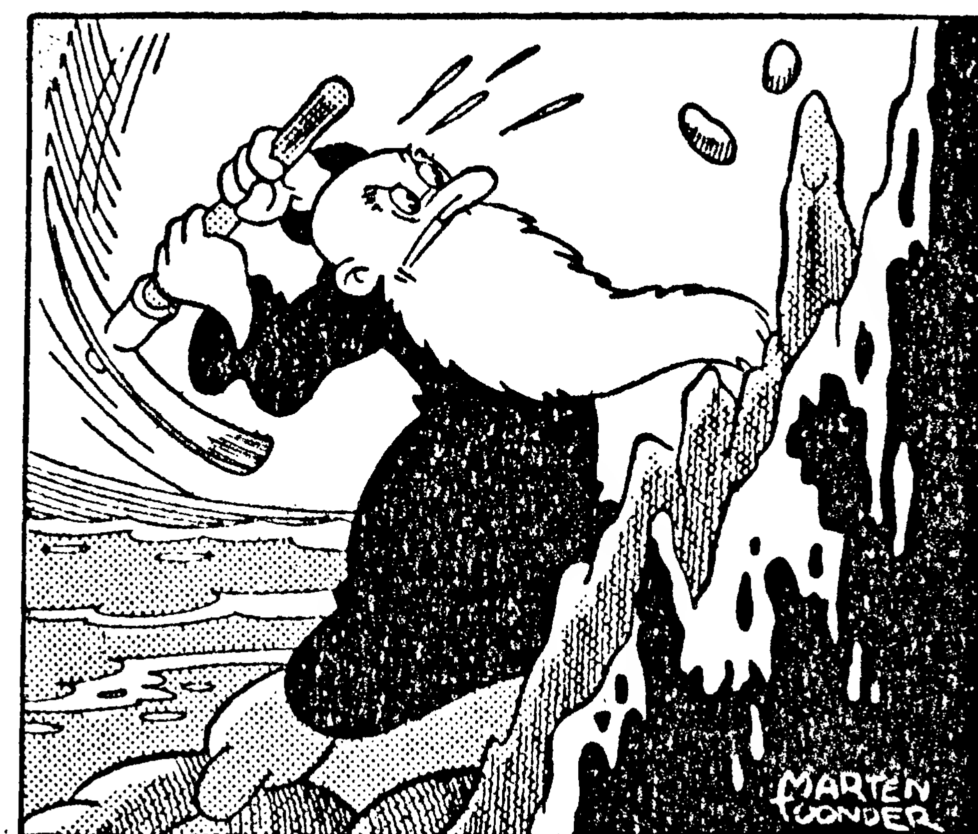




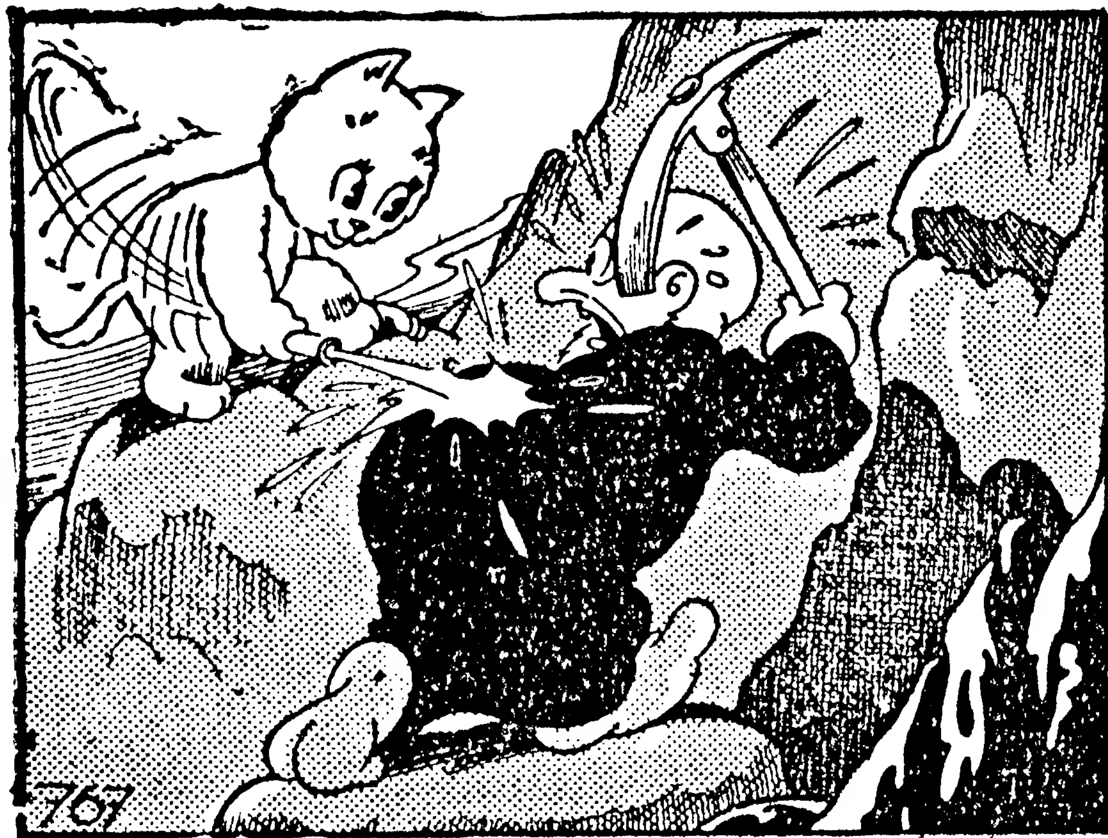
— Wie had kunnen denken, dat er op die rotspiek een schat verborgen lag? zei Hocus Pas, terwijl hij zo vlug als hij kon naar het eilandje toe roeide. — Drommels, het is de top van een berg, die op een eiland stond, dat ik naar beneden heb getoverd! Ja, ja, dat heb ik gedaan, omdat de mensen, die daar woonden, zo lelijk tegen den armen, ouden oom Hocus deden! Gelukkig is het laag water, de vloed komt hier nogal hoog, zie je. Maar nu kan ik rustig nog een uurtje werken voordat de top onder water komt. Maar wat zie ik daar? Wat ligt daar voor een ding? Wat is dat, vriendje?

— O, dat is mijn duikerhelm! zei Tom Poes, die het buisje met Hocus Pas' tovermiddeltje nog steeds achter zijn rug hield. — Die heb ik gebruikt om de plaats te vinden, waar de schat lag. Daar net boven moet u gaan graven, daar ligt het goud begraven, ziet u?

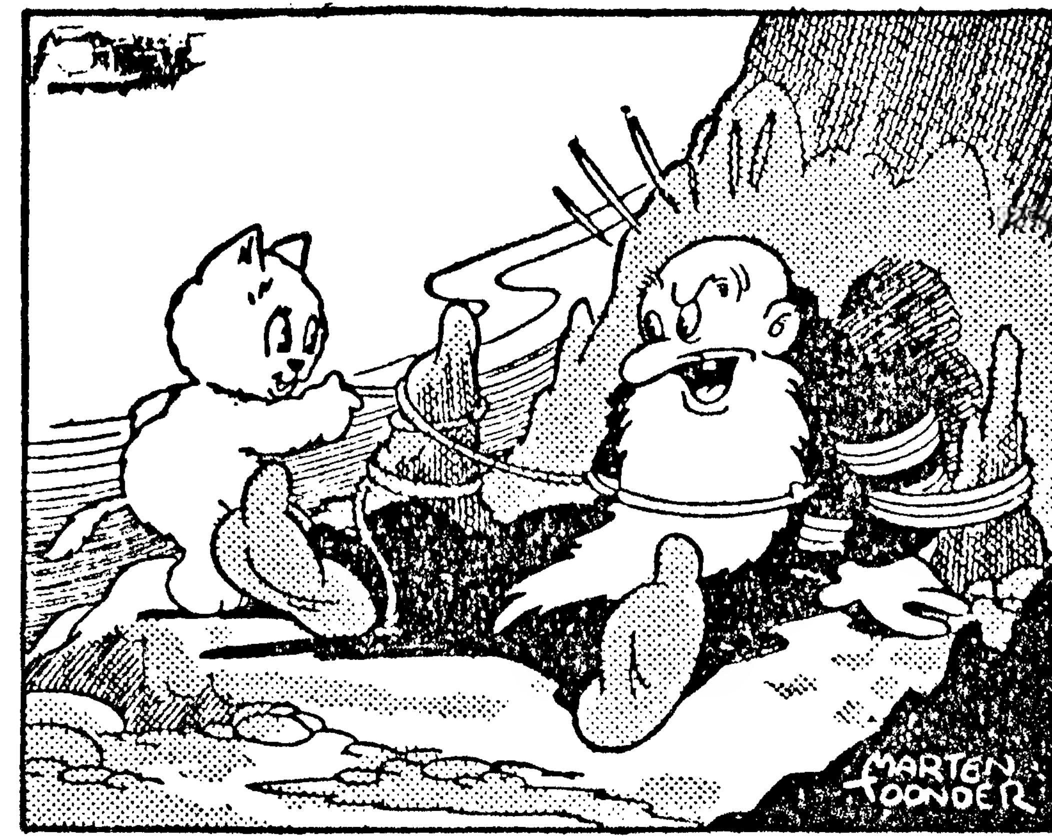


Hocus Pas greep een houweel en klom uit het bootje om zo gauw mogelijk te gaan graven. Je snapt natuurlijk al wel, dat daar helemaal geen schat begraven was op die bergpiek. Het hoorde alleen maar bij de list van Tom Poes om Hocus Pas aan het werk te krijgen, zodat hij niet meer zo zou opletten wat Tom Poes deed. Want die liep nog maar steeds met het buisje rond en wachtte alleen maar op een gelegenheid om het te gebruiken. — Ik tref het, dat de vloed hier zo hoog komt! dacht Tom Poes. — Die Hocus Pas zal nog rare dingen beleven! Hij weet nog niet hoe slim ik ben, maar hij zal een lesje krijgen! Als hij niet binnen een uur het hele eiland naar boven tovert en de vismannen weer tot gewone mensen maakt, heet ik geen Tom Poes! Hocus Pas was intussen begonnen om met zijn houweel op de rots te gaan hakken en hij deed dat zo ijverig, dat de stenen in het rond vlogen. — Hier is het toch, hè? riep hij. – Je houdt me toch niet voor de gek, baasje?





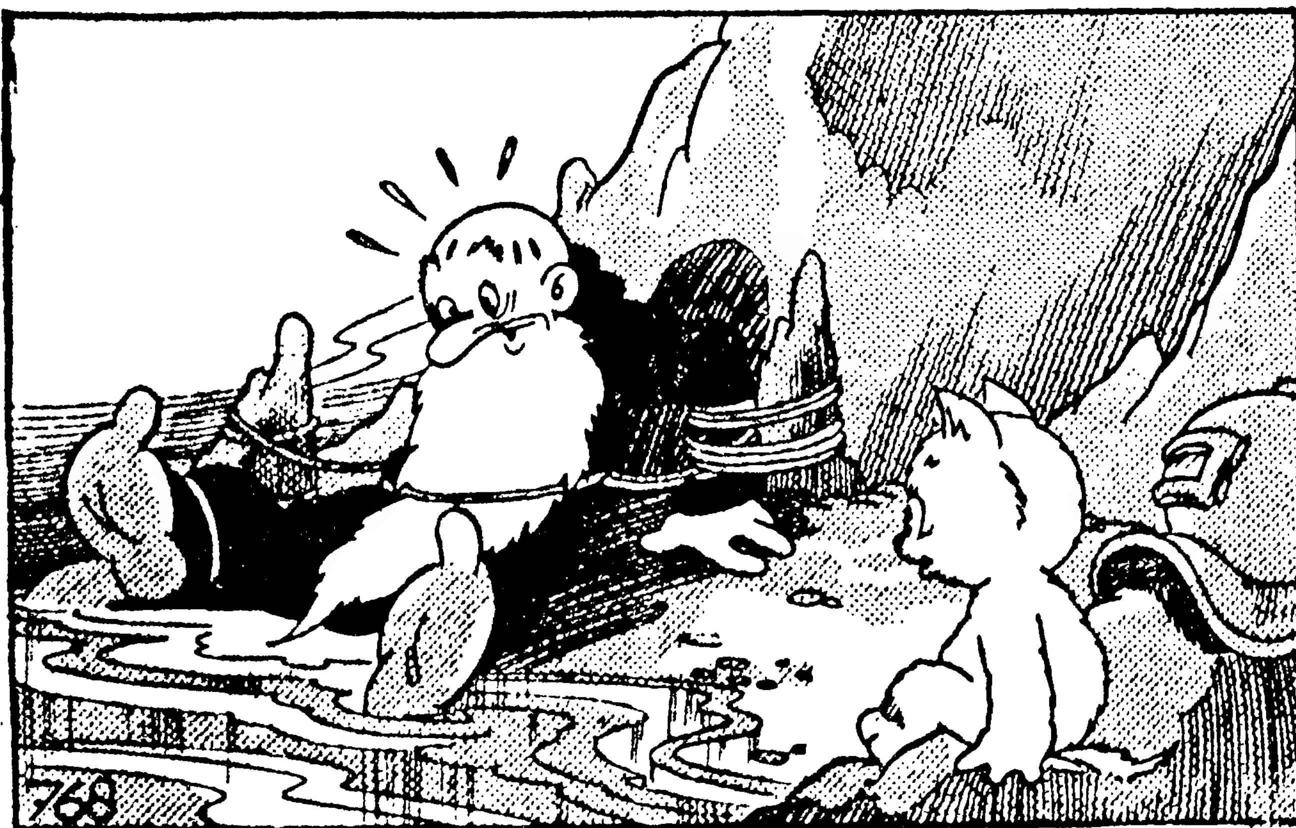


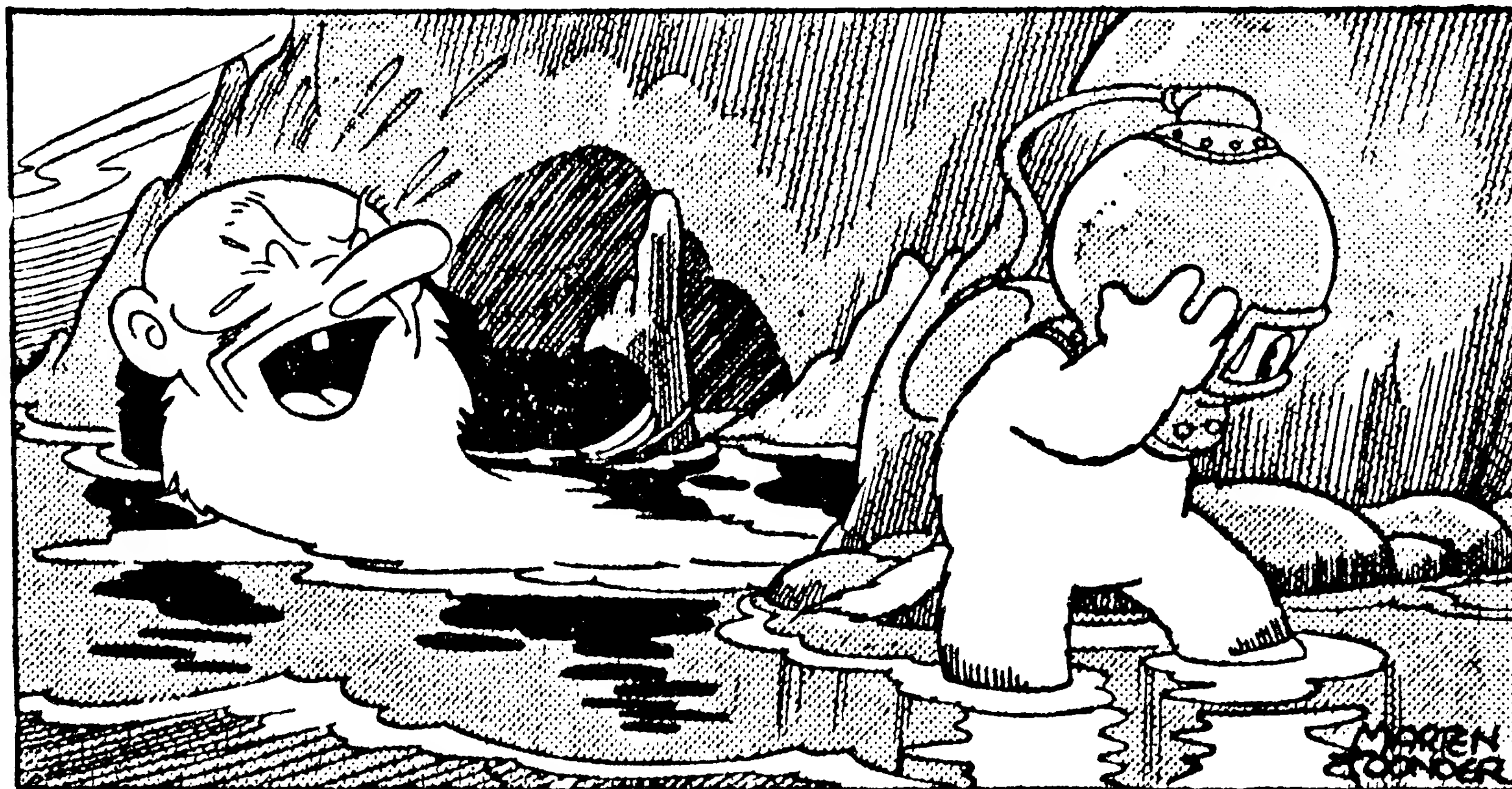
Tom Poes klom vliegensvlug op de stenen naast Hocus Pas, zodat hij nu net boven het hoofd van den tovenaar stond.

— Ik houd je niet voor de gek, Hocus Pas! zei hij. De Bommelschat is hier werkelijk op dit eiland begraven. Maar ik heb me vergist, die schat zit hier niet zo hoog in de bergpiek. Maar ergens beneden, onder de zee-oppervlakte. En om daar te kunnen graven moet je het eiland omhoog toveren!

— Wat zeg je me daar? kraste Hocus Pas. — Onder de zee? Eiland omhoog toveren? Ik denk er niet aan! Je hebt me dus toch voor de gek gehouden! Net wat ik dacht! Je wilt die vismensen zeker helpen, hè? Maar ik zal jou krijgen, lelijke bedrieger! Die arme, oude oom Hocus zal......

Meer kon Hocus Pas niet zeggen, want op dat moment gooide Tom Poes de inhoud van het buisje over hem uit, zodat hij zonder zich te kunnen bewegen op de grond zakte. Nu, voor Tom Poes was het toen het werk van een ogenblik om hem naar beneden te sjorren en hem stevig aan een paar rotspunten vast te binden.........





Tom Poes had Hocus Pas goed vastgebonden. Niet, omdat hij anders zou weglopen, want je weet al wel, dat het tovermiddeltje alleen al maakte, dat hij zich niet bewegen kon. Maar omdat de vloed aan het opkomen was.

-- Kijk, legde Tom Poes uit, terwijl hij op een steen ging zitten, de vloed is hier erg hoog en als ik je niet vastbind, zou je misschien wegspoelen! En dat mag niet, zie je. Ik heb andere plannen met je! We gaan samen eens kijken hoe het er onder water uitziet! We gaan een bezoek brengen aan de vismannen!

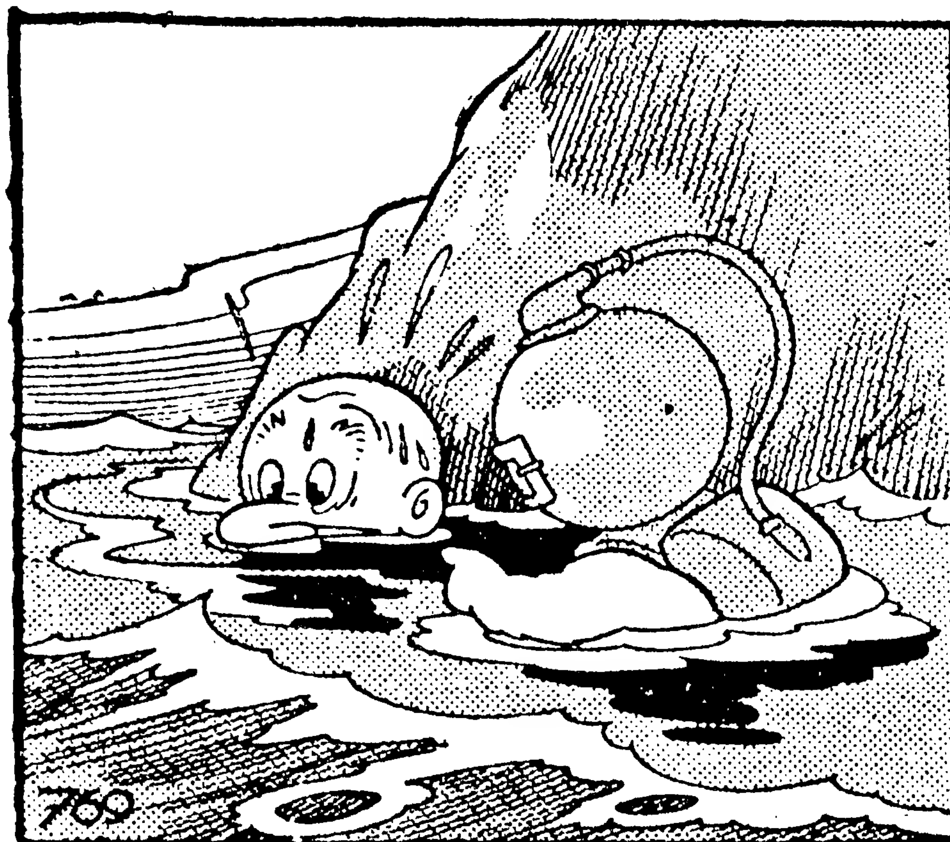
Maar Hocus Pas luisterde niet naar hem. Hij raasde en tierde aan één stuk door en hoe hoger het water steeg, hoe harder hij gilde.

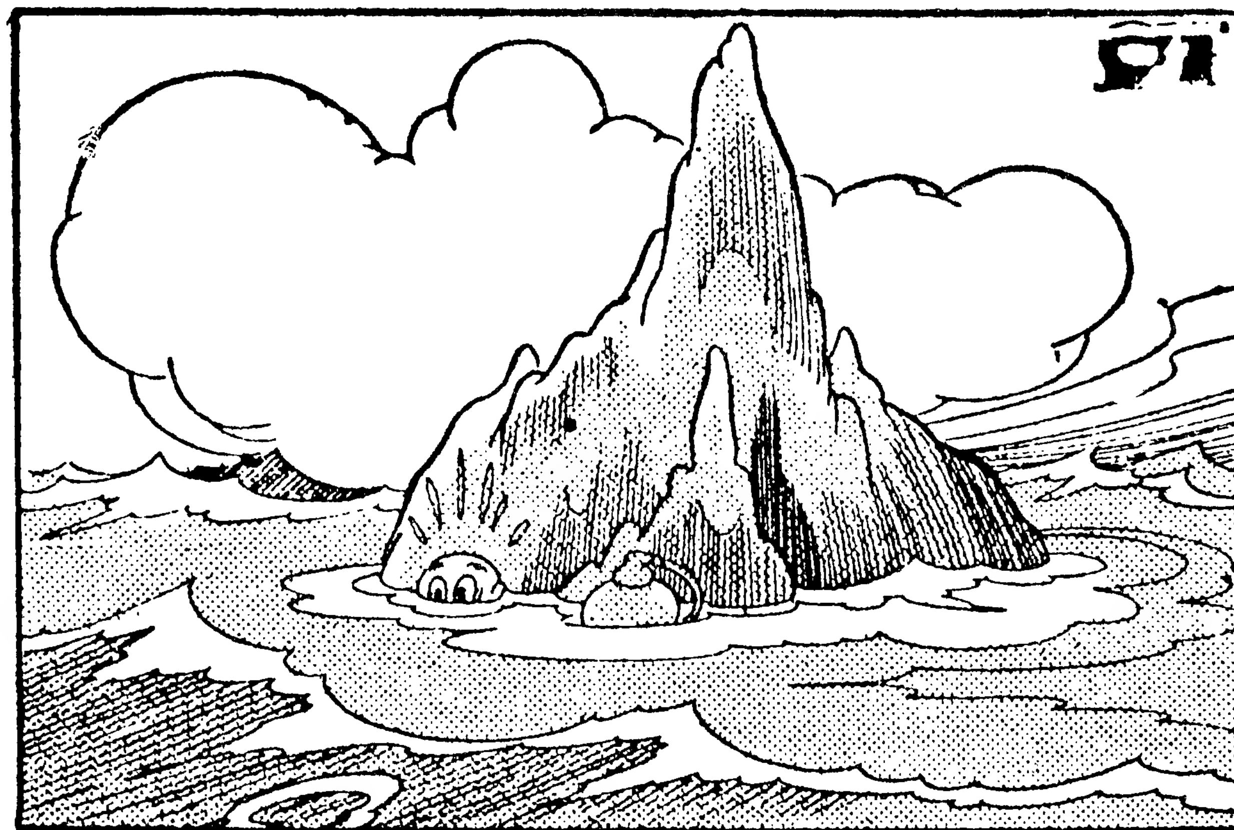
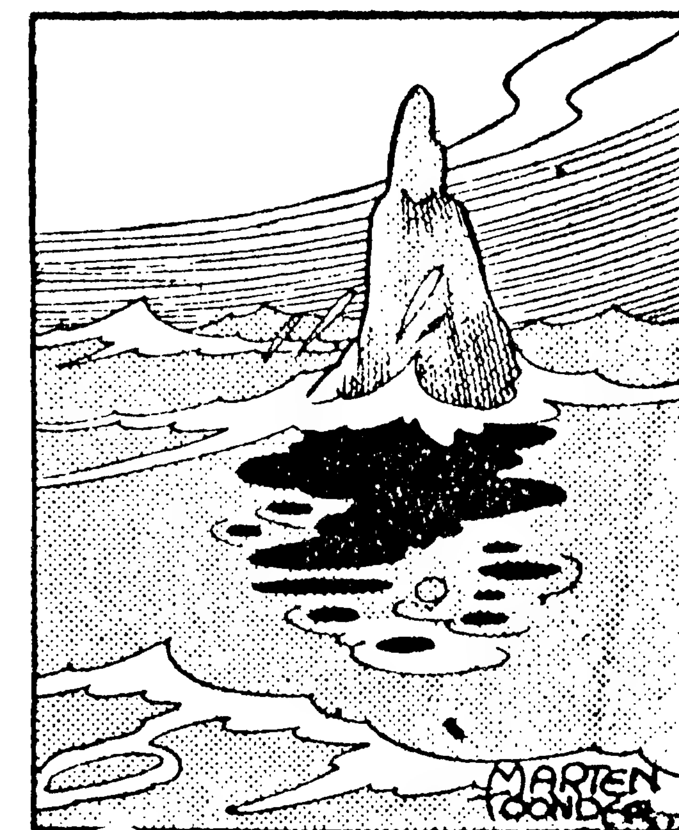
Tom Poes zocht intussen zijn duikerhelm weer op en begon die op te zetten

-- Er is niet veel lucht meer in! dacht hij, maar voor mijn doel misschien nog net genoeg!

— Maak me los! gilde Hocus Pas Als je me losmaakt, zal ik dit eiland wel omhoog toveren! Maak me los en trek me op het droge!

— Tover het maar eerst omhoog! zei Tom Poes. Dan zal ik je misschien helpen. Eerder niet.........!



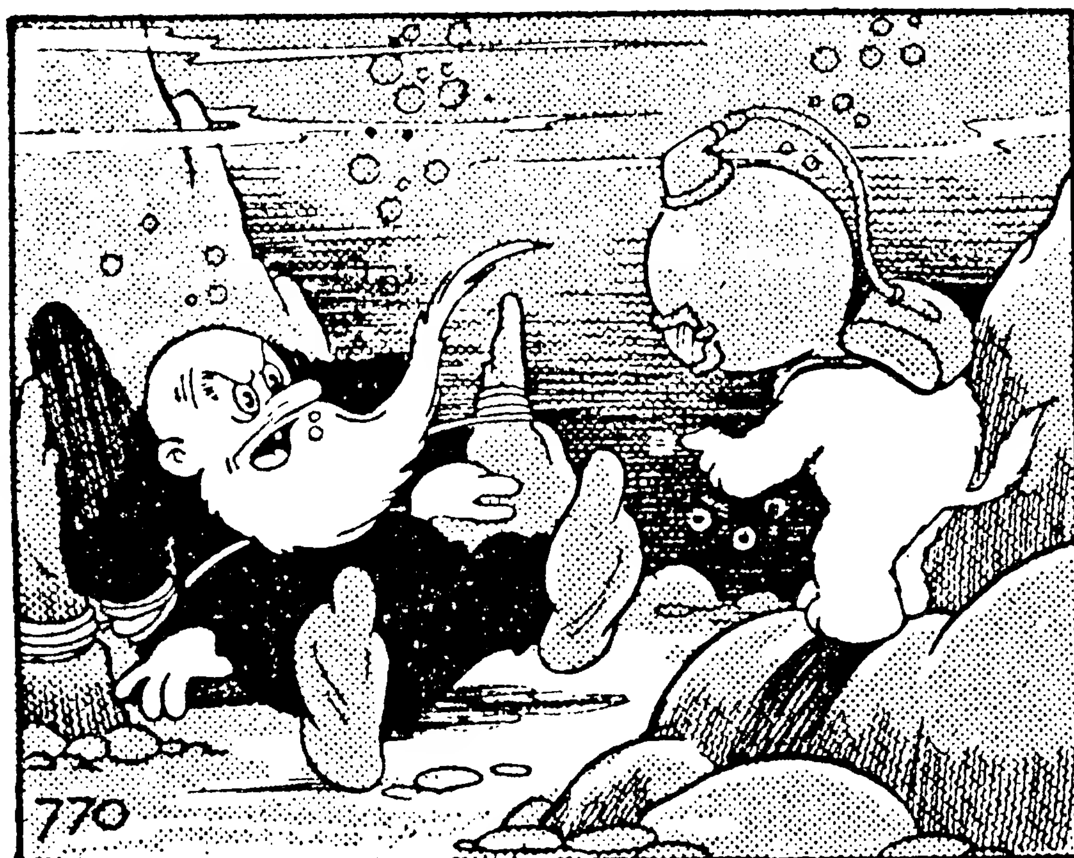
Hocus Pas kon niets beginnen en al zijn toverkunsten hielpen hem geen zier. Want het tovermiddel, dat Tom Poes over hem heen had gegooid, had hij zelf gemaakt en het andere middeltje om weer vrij te komen, had Tom Poes niet bij de hand.

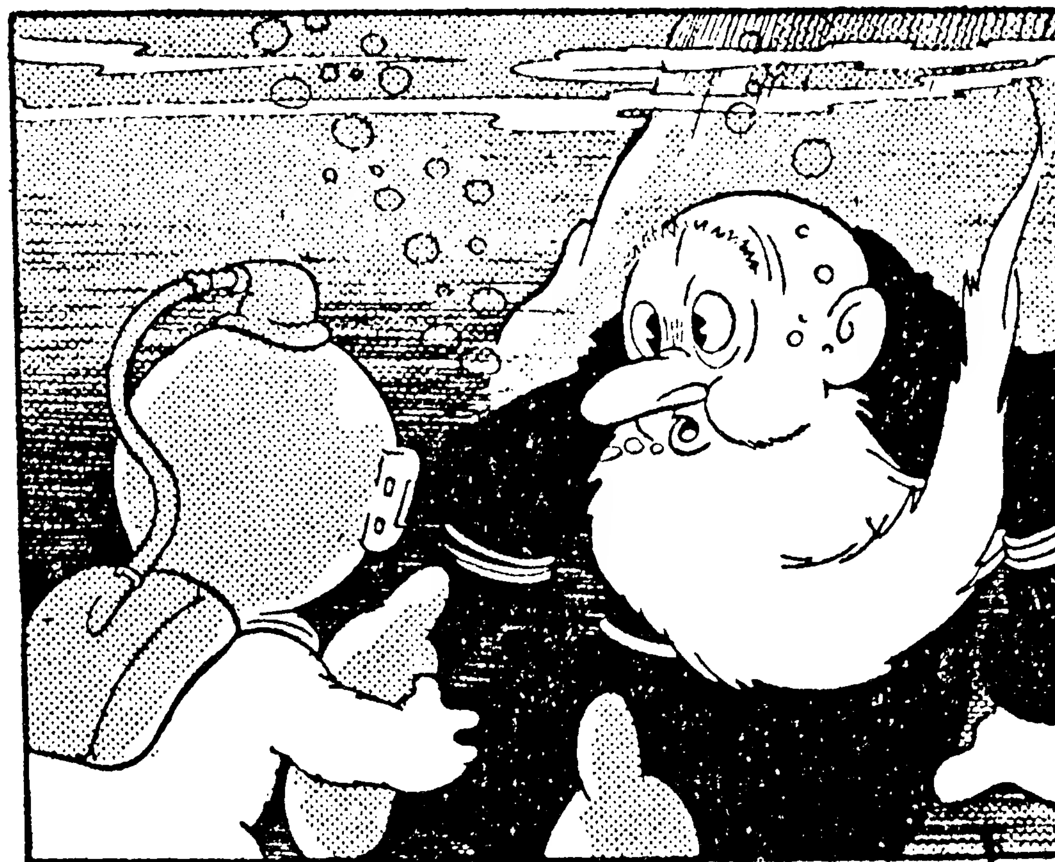
— Tover het eiland weer omhoog! riep Tom Poes. Als je het niet doet, moet je verdrinken!

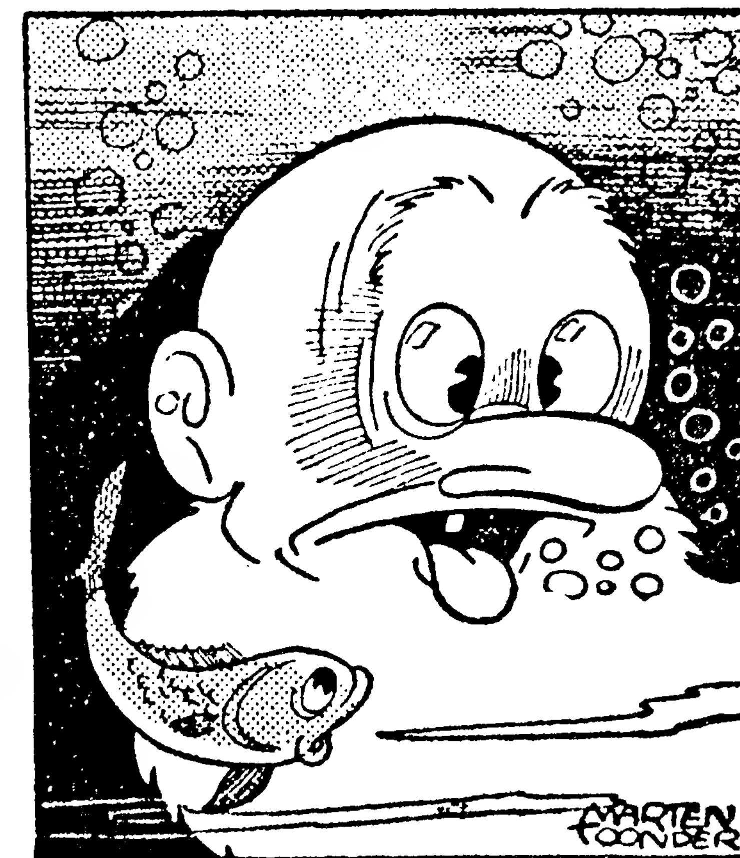
— Blub, blub! Nooit-blub! zei Hocus Pas, die al tot aan zijn neus in het water zat. Blub...... en al zou ik het willen...... mpf mpf blub...... dan kon ik het niet...... want ik heb mijn toverstaf niet hier, mpf — blub — grrr!

— Je jokt! zei Tom Poes. Je hebt geen toverstaf nodig! Ik wil wedden, dat het alleen maar een toverspreuk is! Maar hij werd toch een beetje ongerust, want hij dacht: — Stel je voor, dat het waar is! Als Hocus Pas zonder die toverstaf niet toveren kan, is alles voor niets geweest!

Maar het was nu te laat, de golven kwamen steeds hoger en ten slotte stak alleen nog de top van de piek boven water uit. Een paar luchtbellen wezen de plek aan, waar Hocus Pas en Tom Poes verdwenen waren......







Het water was dus vlug hoger gestegen en Hocus Pas en Tom Poes waren onder de waterspiegel verdwenen. Nu, je begrijpt, dat dat voor Hocus Pas niet zo prettig was! Hij had geen duikerhelm en geen tovermiddelen bij de hand; zelfs zijn toverstokje had hij thuisgelaten En het ergste was voor hem, dat hij zich niet kon bewegen door zijn eigen tovermiddel, dat Tom Poes over hem heen had gegooid!

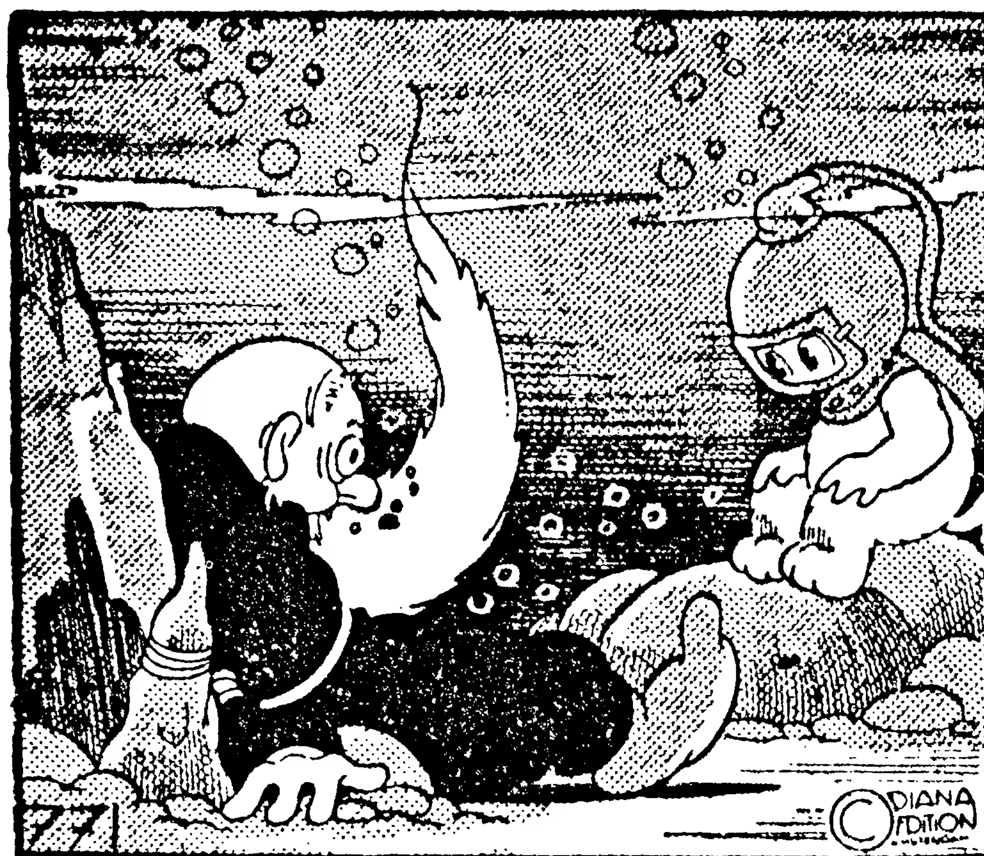
— Akrblubblub-plom-blub! zei hij, en dat was alles, want het water liep zijn mond binnen, wanneer hij die open deed.

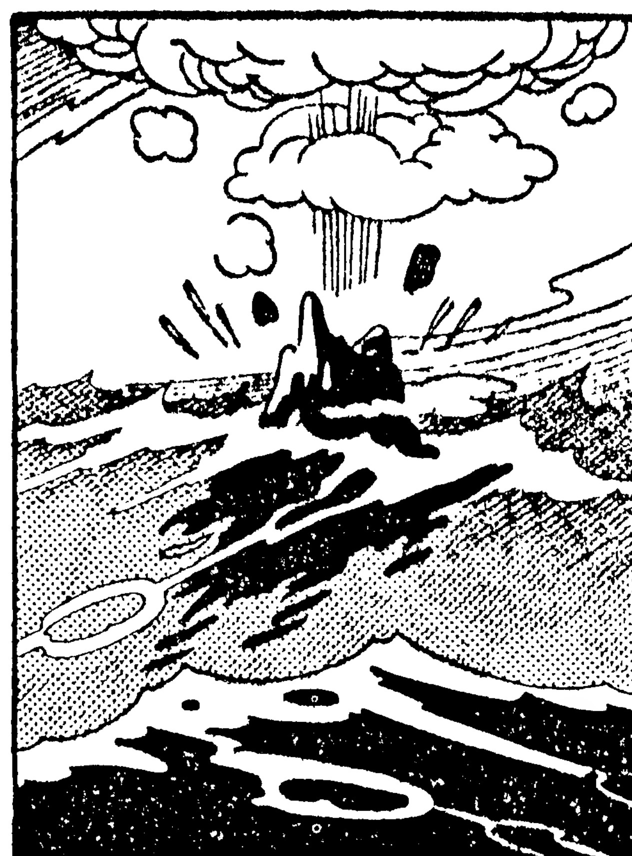
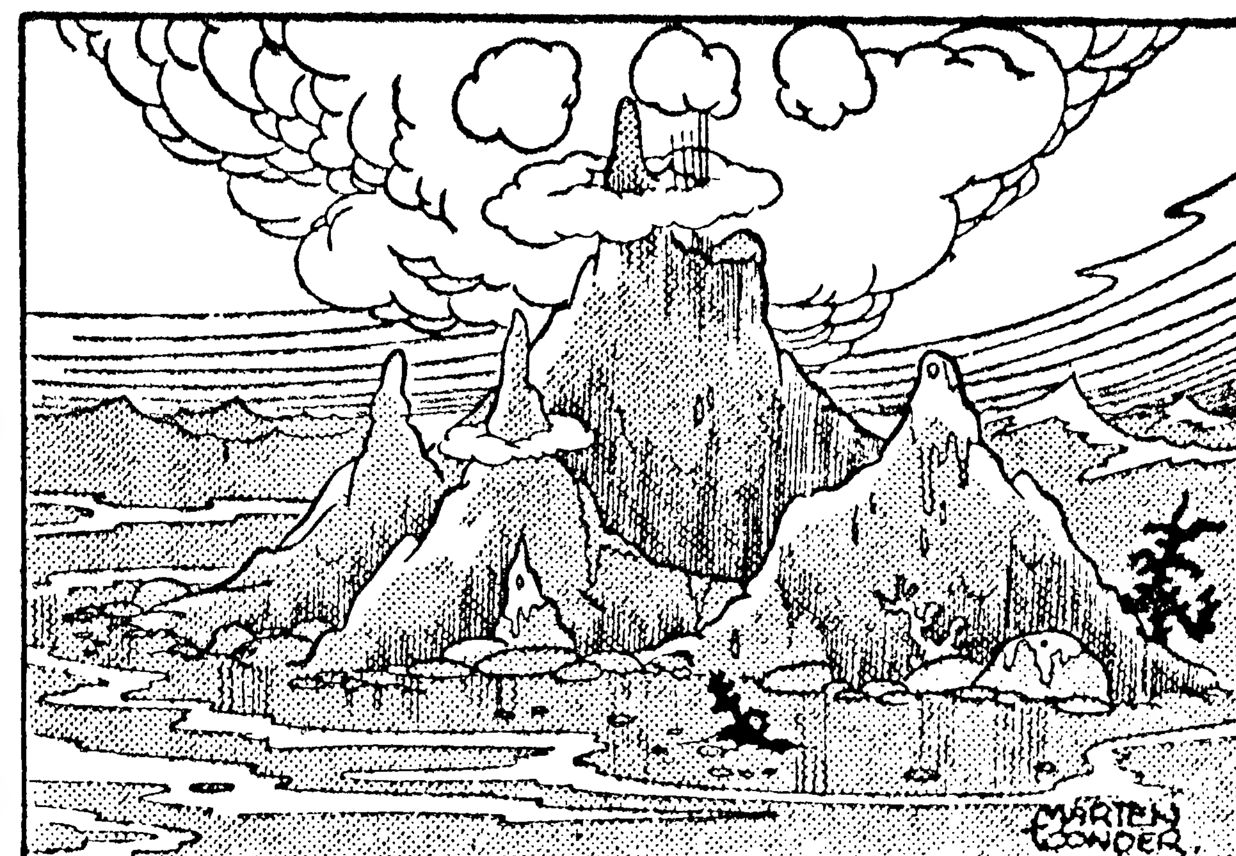
— Nu komt het er op aan! dacht Tom Poes en hij ging vlak voor den ouden tovenaar staan.

— Tover het eiland omhoog! riep hij zo hard als hij kon. Als je dat niet doet, moet je verdrinken! Zeg een toverspreuk, zodat het eiland omhoog komt!

— Bobbebob-blub-blub...... blob! kreunde Hocus Pas en hij werd helemaal scheel van benauwdheid.

— Gauw dan! riep Tom Poes. — Stel je voor, dat Hocus Pas het eiland niet meer omhoog kan toveren! dacht Tom Poes. Hij voelde, dat het angstzweet hem uitbrak. Dat was trouwens geen wonder, want Hocus Pas zag er niet uit als iemand, die nog veel kon doen. Hij was op het punt te verdrinken.........



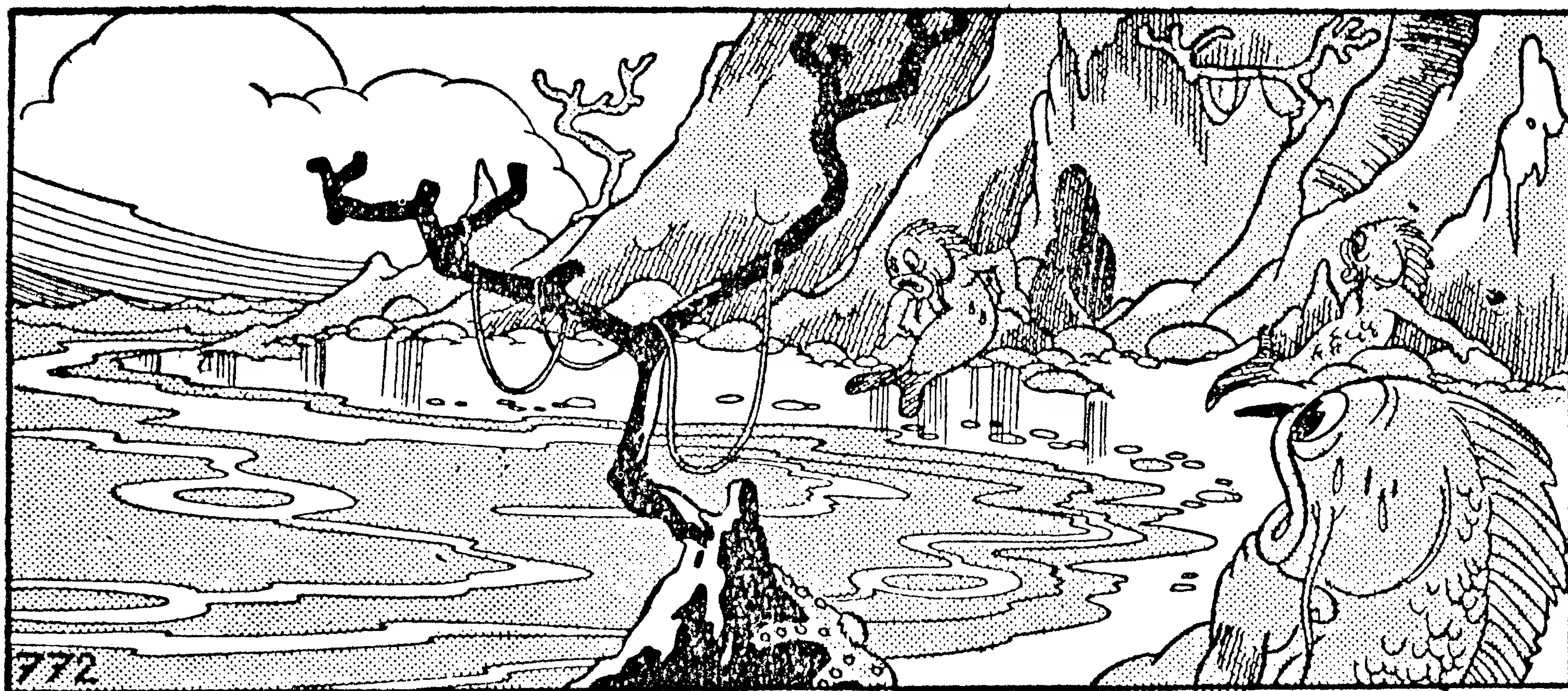
Hocus Pas was er werkelijk heel erg naar aan toe. Het water liep zijn mond en zijn neus binnen en hij stikte haast van benauwdheid.

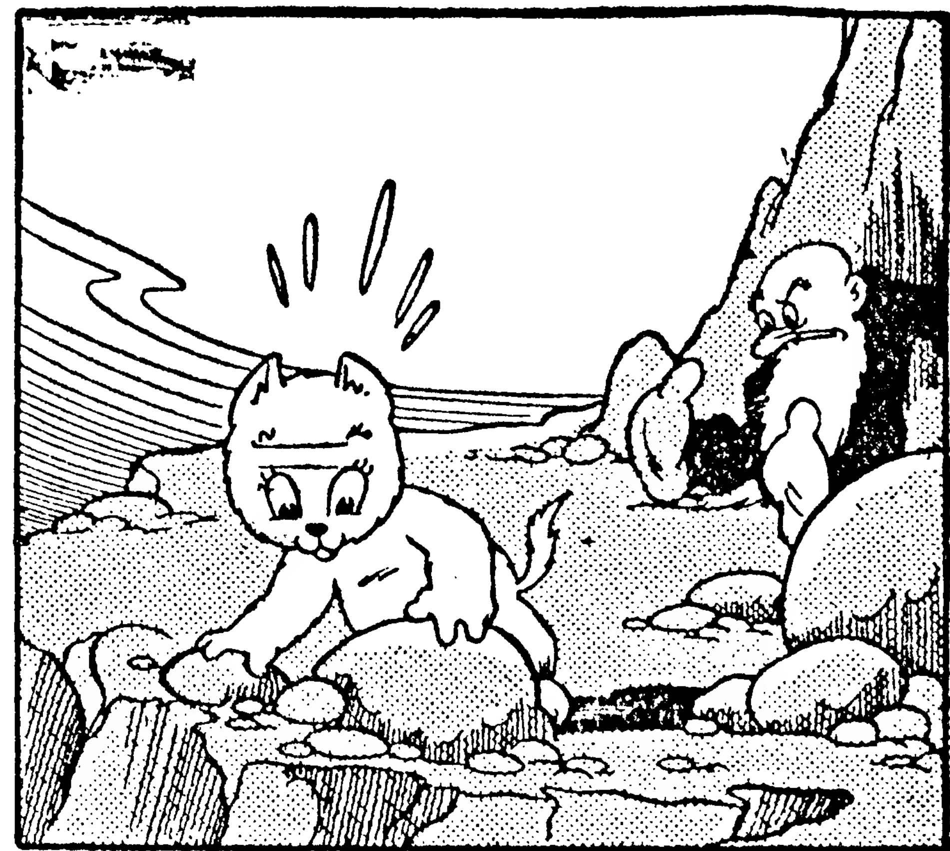
— Als hij nu niet vlug zijn toverspreuk zegt, moet ik hem losmaken en boven water trekken! gedacht Tom Poes. — Dan is alles voor niets geweest...... en ik geloof trouwens zelf niet, dat ik dat doen kan, want er zit haast helemaal geen lucht meer in mijn cylinder! Ik zal......

Op dat moment opende Hocus Pas zijn mond. Zijn ogen puilden uit en zijn laatste adem kwam in luchtbelletjes uit zijn keel.

— Blob, blob. — Akwa...... desperata...... blob, blob...... rochelde hij. — Terra...... hoepla...... blub...... blobberdeblob......

Toen deed hij zijn ogen dicht en zijn mond sloot zich met een klap. Maar het was genoeg geweest. Uit het binnenste van de berg kwam een hol gedreun; de top scheurde en terwijl de golven woest en hoog werden, spoten er dikke rookwolken omhoog. En daarna begon het eiland uit de golven te rijzen; eerst langzaam, maar toen steeds vlugger. Het was een vreemd gezicht, dat eiland, dat helemaal begroeid was met koralen, uit de zee te zien komen......

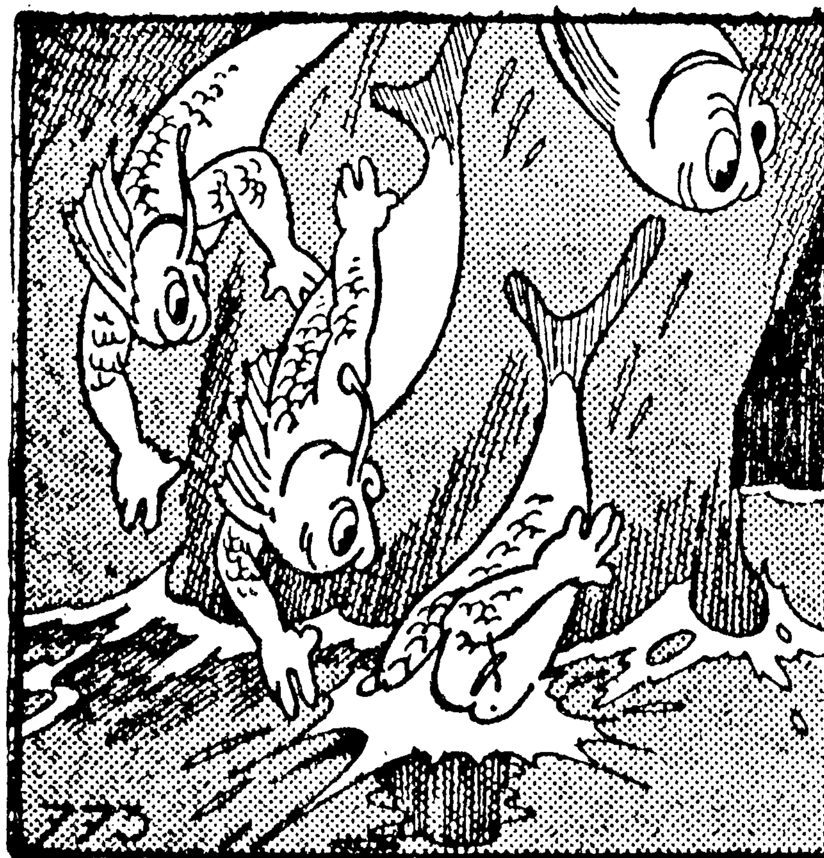


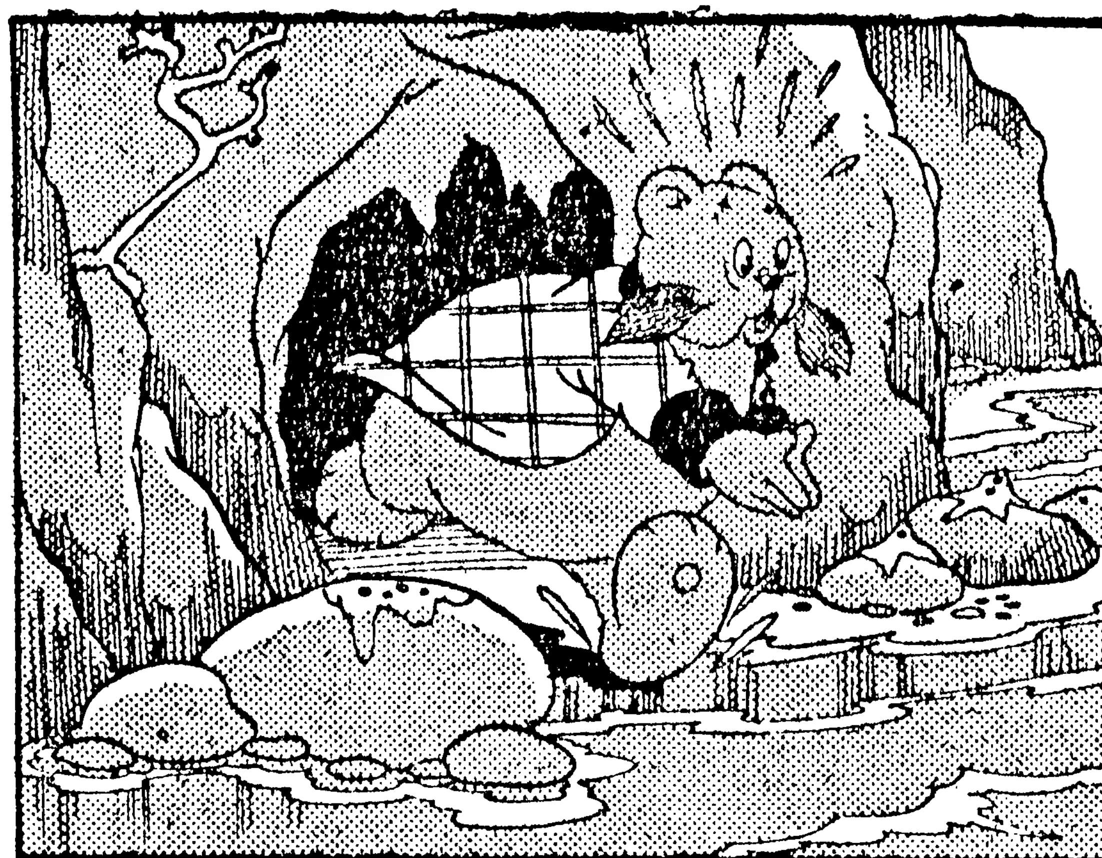


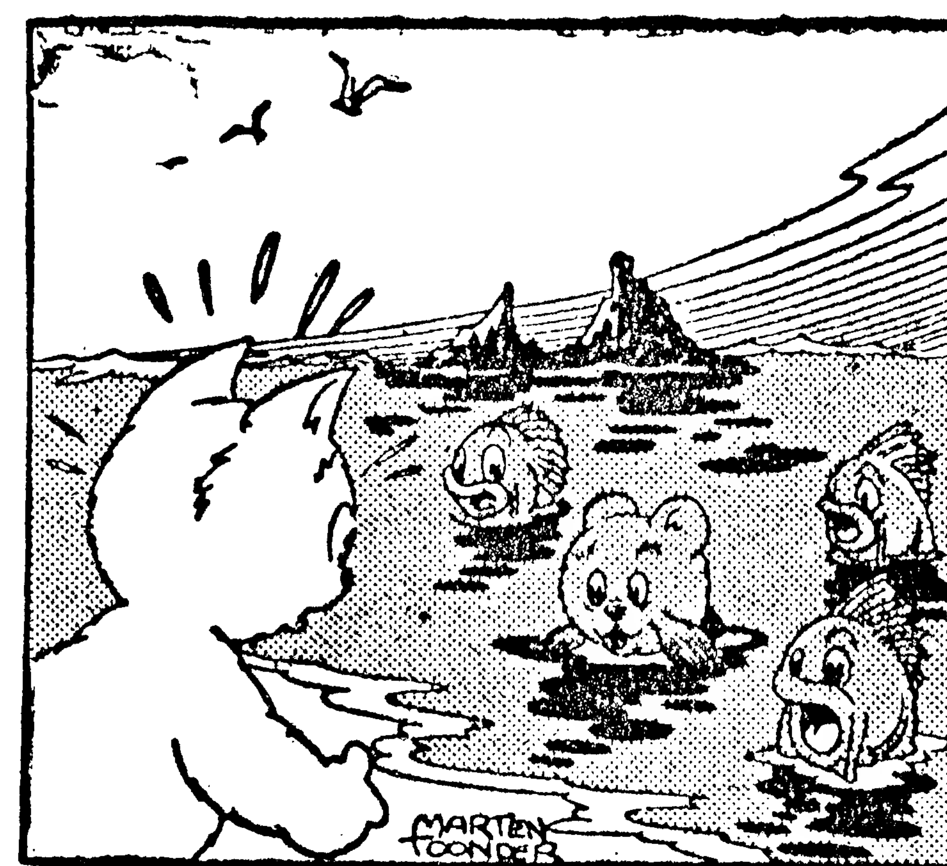
Het eiland was dus uit de zee gestegen. Het rees steeds hoger en hoger, het water liep er met stralen en stromen af en de golven waren woest en hoog. Maar eindelijk kwam het tot stilstand en toen kon je pas zien hoe vreemd het er uitzag. Dat was natuurlijk geen wonder, een eiland, dat zo van de zeebodem naar boven komt, ziet er natuurlijk vreemd uit, omdat er, niet zoals op een gewoon land, geen bomen op groeien, maar wel wieren en zee-anemonen en koralen.

Tom Poes was erg tevreden over het slagen van zijn list, dat begrijp je wel en hij keek met een blij gezicht over de rand van de rotsen om te zien hoe het met de vismensen was. Maar dat was een lelijke tegenvaller, want dat waren nog steeds vismensen met kieuwen. En omdat ze kieuwen hadden, konden ze nu geen adem halen, zoodat ze half gestikt op het strand naar lucht lagen te happen.

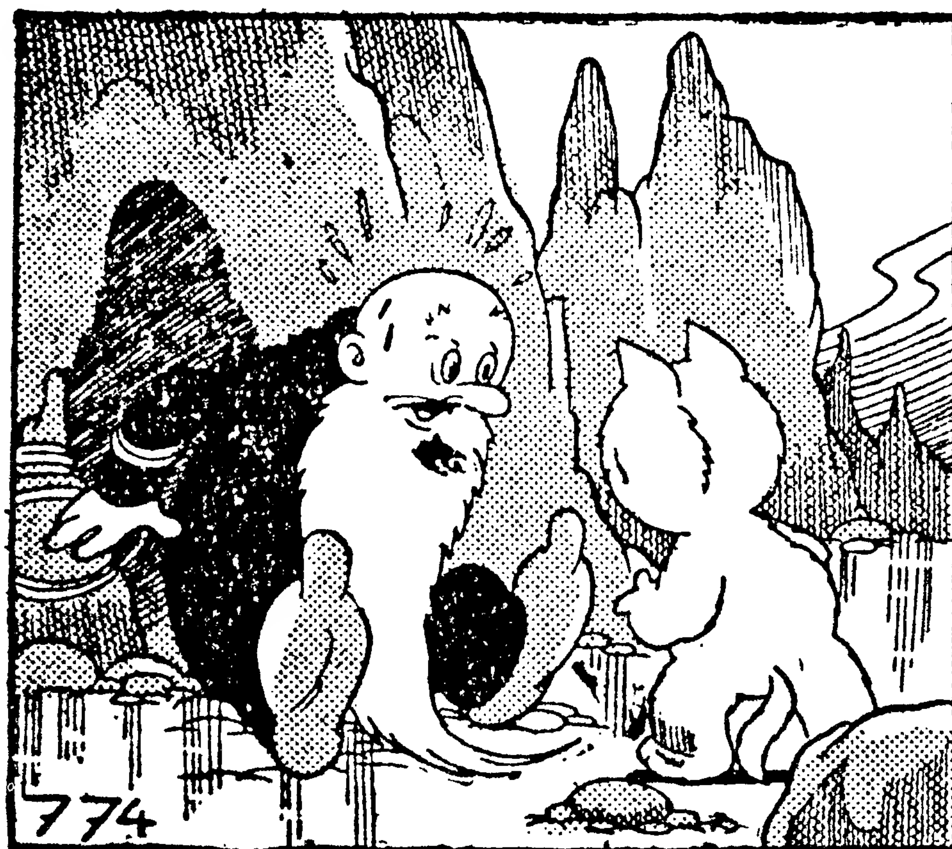
— Dat is een ramp! dacht Tom Poes. — Wat moet ik nu beginnen?

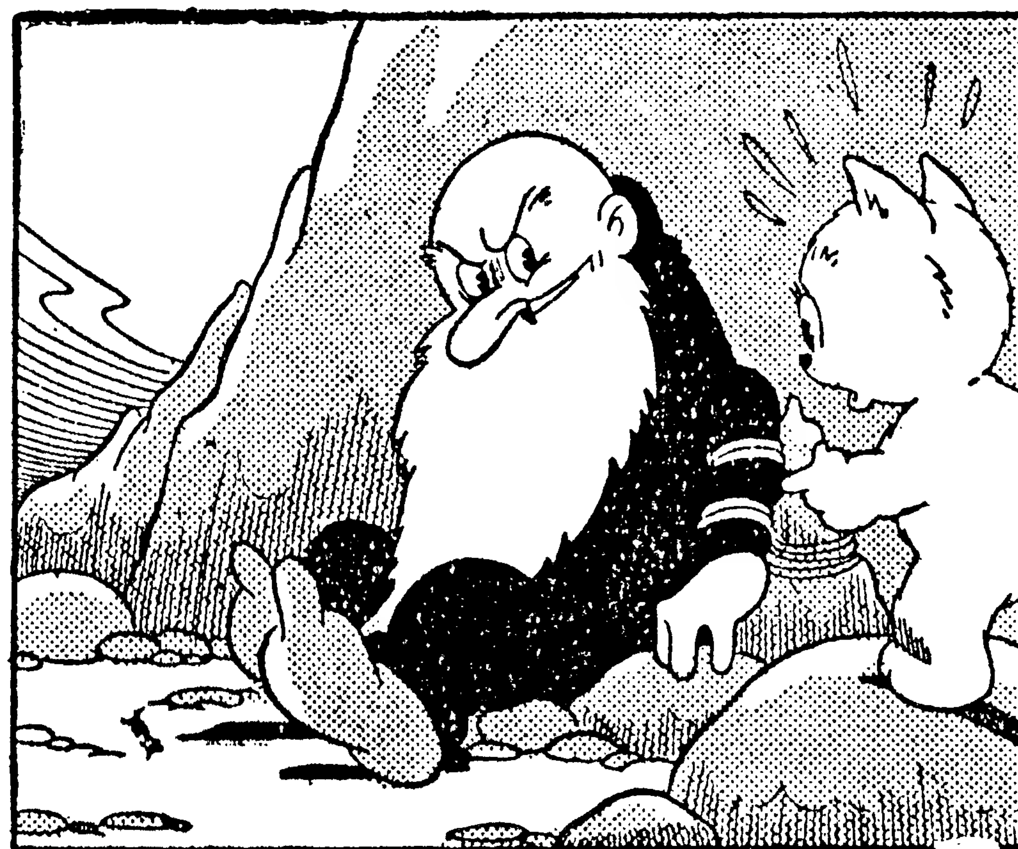
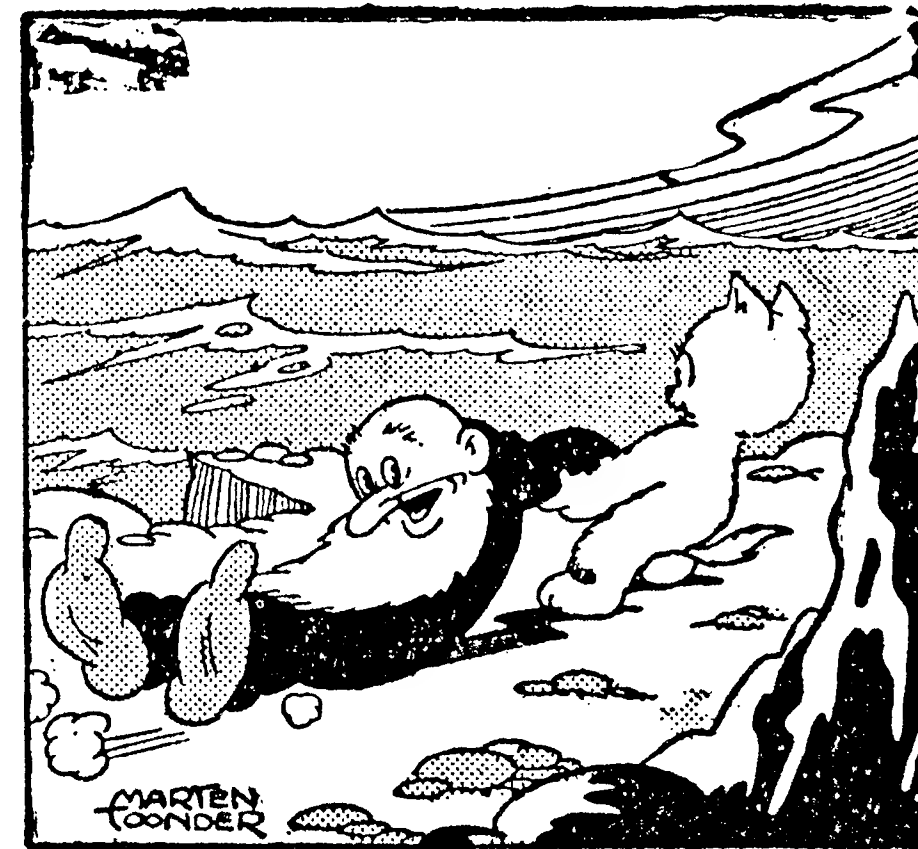






Je begrijpt, dat Tom Poes geweldig schrok, toen hij al die naar adem happende figuren zag. Lang duurde dat naar adem happen trouwens niet. Toen ze over hun eerste schrik heen waren, maakten de vismannen, dat ze weer in het water kwamen. Ze lieten zich van de rotsen vallen, ze schuifelden en kropen over het strand en zo was er al gauw niemand meer op het eiland te zien. Behalve dan heer Bommel. Doordat die kieuwen gekregen had, kon hij ook geen adem krijgen boven water. Bij hem duurde het alleen een beetje lang, voordat het tot hem doordrong, wàt er eigenlijk gebeurde, maar toen rende hij dan ook de grot uit, waarin hij het zich gemakkelijk had gemaakt en sprong in de golven: — Hallo, Tom Poes! riep hij, toen hij adem had gehaald. — Is het jouw schuld, dat dit is gebeurd, jonge vriend? Maar dat is toch geen werk! Dat had ik anders van je verwacht......!



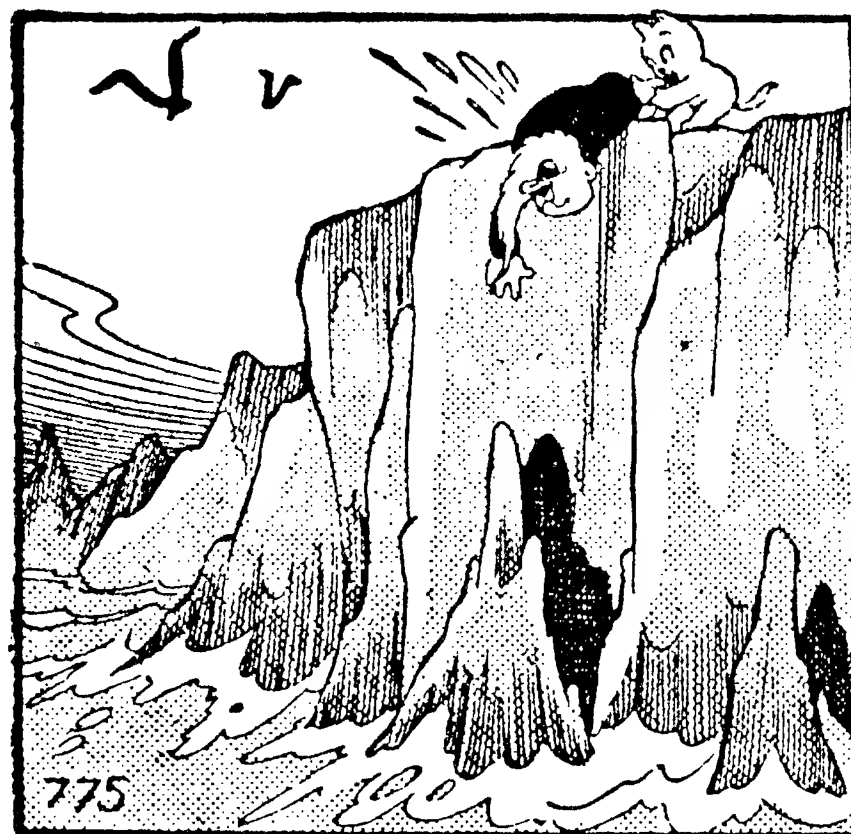



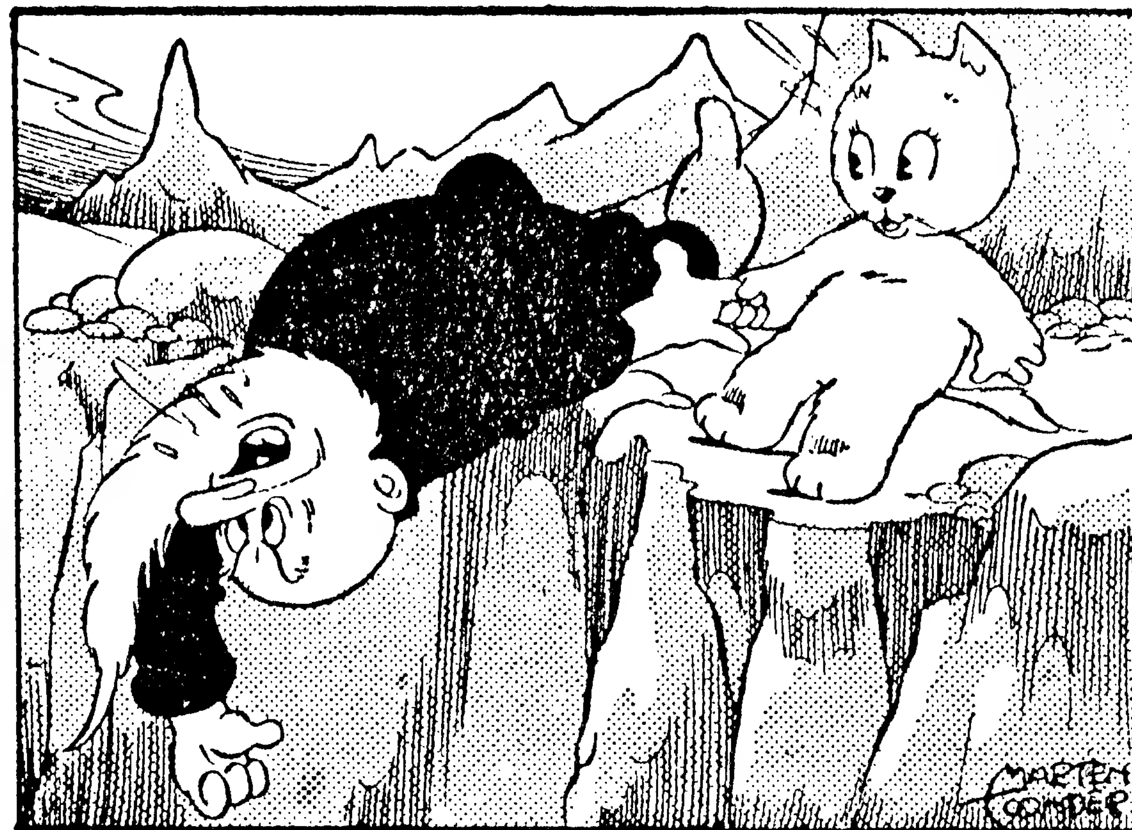
Tom Poes rende zo vlug als hij kon naar Hocus Pas terug

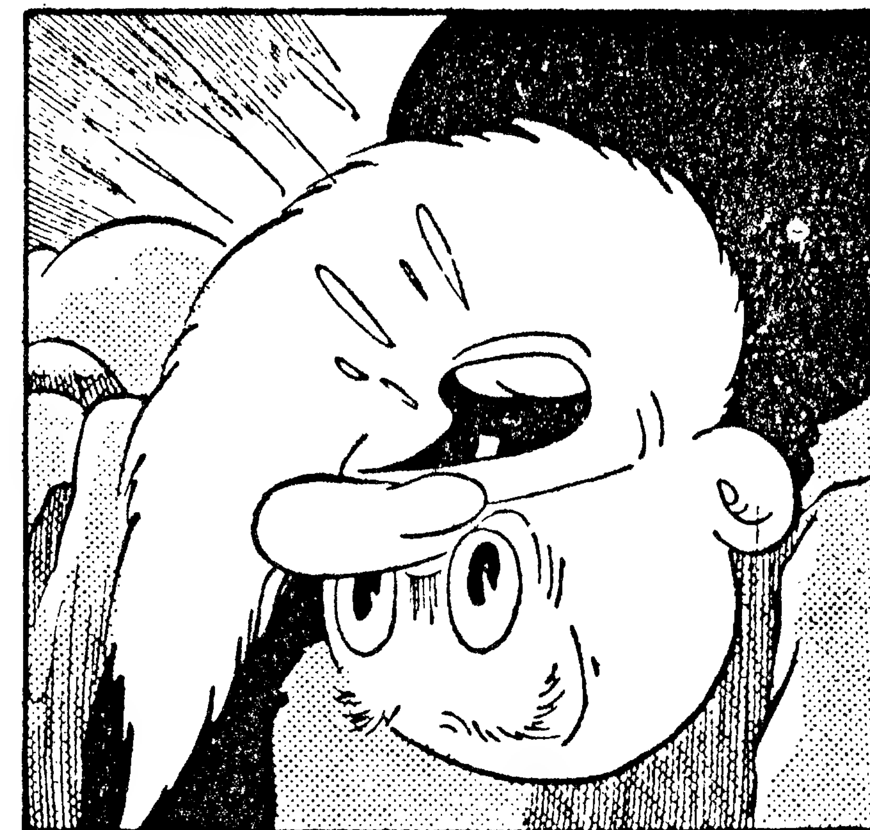
— Hocus, je moet die vismensen omtoveren! riep hij. — Maak er gewone mensen van! Vlug!

—Wat zeg je? vroeg Hocus Pas. — Ben je nu nog niet tevreden, ventje? Nu heb je den armen ouden Hocus haast laten verdrinken, je bent brutaal geweest, je hebt hem gedwongen dit eiland weer omhoog te toveren en nu wil je nog meer? Maar dat gaat niet, nee, dat gaat niet! Zorg maar eerst eens, dat ik me weer bewegen kan, want zolang ik hier zo zit, kan ik niet meer toveren! Hocus Pas keek grijnzend naar Tom Poes en je kon zien, dat hij dacht: — Als ik eenmaal weer vrij ben, zal ik je wel krijgen!

— Ga met het bootje maar terug naar mijn mooie ruïne! vervolgde hij. — Haal maar een flesje Akwa Vita voor me, misschien zal ik je dan helpen! !Maar Tom Poes luisterde niet. Hij maakte de touwen los en begon Hocus Pas naar de rand van de rotsen te slepen.........





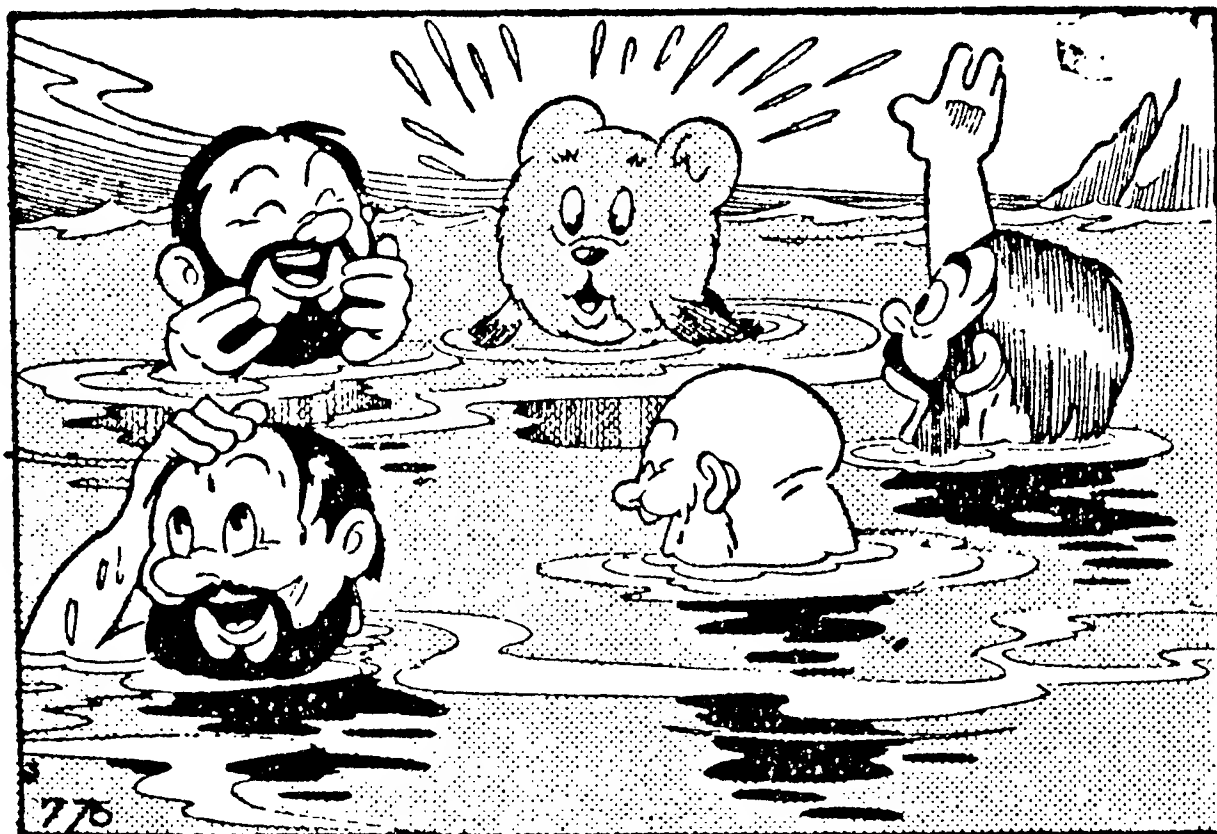


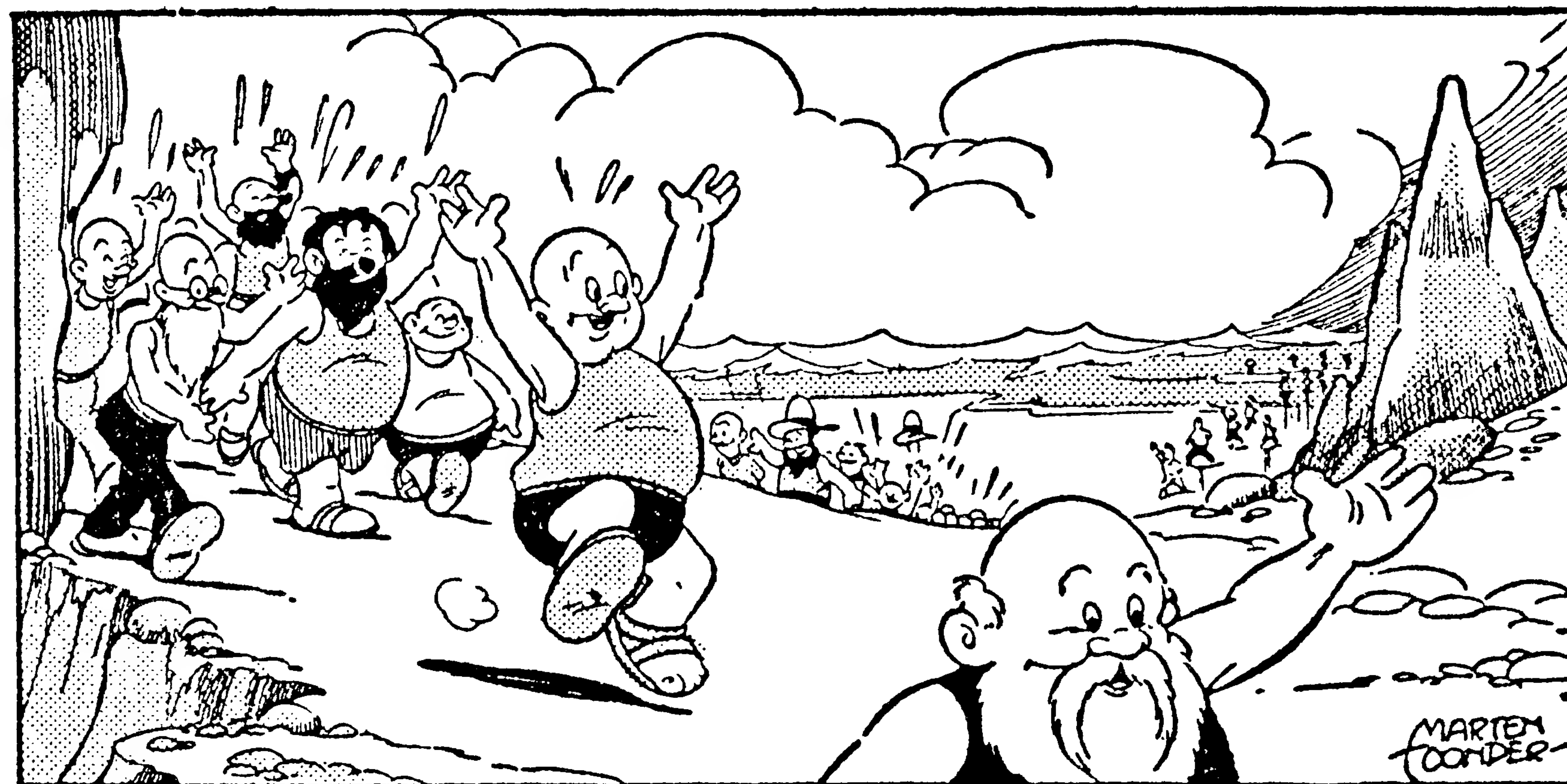
— We zullen eens zien of je zo ook niet toveren kan! zei Tom Poes, terwijl hij Hocus Pas naar de rand van de rotsen sleepte.

— Het is wel heel lelijk wat ik nu doen ga! dacht hij. Maar Hocus Pas is zelf zó gemeen, dat het niet zo erg is. Als hij die vismensen maar weer gewoon maakt, geeft het niet op welke manier ik hem daartoe krijg.

Intussen was Tom Poes met zijn vrachtje bij de steile rotswand aangekomen en daar sjorde en duwde hij zó lang aan Hocus Pas, dat die half over de afgrond heen hing met zijn hoofd naar beneden. — Nu ga je toveren, ouwe deugniet! zei Tom Poes. En als je het niet doet, laat ik je los en dan val je in de golven. Zwemmen kun je niet, daar heeft je eigen toverdrankje voor gezorgd, dus dan moet je verdrinken! Kies nu maar!

Hocus Pas gaf geen antwoord. Hij gilde en schreeuwde als een mager varken, maar toen Tom Poes hem een klein zetje gaf en hij op het punt stond naar beneden te vallen, brulde hij: Stop! Oooh! Auauau! Ik zal toveren! Oooo! Oran akwa...... acadabra...... Orang terra...... Auauau!

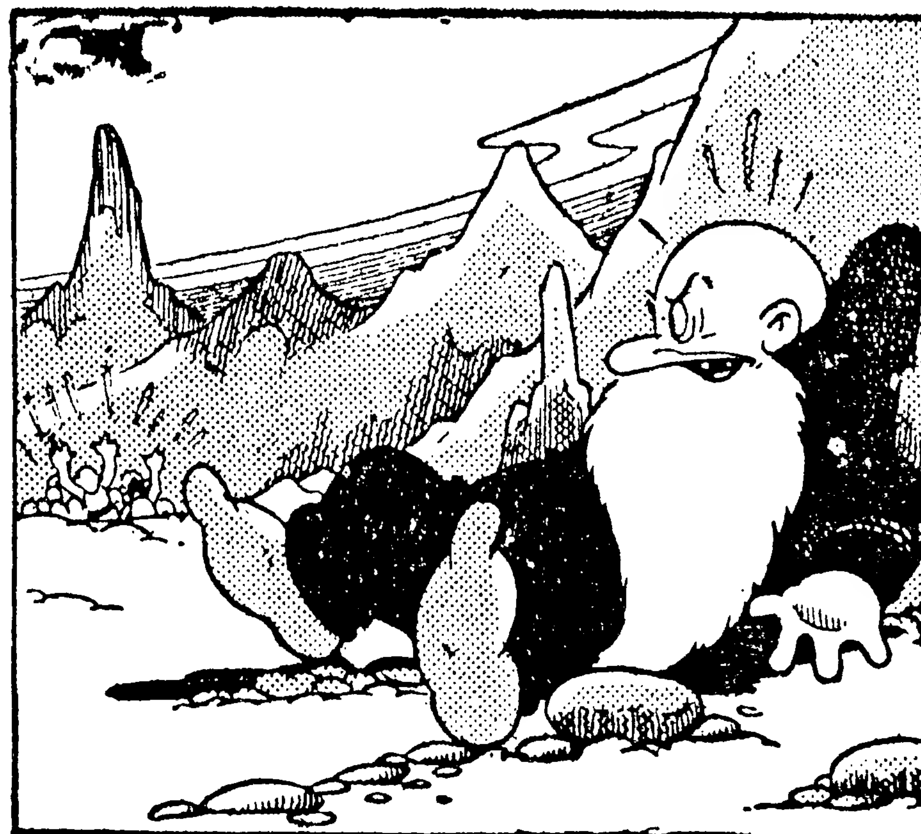




Ja, Hocus Pas had getoverd en de vismannen, die al die tijd droevig en wanhopig naar boven hadden gekeken, waar Tom Poes met den ouden tovenaar bezig was, voelden ineens hun kieuwen verdwijnen, hun vinnen veranderden in haardossen en baarden en ze konden boven water weer vrij adem halen Je begrijpt wel, dat ze blij waren! Ze juichten en schreeuwden en joelden en renden zo vlug als ze konden het water uit en het strand op. Alleen heer Bommel was net gebleven zoals hij was en dat kwam natuurlijk, omdat hij niet door Hocus Pas was betoverd, maar door een machine van de vismannen zijn kieuwen had gekregen.

— Hé! riep heer Ollie. Wacht even! Ik moet ook nog geholpen worden! Jullie kunnen hier toch niet een heer met kieuwen laten zwemmen en zelf vrolijk en fris naar huis gaan? Héla! wacht even! Help! Maar niemand luisterde De vismannen liepen allemaal uit het water en beklommen in een lange optocht de rotsen in de richting van de bergpiek, waar Tom Poes stond......

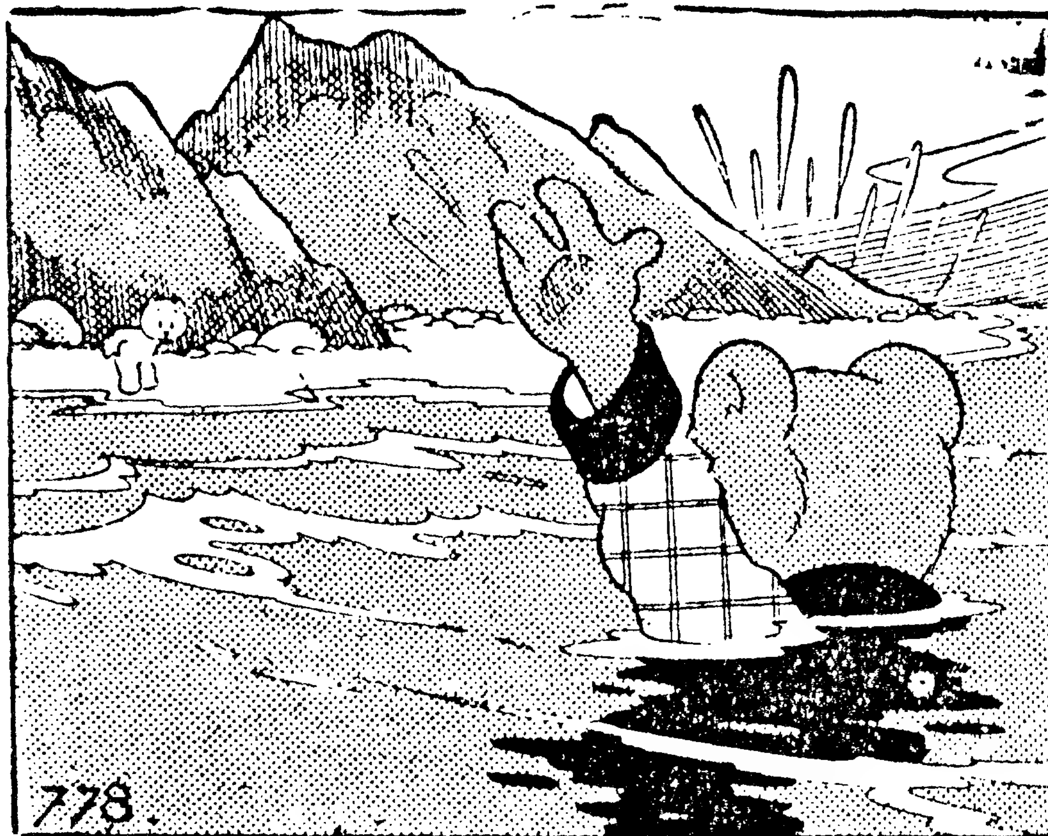


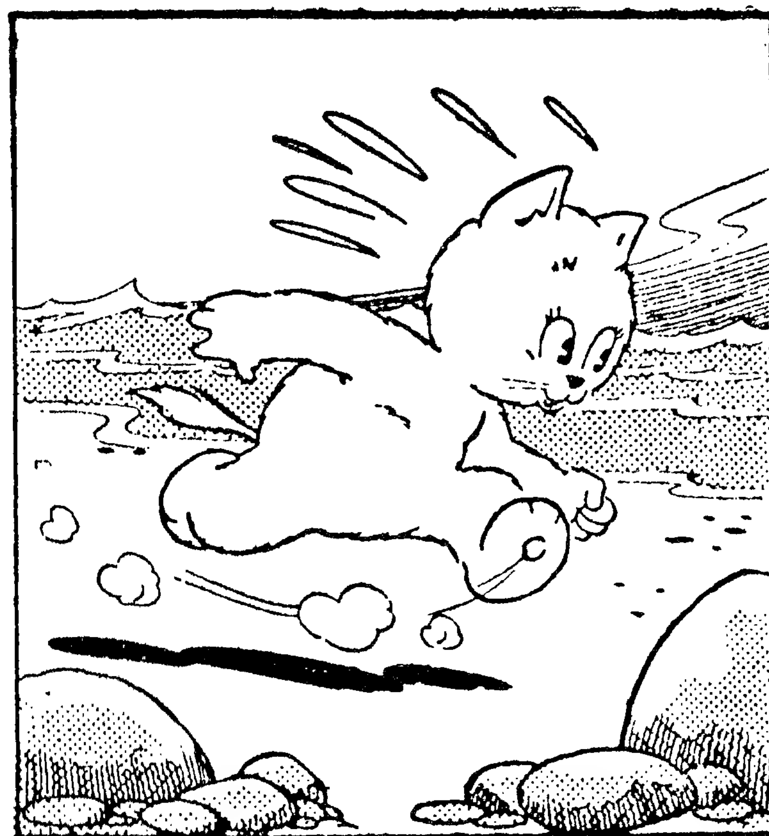
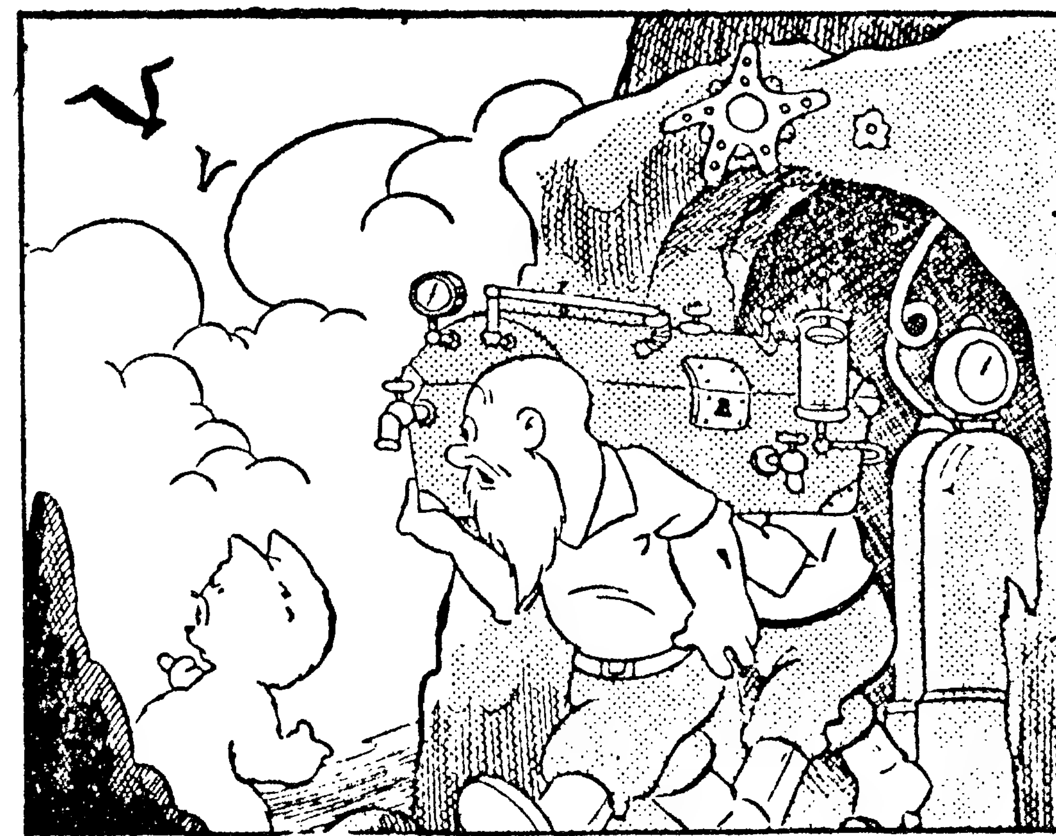




Ja, de vismannen, die nu weer gewone mensen geworden waren, gingen in een lange optocht de berg op, naar de top, waar Tom Poes en Hocus Pas waren. Tom Poes begreep eerst niet goed, wat de bedoeling was, maar de vismannen maakten hem dat al gauw duidelijk. Ze tilden hem op hun schouders en begonnen met hem de berg weer af te dalen, terwijl ze luid jubelden en zongen. Hocus Pas bleef dus alleen achter op de bergtop. Hij kon zich nog steeds niet bewegen door de toverdrank en hij knerste machteloos met zijn drie tanden over elkaar toen hij de optocht weg zag marcheren. Maar hij was niet de enige, die een slecht humeur had. In de branding voor de kust zat heer Bommel droevig en zuchtend naar het strand te kijken.

— Tom Poes heeft me vergeten! zuchtte hij. Ik zal mijn leven lang een vis moeten blijven. Ik, een heer! Hoe kan een heer een vis zijn? Boehoehoe...... En hij begon hard te huilen.



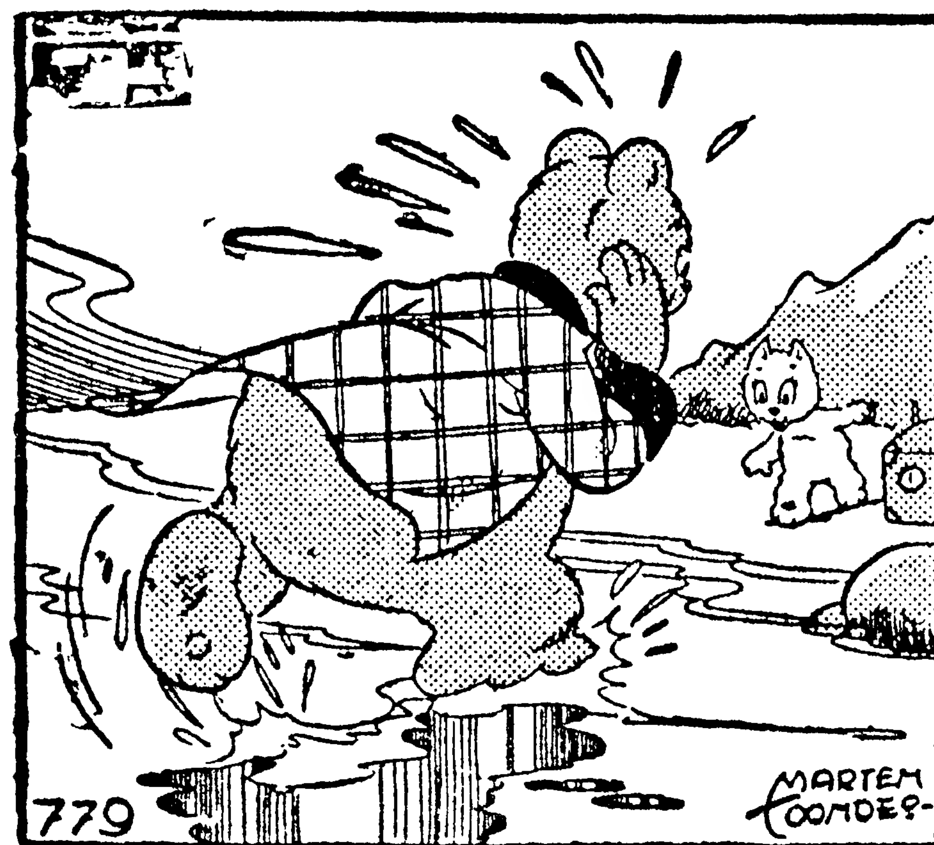
Tom Poes had heer Bommel natuurlijk niet vergeten. Zoo gauw hij de vismannen in de steek kon laten, begon hij hem te zoeken Maar het was toch pas de morgen van de volgende dag, dat hij hem in de golven voor de kust zag zitten.

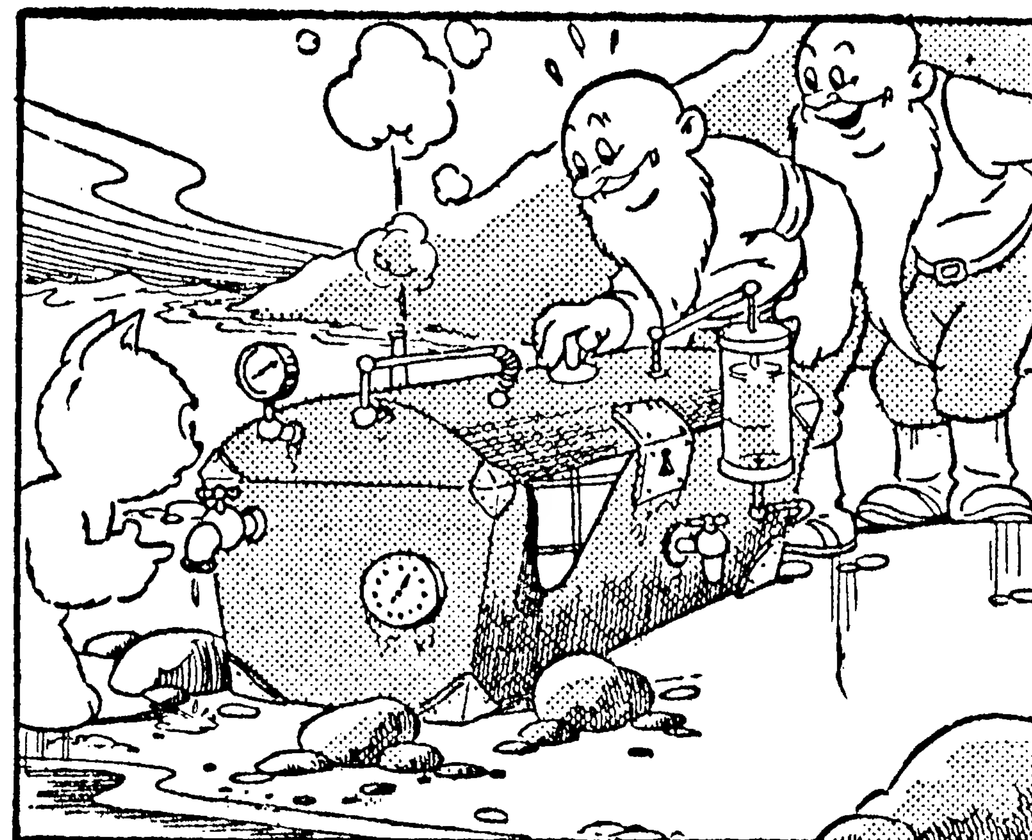
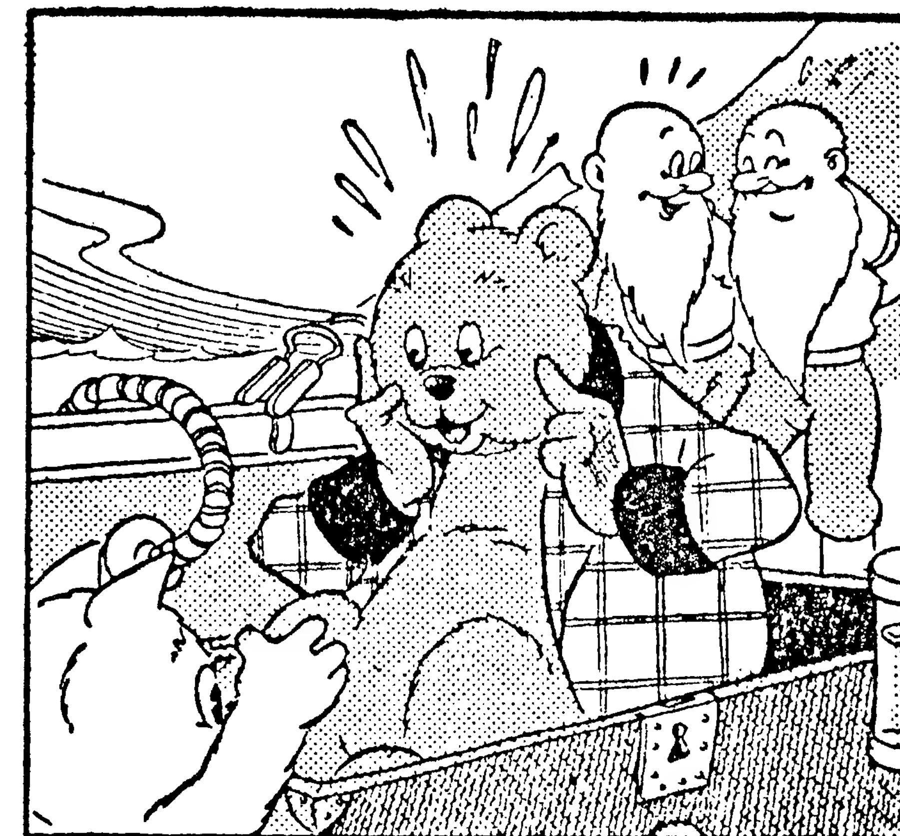
— Hé, Tom Poes! riep heer Bommel en hij bezwaaide druk met zijn armen.

— Kom hier! Kom direct hier, zeg ik je! Ik ben ernstig over je ontstemd, jonge vriend! Waarom heb je niet gezorgd, dat ik die kieuwen kwijtraakte?

Je merkt wel, dat heer Bommel niet zo droevig meer was als in de afgelopen nacht. Maar dat is vaker zo, 's nachts zien de dingen er veel treuriger en somberder uit dan 's morgens

— Ik kom, heer Bommel! riep Tom Poes, maar hij dacht er natuurlijk niet aan om in de golven te springen. Integendeel, hij holde het land in, beklom een berg en kwam zoodoende bij een grot terecht, waar de vismannen, toen ze nog onder water leefden, hun lucht- en kieuwapparaten hadden staan. En even later daalde hij de rotsen al weer af, gevolgd door twee vismannen, die een vreemde kist op hun schouders droegen......



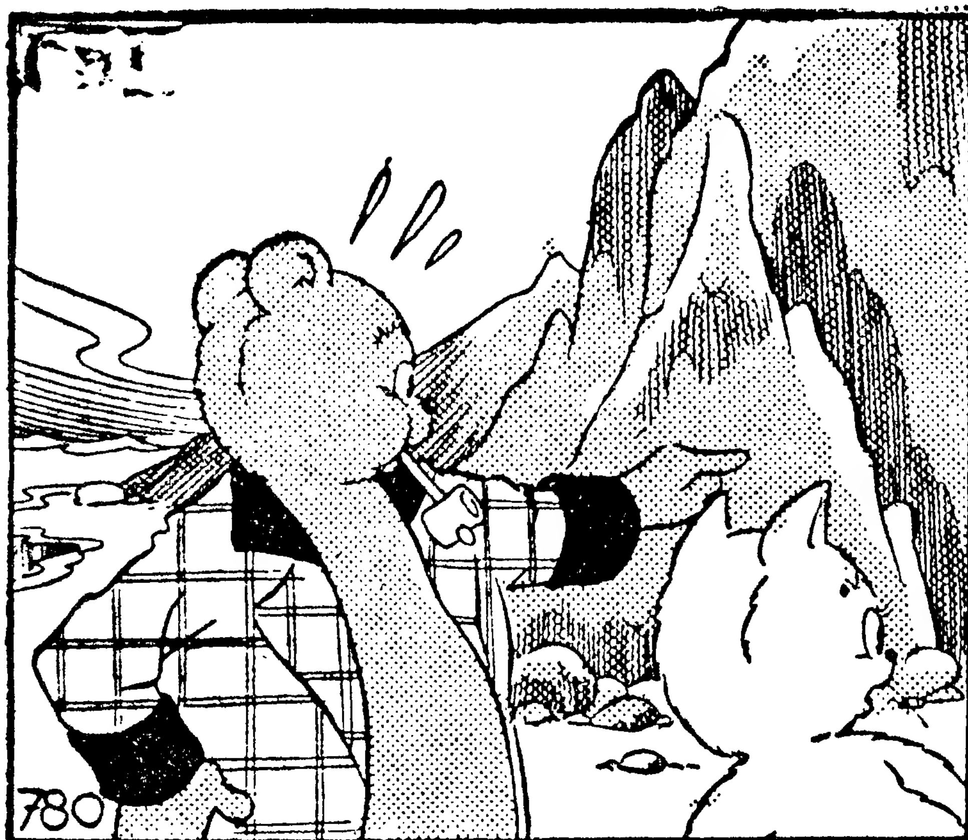



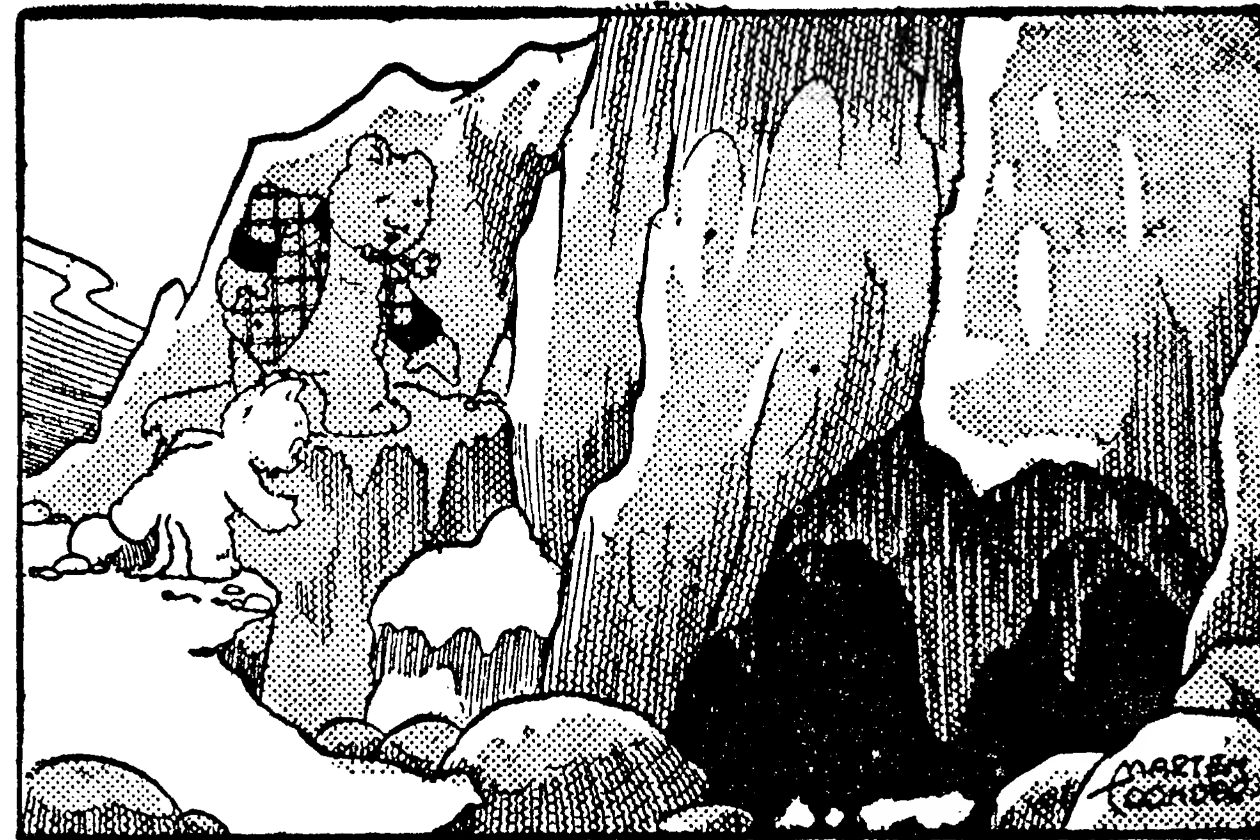
Tom Poes liep zo vlug hij kon met de twee mannen en de kist naar het strand en begon daar heer Bommel te roepen.

— Heer Ollie! riep hij, — kom gauw hier! De mannen zullen u van uw kieuwen afhelpen! Kom hier en spring in die kist.

Nu, heer Bommel liet zich dat geen tweemaal zeggen. Hij stak zijn hoofd onder water en haalde héél diep adem; daarna sprong hij overeind en holde naar het strand, terwijl hij zijn kieuwen dichtkneep. Zonder ook maar goeie morgen of zo iets te zeggen, klom hij in de kist en ging liggen en de twee vismannen deden direct het deksel dicht en begonnen aan allerlei kraantjes te draaien. Nu, wat er precies in die kist gebeurde, weet ik niet, maar toen het deksel eindelijk weer openging, had heer Bommel geen kieuwen mee en haalde hij diep de zeelucht in.

— Merkwaardig! mompelde hij, — men moet toch wel een Bommel zijn, om kieuwen gehad te kunnen hebben......!

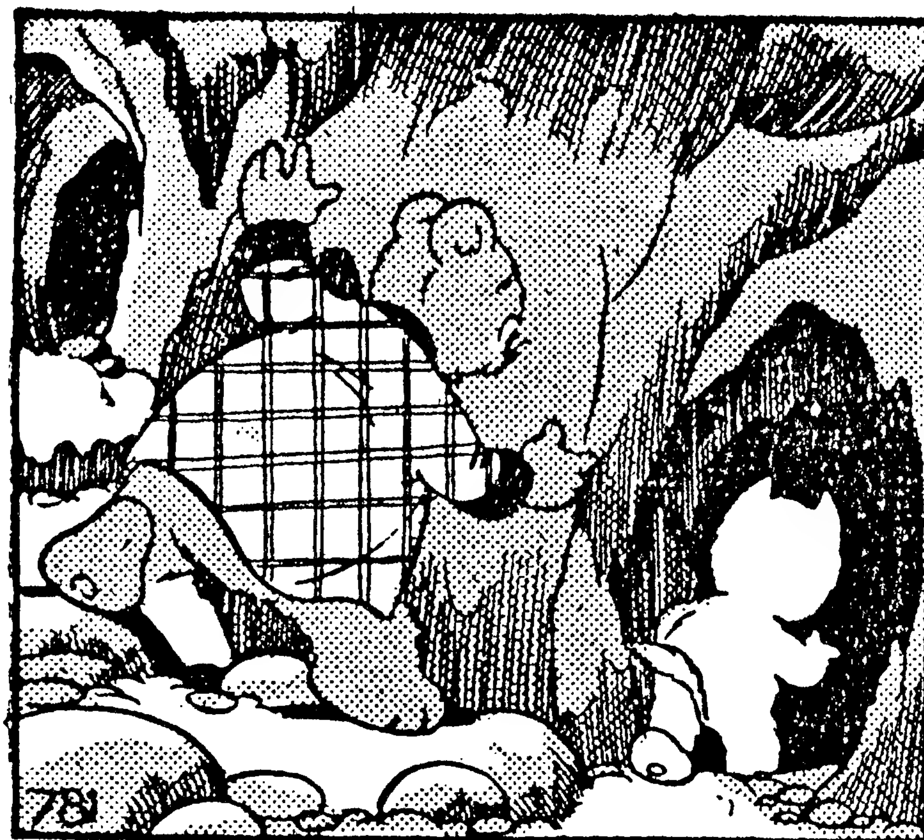


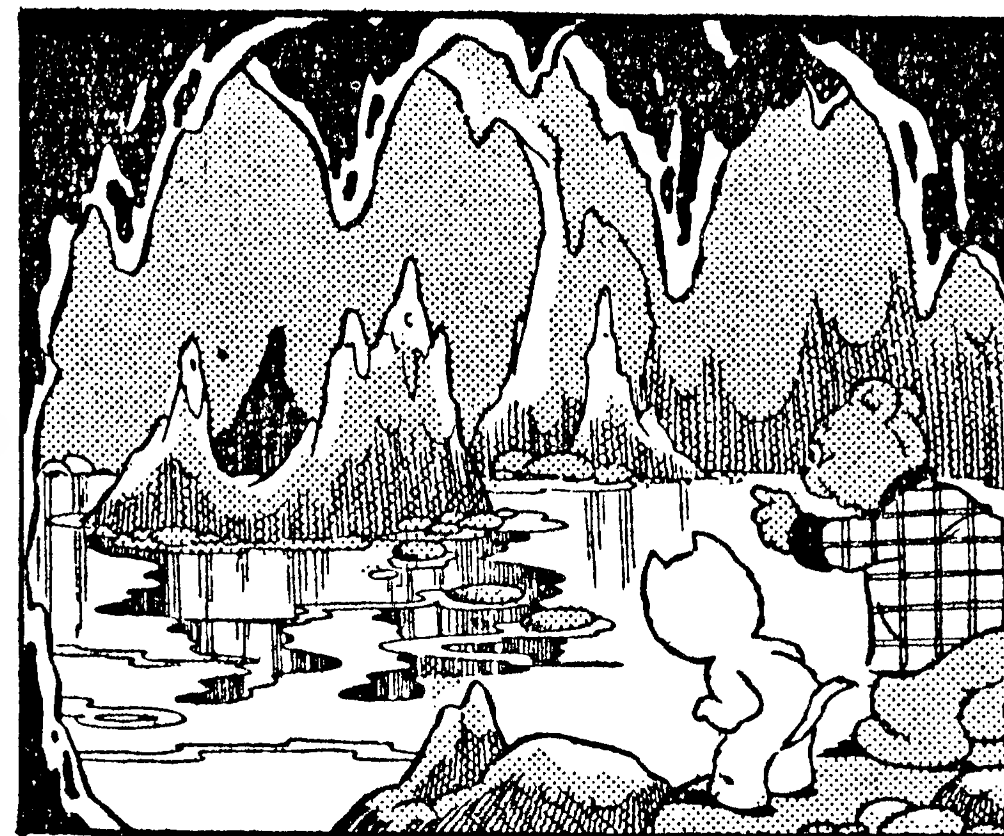
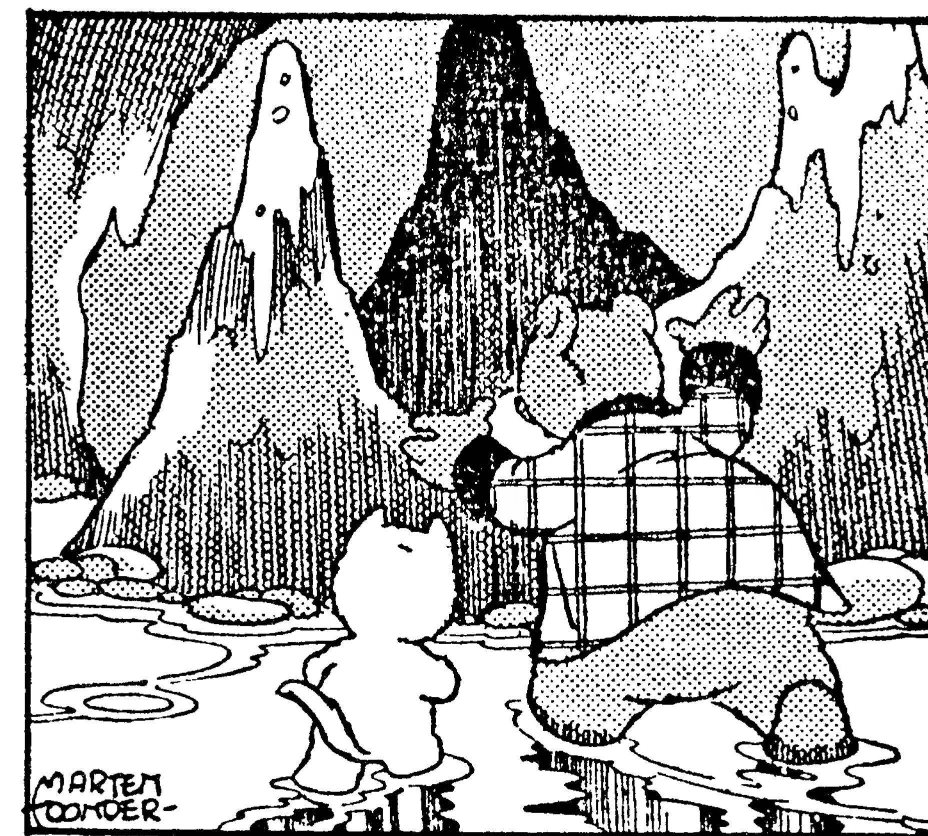



Heer Bommel klauterde weer uit de kist, bedankte de vismannen en trok toen Tom Poes mee naar de kant van de rotsen.

— Toen je me zo in de steek liet, heb ik niet stilgezeten, begon hij. Terwijl jij aan het feestvieren en lol maken was en je gedachten bij onbelangrijke dingen had, heb ik gewerkt! En hoé gewerkt, jonge vriend! Ik zal je bewijzen, hoe scherpzinnig en slim een Bommel is, ook al draagt hij tijdelijk kieuwen! Vannacht zwom ik zo voor de kust heen en weer en toen ontdekte ik ineens een grot, net onder de waterspiegel! Daar ben ik naar binnen gezwommen en toen heb ik iets ontdekt! Iets geweldigs, jonge vriend! Kijk, zie je deze spelonk hier naar beneden lopen? Dat is een andere ingang van dezelfde grot! Kom maar met me mee, dan zal ik je laten zien wat een Bommel kan!

Ja, heer Bommel vond zichzelf erg knap, dat kon je aan alles merken, maar hij vertelde toch niet, dat hij gehuild had, die nacht......



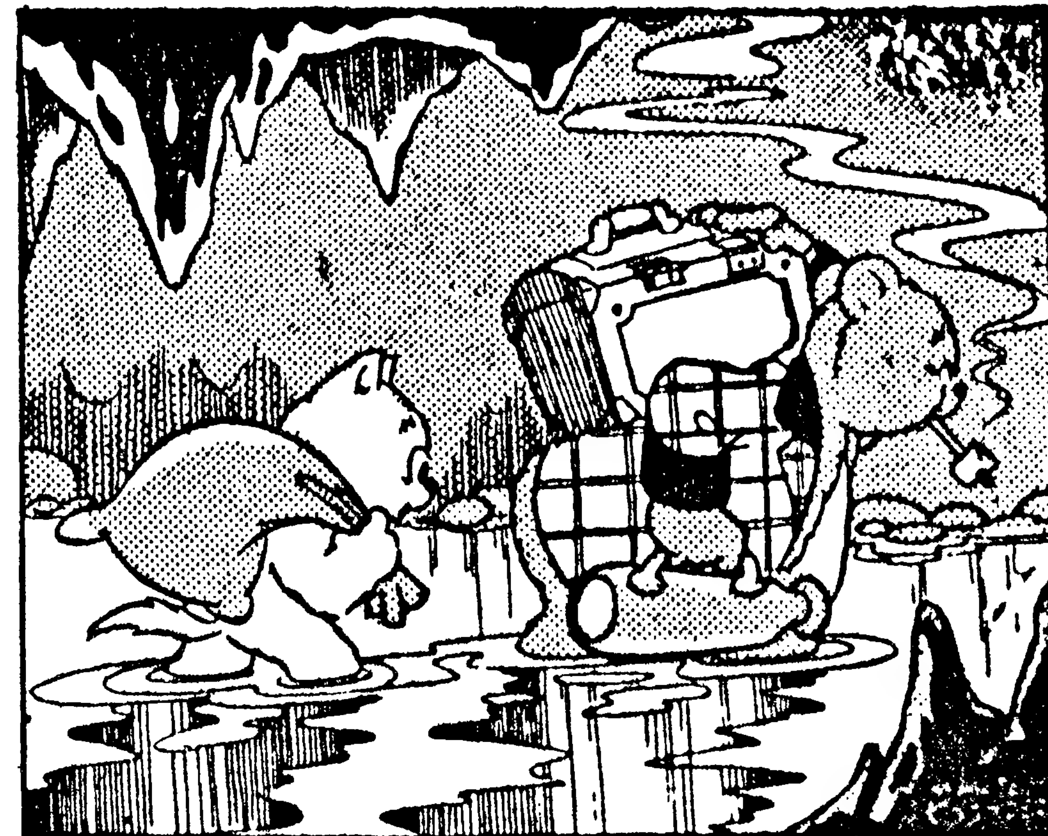
— Ik weet zeker, dat het deze grot is, zei heer Bommel. Ik zelf ben er natuurlijk van de zee af ingezwommen, maar ik heb de rotsen geteld en ik weet zeker, dat dit de ingang van het land af moet zijn Treed binnen, jonge vriend, en daal af in de schatkamer van mijn voorvader Olivier!

Tom Poes liep vooruit en begon in de donkere spelonk af te dalen. Het was er nauw en het rook er naar rottend wier, maar na een poosje werd de grot ineens wijder en toen stonden zo voor een onderaards meer.

— Kijk, zei heer Bommel, het is nu eb en daarom kun je gemakkelijk in het water staan. Als het vloed is, stroomt alles onder. En zie je dat kleine eilandje daar in het midden? Daar is het, jonge vriend; daar is het! Volg me!

Heer Ollie sprong in het water, dat hem tot aan z'n knieën kwam en waadde naar het eilandje, gevolgd door Tom Poes.....



Tom Poes klauterde achter heer Bommel aan tegen het eilandje op en toen zag hij daar over en door elkaar heen allerlei kisten, koffers, zakken en vazen liggen.

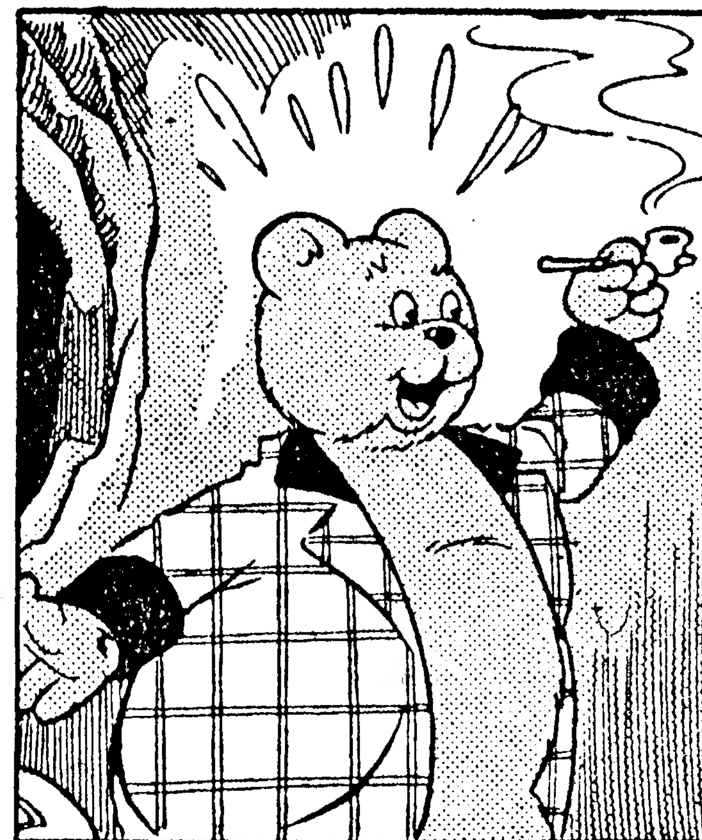
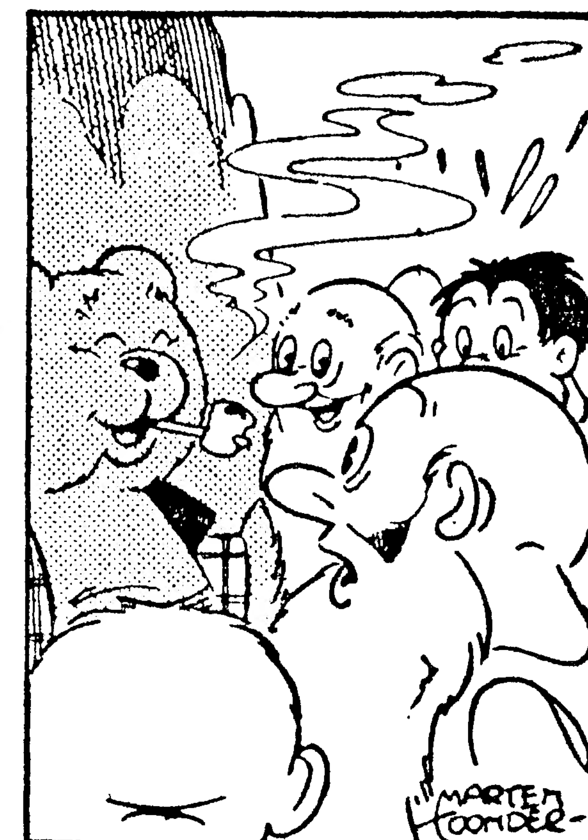
— Ziedaar! sprak heer Ollie plechtig, de Bommelschat! Voorwaar een plechtig moment, jonge vriend! Aanschouw dit halssieraad! Zag je ooit zulk een edele fonkeling? Heb je ooit je oog laten rusten op dergelijke voortreffelijk geslepen parels? Ik heb nimmer......

— Dat zijn geen parels, maar diamanten! zei Tom Poes. En nu moeten we opschieten, heer Bommel. Wat gaan we met de Bommelschat doen?

— Eh...... tja...... hmm! sprak heer Bommel. Ik heb deze rommel eigenlijk niet nodig...... Geld genoeg van mezelf, wat zeg jij? Maar ik weet wat, ik ga dit eiland kopen van die vismannen, die kunnen best wat geld en zo gebruiken nu ze weer boven water zijn, denk ik. Kom mee, Tom Poes; laten we vast wat meenemen!

Heer Bommel greep een kist en een vaas en Tom Poes een zak met gouden munten en zo begonnen ze de terugtocht......



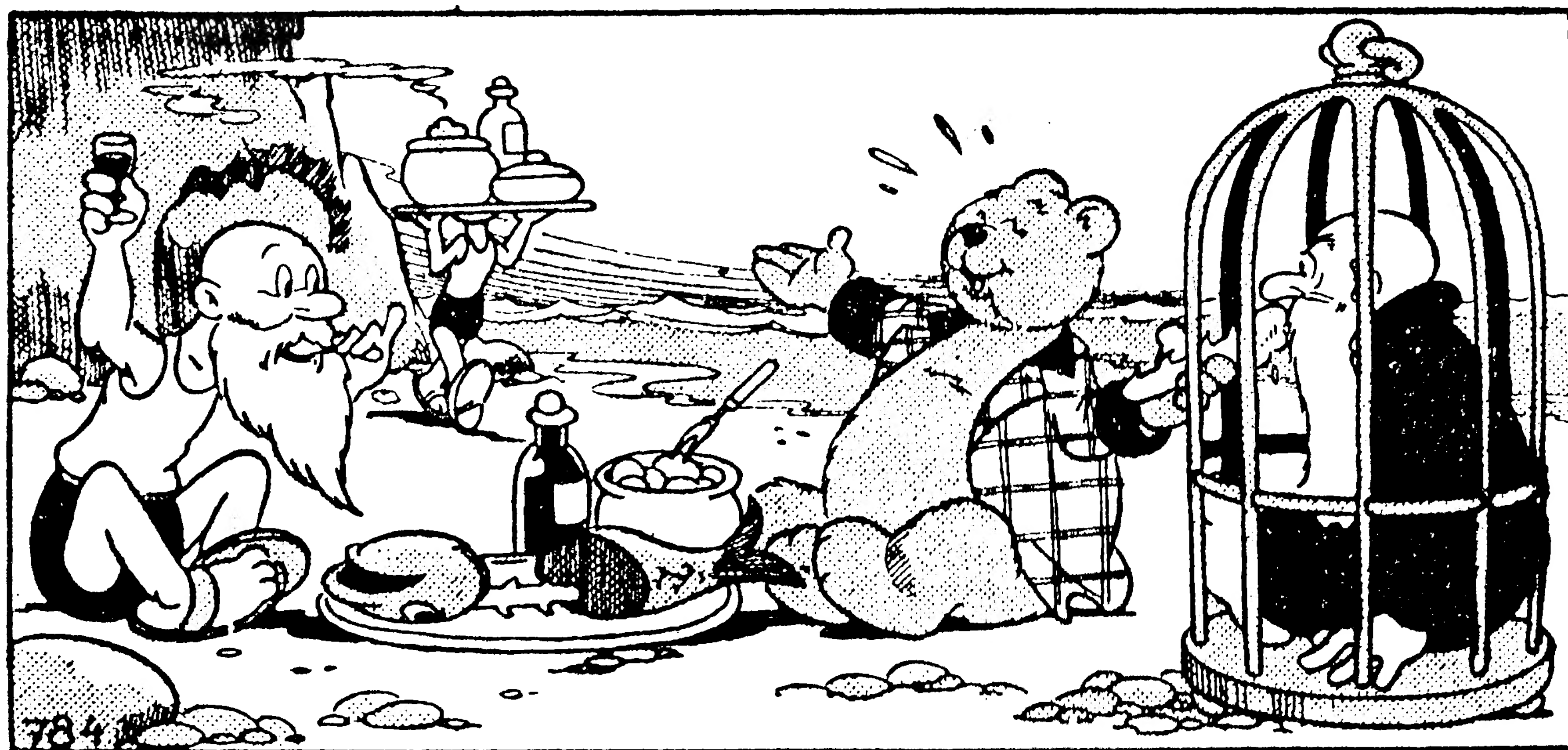



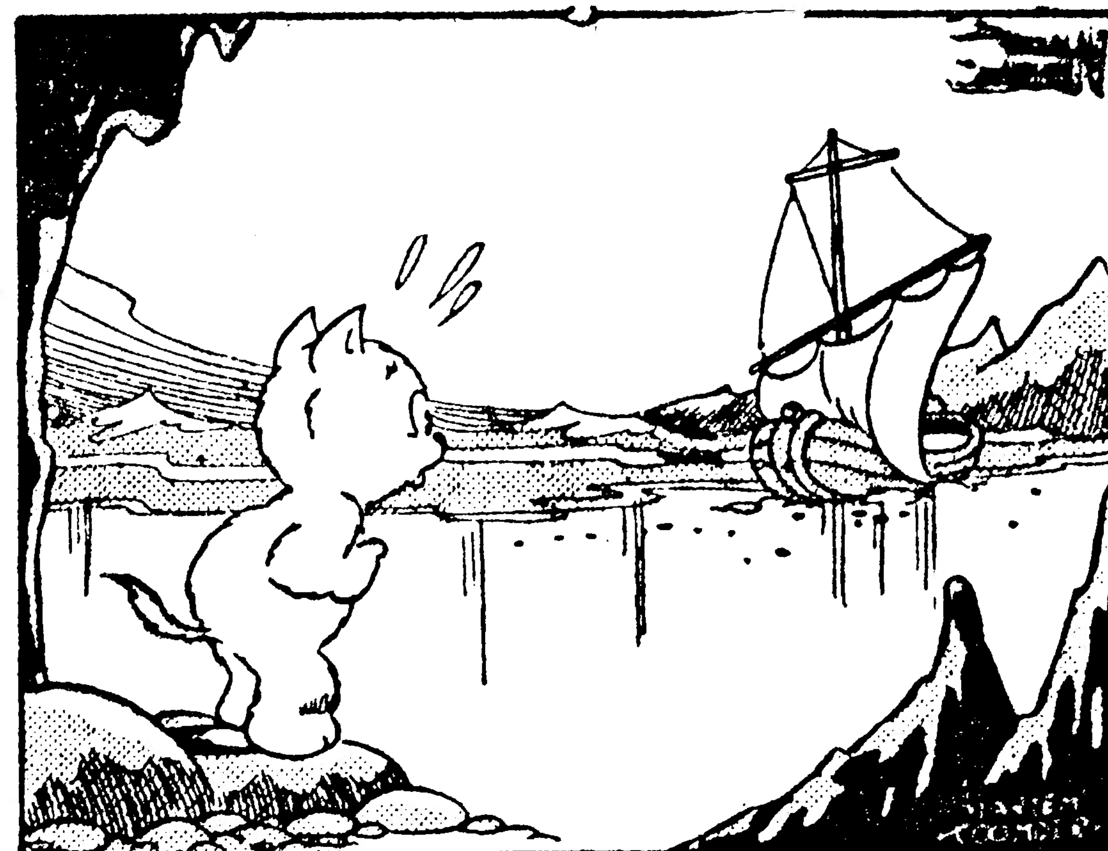
Heer Bommel en Tom Poes kwamen dus uit de grot te voorschijn met een gedeelte van de Bommelschat op hun rug. En omdat er net toevallig een paar vismannen in de buurt waren, die een beetje verwonderd naar hen keken, begon heer Ollie direct een redevoering af te steken.

— Edele visheren! begon hij. Uit de ingewanden van dit eiland hebben wij zo juist met levensgevaar een gedeelte van mijn schatten naar boven gebracht. Jullie begrijpen misschien wel, dat ik van dit eiland ben gaan houden. Dat is geen wonder, omdat ik met doodsverachting en heldenmoed dit eiland weer naar boven heb gehaald, slechts met de hulp van mijn vriend, Tom Poes. En daarom wilde ik jullie voorstellen om dit eiland voor de schatten uit deze grot aan mij te verkopen!

Je begrijpt, dat de vismannen verbaasd waren! Ze drongen om Bommel heen en mompelden opgewonden met elkaar. Eindelijk nam de hoofdman het woord.

—Afgesproken, heer Bommel! zei hij. Wij krijgen de schatten en u wordt heer van dit eiland.....





Zo was het dus afgesproken; heer Bommel werd heer van het eiland en de vismannen kregen de Bommelschat. De hoofdman gaf een feestpicknick op het strand en Hocus Pas, die nog steeds slap boven in de bergen zat, werd naar beneden gehaald en in een kooi gezet.

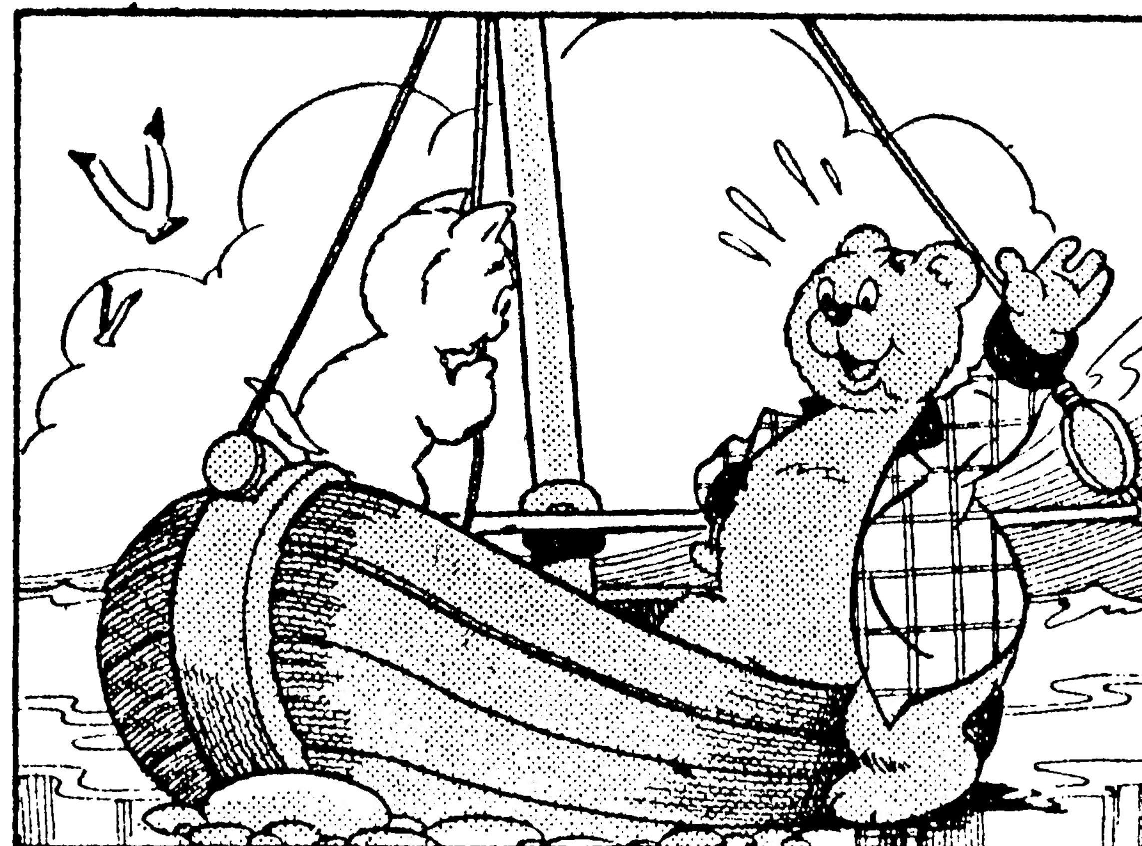
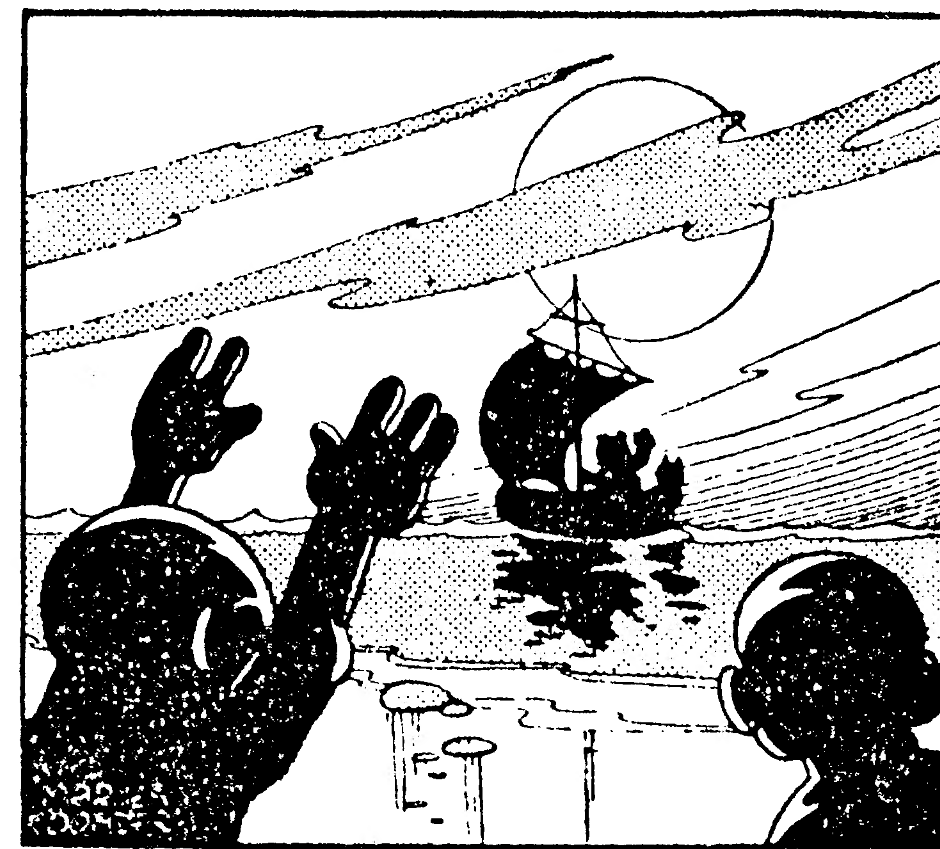
— Het is opmerkelijk, zei heer Ollie, dat een heer, die een man is, alles bereiken kan wat hij wil, als hij maar goede vrienden heeft! Zo heb ik dit eiland weer naar boven gehaald, jullie vismannen weer tot gewone mensen gemaakt, dezen gevaarlijken tovenaar voor altijd onschadelijk gemaakt......

— Leugens! schreeuwde Hocus Pas. Als Tom Poes er niet was geweest, zwom jij nu nog als een vis rond! Een dikke opschepper ben je! Jij had mij nooit klein gekregen! Jij......

— En daarom, vervolgde heer Ollie, alsof hij niets had gehoord, stel ik voor dit eiland Bommeleiland te noemen!

Tom Poes had intussen een eindje langs het strand gelopen en toen zag hij opeens een boot liggen!



Zo vlug als hij kon holde Tom Poes terug naar de plek, waar Bommel en de hoofdman hun picknick hielden.

— Daar verderop ligt een boot op het strand! riep hij. Daarmee kunnen we misschien weer naar huis komen! We moeten dat schip zien te kopen, heer Ollie!

— Dat is al in orde! zei heer Bommel. Ik ben heer van dit eiland en ik geef order, dat deze boot voor mij en Tom Poes gereedgemaakt wordt!

Zo gebeurde het. De vismensen maakten de boot klaar, ze brachten eten en drinkwater en een uurtje later konden Tom Poes en heer Bommel zee kiezen.

— Vaarwel, goede vrienden! riep heer Ollie, maakt van dit onderwater-eiland een model-eiland en zorgt, dat het er beter uitziet, wanneer ik de volgende keer terugkom! Vaarwel!

Toen werd de boot in zee geschoven en door de gunstige wind waren ze al heel gauw midden op zee.

— Niet om het een of ander, heer Ollie! zei Tom Poes, maar u hebt vandaag genoeg gepraat! U moest nu de fok maar eens gaan hijsen!

In deze serie verschijnen:

MV 1 *Het geheim der blauwe aarde*
MV 18 *De Bommelschat*

MV 2 *De toverpijp*
MV 3 *De tovertuin*

MV 4 *De geheimzinnige roverhoofdman*
MV 19 *De schat op de zeebodem*

MV 5 *De Drakenburcht*
MV 16 *De Bergmensen*

MV 6 *Het Verdwijneiland*
MV 17 *Het geheim van het Noorderlicht*

MV 7 *De Reuzenvogel*
MV 22 *De Meester-Schilder*

MV 9 *Het eiland van Grim, Gram en Grom*
MV 13 *De laatste markies van Carabas*

MV 10 *De zieke hertog*
MV 21 *De Superfilm-onderneming*

MV 8 *De rare uitvinding*
MV 14 *Het land van de blikken mannen*

MV 26 *De talisman*
MV 31 *De zeeslang*

MV 11 *Het monster-ei*
MV 15 *De betoverde spiegel*

MV 12 *Kaspar de draak*
MV 29 *De geheimzinnige sleutel*

MV 27 *De nieuwe ijstijd*
MV 30 *De grootgroeiers*

MV 20 *Tom Poes ontmoet een oude bekende*
MV 33 *De Pier-race*

MV 23 *De Chinese Waaier*
MV 24 *De wonderdokter*

MV 25 *De watergeest*
MV 38 *Kwetal de breinbaas*

MV 28 *Het monster van Loch-Ness*
MV 43 *De Partij van de Blijheid*

MV 32 *Heer Bommel stuit de vooruitgang*
MV 44 *Mom Bakkesz*

MV 34 *Het vibreerputje*
MV 46 *De geheimzinnige gaper*

MV 35 *Solfertje*
MV 48 *Het wroegwezen*

MV 36 *Horror de Ademloze*
MV 45 *De kneep van Knipmenis*

MV 39 *Het Lijm-Teem*
MV 47 *De Partenspeler*

MV 41 *Het Wegwerk*
MV 42 *Eh... dinges*

MV 40 *De Volvetters*
MV 49 *De Schoonschijners*

MV 37 *De betoverde prinses*
MV 50 *De gebroeders Weeromstuit*